

П. Г. УДХАУС
ЧИЧО ДИНАМИТ

Част 2 от „Чичо Фред“

Превод от английски: Савина Манолова, 1999

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Ранният следобеден влак пое по ленивия си път по малкото отклонение, започващо от гара Уокли и пренасящо пътниците до Егмарш Сейнт Джон, Ашъндън Оукшот, Бишъпс Икнъм и други дребни, забравени от Бога паланки в Южна Англия.

Беше влак, чиито редовни клиенти, печени земеделски синове, не възнамеряваха да допуснат разни железопътни фирми да им бъркат дълбоко в джобовете, та се бяха снабдили с билети за трета класа. Ала за богатите и разточителните бе осигурено първокласно купе и днес то бе заето от двама пътници — едър младеж с открито безхитростно изражение на силно загорялото лице и висок, строен, изискан мъж, с около трийсет години по-възрастен от него, притежател на щръкнали посивели мустаци, бистър, пронизателен поглед и излъчване на човек, изживял пълноценно всяка минута на пълен с развлечения живот и твърдо решил да продължи в този дух до второ нареждане. Шапката му беше кривната и в момента размахваше пурата си като знаме.

В продължение на десетина минути след потеглянето на влака в купето цареше обичайното за пътуващия англичанин благоприлично мълчание. Най-сетне младежът, който през цялото време хвърляше скришом погледи към спътника си, прочисти гърлото си и рече:

— Ъ.

Възрастният господин го погледна въпросително. Доста поизчервен, защото беше твърде свенлив и вече се чудеше защо се впуска в този разговор, загорелият младеж продължи:

— Ъъ, извинете. Вие не сте ли лорд Икнъм?

— Съм.

— Чудесно.

Възрастният господин се озадачи.

— И аз съм много доволен от този факт — призна той. — Но вие защо се радвате?

— Ами, ако не бяхте... — започна младежът и млъкна, потресен при мисълта за всички ужасии, които биха се породили от

безотговорното му затваряне на напълно непознат човек. — Искам да кажа, че навремето ви познавах. Преди много години. Нещо такова. Бях приятел на племенника ви Понго и понякога идвах в имението да играя тенис. Веднъж ми дадохте петарка.

— Даа, така вървят парите.

— Едва ли ме помните. Бил Оукшот.

— Но разбира се, че те помня, скъпи приятелю — откликна лорд Икнъм сърдечно, но напълно безпочвено. — Бих желал да получавам десетачка за всеки път, когато съм казвал на съпругата си: „Какво ли прави Бил Оукшот?“

— Нима? Чудесно. Как е лейди Икнъм?

— Чудесно.

— Чудесно. Веднъж ми даде половин крона.

— Лесно ще стигнете до извода, че жените по-трудно си развързват кесията. Свързано е с костната структура на черепа. Да, радвам се да отбележа, че милата ми съпруга продължава да е в добро здраве. Току-що я качих на парахода в Саутхамптън. Замина на пътешествие до островите на Западна Индия.

— Ямайка^[1]?

— Не, замина доброволно.

Аленият младеж смля мълчаливо тази информация и сякаш се канеше да заяви: „Чудесно“, но промени решението си и попита за Понго.

— Понго — започна лорд Икнъм — е в прекрасна форма. Яхнал е света като Родоския колос. Няма да е преувеличено, ако заявя, че Моав е неговата умивалница и е прострял обувката си върху не-помня-вече-какво^[2]. Онзи ден наследи купища пари от свой починал чичо в Америка и вече може да застане пред шивача си с открито лице. На всичкото отгоре се и сгоди.

— Добре.

— Да — потвърди лорд Икнъм, очевидно стреснат от тази изява на неочаквано богат речник от страна на събеседника си. — Да, направо не е на себе си от щастие. Самият аз, трябва да призная, не съм толкова възторжен. Не знам дали си забелязал, Бил Оукшот, че на този свят нищо не се урежда напълно задоволително за всички страни. Докато А. си хвърля шапката и вика „Ура!“, Б. се мръщи недоволено. Същото се отнася и до Х. и У. Вземи например тази Понгова любов.

Надявах се да се ожени за друго момиче, мое протеже, което израсна пред очите ми от изключително чаровно дете в млада жена, притежаваща грация, пленителност и сила на характера и която, по мое мнение, си има всичко. Между множеството ѝ предимства и здрав разум за двама — количество, което по мои изчисления е точно необходимото за съпругата на Реджиналд („Понго“) Туисълтън. Ама не би. Както и да е, да погледнем нещата откъм добрата им страна. Нали така?

— О, да.

— Чудесно. Та като гледаме откъм добрата страна, не съм се виждал с това ново момиче, но чувам само добри отзиви. И, разбира се, най-прекрасното е, че ще видим младия палавник женен и устроен, като по този начин ще избегнем риска някой ден да домъкне на изтривалката ни същество с платиненоруса коса и оксфордски диалект, което е забърсал на кея в Блэкпул. Сигурно си спомняш какъв глупак е бил винаги по отношение на нежния пол.

— Не съм виждал Понго от дете.

— Дори тогава прелиташе от цвят на цвят като грациозна пеперуда. Беше ДонЖуанът на класа си по танци още когато се носеше като малкия лорд Фаунтлерой, а сърцето му представляваше отворена врата с „Добре дошли“, изписано на изтривалката.

— Е, сега ще му се затвори парашутът.

— Да се надяваме. Но нали помниш какво е казал мъдрецът? Могат ли вълкът и етиопецът да променят нрава и цвета си? Дали пък не беше кожата? Та като стана дума за етиопци — продължи лорд Икнъм, като си позволи да мине на лични теми, — да не би някой да те е пекъл на бавен огън или си стоял на слънце без слънчобран?

Бил Оукшот глуповато се ухили.

— Позагорял съм, нали? Бях в Бразилия. Прибирам се у дома направо от кораба.

— Наблизо ли живееш?

— В имението Ашъндън Манър.

— Женен ли си?

— Не. Живея с чичо си. Или по-точно той живее с мен.

— Каква е разликата?

— Ами Ашъндън всъщност е моя собственост, но бях само на шестнайсет години, когато баща ми почина и чичо ми връхлетя от

Челтнъм и пое нещата в свои ръце. Окопа се там и оттогава не мога да го изрина. Разиграва си коня както му скимне. От начина, по който се държи — продължи Бил, понесен от внезапно красноречие, отпушено от спомените за незаслужени неправди, — ще си помислите, че той притежава пършивото място. Например окупира е най-хубавата стая в къщата за проклетата си колекция от редки африкански антики.

— Колекционира африкански антики? Бог да му е на помощ.

— И това не е всичко. Кой, мислите, спи в най-хубавата спалня? Аз? Нищо подобно! Чичо Ейлмър. Кой забърсва сутрешния вестник? Аз? Ха! Чичо Ейлмър. Кой получава яйцето с кафява черупка на закуска?

— Не ми казвай, нека да отгатна. Чичо Ейлмър?

— Да. Проклет да е!

Лорд Икнъм поглади мустака си.

— Бил Оукшот, нещо сдържано в маниера ти ми подсказва — отбеляза той, — че престоят на чичо ти Ейлмър в Ашъндън никак не ти е по сърце. Прав ли съм?

— Да.

— Тогава защо не го изхвърлиш?

Нападателността в поведението на Бил Оукшот се стопи и се замести със смущение. Можеше да отговори на въпроса, но ако го стореше, щеше да се наложи да разкрие голямата си любов към Хърмайъни, дъщерята на чичо си, а колкото и приятно старче да беше лорд Икнъм, не го — смяташе за толкова близък.

— Тъъ, ами — отвърна той и застърга по пода на купето с обувка колкото калъф за цигулка. — Не, не виждам как бих могъл да го сторя.

— Усложнения ли има?

— Да. Усложнения.

— Разбирам.

На лорд Икнъм му стана ясно, че се е натъкнал на деликатно семейно положение, и тактично спря да се интересува повече. Взе вестник „Таймс“ и се отдаде на кръстословицата, а Бил Оукшот се зазяпа през прозореца в прелитация пейзаж.

Само че не виждаше познатите поля и горички, а красивото лице на братовчедка си Хърмайъни. То плуваше пред него като бляскаво видение, а много скоро, разсъждаваше той, щеше да го види не само с очите на въображението си. Да, сега, щом вече беше в Англия, всеки

момент щеше да се захласне в прекрасните ѝ очи, или пък, ако случайно стоеше обърната настрани — в чистия ѝ съвършен профил.

Как да постъпи в такъв случай? Дали само да стои със зинала уста и да пристъпва от крак на крак, какъвто му беше навикът досега? Или, подсилен от тримесечната почивка в Бразилия, най-сетне щеше да успее да се отърси от парализиращата плахост и да ѝ разкрие мълчаливата си страст към нея, която функционираше несекващо от девет години насам?

Надяваше се на това, но в същото време беше принуден да признае, че вероятността за подобно развитие на събитията бе минимална.

Почукване по коляното го изтръгна от унеса.

— Следваща спирка Ашъндън Оукшот — напомни му лорд Икнъм.

— Ъ? О, да. Точно така.

— Най-добре да си събереш партакешите.

— Да — отвърна Бил, стана и смъкна куфара си от мрежата. После, когато влакът изпълзя от тунела, нададе остър крясък и остана оцъклен. Примигна бързо два пъти, невярващ на очите си. Но те не бяха го измамили. Виждаше точно това, което му се бе сторило, че е видял.

При нормални обстоятелства на гара Ашъндън Оукшот няма нищо, или почти нищо, което да събуди изблик на чувства или да изпълни душата с жалост или ужас. Веднъж обозрели мустаците на началник-гарата, които се отличаваха с викторианска гъстота и оставяха впечатлението, че са отгледани в оранжерия, вие бихте изчерпали всичко, предизвикващо тръпка, освен ако не сте от онези лесновъзбудими хора, които могат да открият драма и във вида на дребничкия хамалин, боричкащ се с няколко обемисти гюмове за мляко. „Кротост“ е думата, която идва на устата.

Но днес всичко бе променено и ставаше ясно от пръв поглед, че Ашъндън Оукшот няма да се даде лесно и на парижки площад. От автомата за захарни пръчки в единия край на перона до навеса, където хамалинът държеше метлите и кофите си, всичко бе почерняло от народ. Присъстваха най-малко четирийсет души.

Двама, селектирани заради мускулите и издръжливостта, държаха високо над главите на множеството плакат, закрепен на два

кола, на който нечия любяща ръка, която не беше си оставила достатъчно място, бе изписала думите:

ДОБРЕ ДОШЪЛ, ГОСПОДИН УИЛМ.,

а в допълнение към тях окото различаваше духов оркестър, няколко бой скаута, полицай, духовник, пъстра смесица селяни от двата пола, Детско църковно училище (с букети) и внушителна фигура с огромни, побелели мустаци, която очевидно дирижираше парада.

Застанал на поста си до прозореца, Бил Оукшот продължаваше да стои вцепенен и със зинала уста като внезапно омагьосан приказен герой, а изражението му беше толкова прозрачно, че лорд Икнъм без усилие анализира положението.

Пред него, реши той, стоеше свит и стеснителен младеж, който потреперваше от погледа на обществото и вехнеше при мисълта, че може да се набие на очи, а по някаква неведома причина някой му беше спретнал това тържествено посрещане. Затова сега приличаше на погнат благороден елен.

Публичността никога не бе отблъсквала самия лорд Икнъм. Нещо повече, той открито ѝ се наслаждаваше. Ако него посрещаха с духовна музика и бой скаути на някоя гара, щеше да рипне с радостни викове и би скочил от влака в движение да се кланя и да маха с ръка, че и с две ръце. Но очевидно младият му приятел бе омесен от различно тесто и сърцето на лорда се трогна от ужаса му.

Този любезен пер беше и практичен човек. Друг на негово място в такава криза би се задоволил със съчувствен поглед и мълчаливо потупване по рамото.

— Пъхни се под седалката — посъветва го обаче той.

На Бил това прозвуча като Глас Божи. Сякаш в час на смъртна опасност неговият ангел хранител внезапно бе открил конструктивно решение. Последва съвета без излишно размотаване. Малко след това усети разтърсване, люшване и влакът потегли.

Когато изпълзя, отупвайки ръце от прахта, откри, че спътникът му го разглежда с нескрит възторг.

— Рядко съм виждал по-прекрасно изпълнение — сърдечно отбеляза лорд Икнъм. — Също като дресиран тюлен, гмуркащ се за

риба. Правил си го и преди, нали, Бил Оукшот? Не? Ти ме смайваш. Бих се заклеял, че си го практикувал години наред по бързите влакове. Е, ти положително им разказа играта. Не помня да съм виждал толкова объркан духов оркестър. Приличаха на глутница изгладнели вълци, настигнали шейната и открили, че на борда ѝ няма руски мужик. Нищо по-отблъскващо. За вълците, естествено.

Бил Оукшот още се тресеше. Беше се вторачил признателно в благодетеля си и с несвързани думи му благодареше за вдъхновяващия съвет.

— Няма защо — отвърна великодушно лорд Икнъм. — Скъпи ми приятелю, не го споменавай. Аз съм като оня герой от разказа на Деймън Ръниън^[3], който винаги смята, че ако може да внесе малко радост в живота, без значение как, значи върши добро. Всичко се свежда до пръскането на радост и светлина, което е извечната ми цел.

— Никога няма да го забравя, никога — трогнато възкликна Бил. — Разбирате ли, че щеше да се наложи да произнасям реч, като оставим настрана целуването на ония сополиви дечица с китките? — Той потрепери силно. — Видяхте ли ги само? Бяха милиони и всяко с цвете в ръка.

— Видях ги, разбира се. И гледката ме убеди, че откак идваше да играеш тенис у нас, си станал световноизвестен. Пътувал съм доста по света и знам, че дечица с букети не се строят да посрещат Сульо и Пульо. Самият аз съм първокласен граф със собствен герб и карета, но предлагали ли са ми някога букети? Какво си направил, Бил Оукшот, за да заслужиш такова посрещане — не, тази вакханалия?

— Нищо.

— Чудна работа. Предполагам, че цялата олелия е била в твоя чест. Едва ли биха написали „господин Уилм.“, ако имаха предвид някой друг.

— Така е.

— Имаш ли някакви подозрения кой стои в дъното на тая работа?

— Предполагам, чичо ми.

— Той ли беше внушителният гражданин с мустаците, който се правеше на Клемансо^[4]?

— Да. Вероятно той е организирил всичко.

— Но защо?

— Представа си нямам.

— Поразови се в паметта си. Можеш ли да си спомниш нещо, което да си направил напоследък и което да те вкара в категорията хора, посрещани от духови оркестри и бой скаути?

— Ами, бях на експедиция по Амазонка.

— А, тъй значи, бил си на експедиция нагоре по Амазонка? Не бях разбрал. Реших, че просто си свързан с бразилската орехова промишленост или нещо такова. Това, естествено, би обяснило нещата. А защо извърши тази необмислена постъпка? Предполагам, си искал да изхвърлиш от организма си някое момиче, а?

Бил се изчерви. Наистина очертаващата се безнадеждност на любовта му към братовчедката Хърмайъни го бе подтикнала да опита лек, който, както и очакваше, се оказа безполезен.

— Ами... нещо такова.

— По мое време ходехме на Скалистите планини и стреляхме по гризли. И защо избра Бразилия?

— Случайно видях една обява в „Таймс“ за експедиция, която тръгва за Долна Амазонка, организирана от някой си майор Планк, та реших да се присъединя.

— Ясно. Е, жалко, че не го знаех по-рано. Можех да направя много неща въз основа на факта, че съм те познавал като малък. Но след минута-две пристигаме в Бишъпс Икнъм и възниква въпросът какво смяташ да правиш. Ще изчакаш обратния влак? Или да те заведе у нас да пийнем по нещо, а после да те откарам с колата?

— Ако не ви създавам главоболия.

— Няма такова нещо. Нищо не би се вписало по-добре в програмата ми. Значи въпросът е решен. Но сега опираме до следващия, който налага да му посветим повечко внимание. Какви обяснения смяташ да дадеш на чичо си за невяването на всенародните празненства?

На лицето на Бил Оукшот се появи замислено изражение. Замижа леко, сякаш бразилски алигатор бе впил зъби в плътта на прасеца му.

— И аз се питах — призна той.

— Несъмнено ще се наложи да представиш хубав свързан разказ. Той ще е раздразнен от липсата ти, а ми се стори опасен екземпляр,

чието ухапване е смъртоносно. Какъв е? Борец тежка категория? Или трепе плъхове със зъби?

— Беше губернатор на британска колония.

— Значи ще трябва да напругнем сили, за да го усмирим. Знаем ги тия бивши губернатори. Костеливи орехи. Между другото, не си споменал името му.

— Босток. Сър Ейлмър Босток.

— Какво? Той ли е? Проклет да съм.

— Познавате ли го?

— Не съм го виждал повече от четирийсет години, но навремето го познавах добре. Съученици сме.

— Нима?

— Викахме му Мутрата. Беше три години по-малък от мен — едно от ония яки, трътлести, чорлави хлапета, които се зъбят на по-големите и тормозят по-малките. Веднъж здраво го напердаших с бухалка, с оглед коригирането на тази тенденция. Е, тайната на всенародното веселие се изяснява. Според вестника Мутрата се кани да се кандидатира за Парламента и несъмнено е сметнал, че то ще му помогне. И той като мен се надява да се възползва от близостта си с човек, разширил границите на Цивилизацията.

— Не съм разширявал границите на Цивилизацията.

— Глупости. Обзалагам се, че си ги опънал като ластик. Но ние се отклоняваме от предмета на спора: какво да му кажеш. Как намираш обяснението, че жегата през деня те е накарала да изпаднеш в несвяст и когато си се свестил, проклет да си, ако не си се намирал чак в Бишъпс Икнъм?

— Чудесно.

— Харесва ли ти? И на мен ми допада. Простичко, което винаги е за предпочитане. И с допълнителното предимство от наличието на исторически прецедент — ако си спомняш за случката с дамата, която искала да иде в Бъкингам, а я закарали в Крю. Да, предполагам, че ще мине. Значи онова беше Мутрата — рече замислено лорд Икнъм. — Трябва да призная, изненадан съм, че е завършил кариерата си като нещо сравнително уважавано, каквото е да си губернатор на британска колония. Това за сетен път доказва, че човек никога не знае.

— Откога казахте, че не сте го виждали?

— Това лято ще станат точно четирийсет и две години. Защо?

— Просто се чудех как не сте се засекали. Нали сте съседни.

— Едно ще ти кажа, Бил Оукшот. Моята твърда политика е да се държа настрана от съседите. Вероятно сам си забелязал, че британските досадници процъфтяват в провинцията. От време на време жена ми се опитва да ме влачи по гости и празненства, но аз се запъвам като магаре на мост и отказвам да мръдна. Често съм си мислил, че идеалният живот значи много тютюн и пълна изолация от графството. А що се отнася до чичо ти, сега, като хвърля поглед назад в годините и се сетя за оная Мутра, не виждам нищо, което би ме подтикнало да се побратимя с тази Мутра.

— Има нещо вярно.

— Мутрата няма ангелски характер. Опасявам се, че Понго не разбира срещу какво се изправя, като си е избрал такъв тъст. Сгоден е за дъщеря му Хърмайъни и предвиждам, че нещастното момче ще изживее неприятни изненади. А, пристигнахме — рече лорд Икнъм, когато влакът забави ход. — Да слизаме и да идем да пийнем по нещо. Много е възможно да открием Понго в колибата. Тази сутрин ми се обади по телефона да ме уведоми, че ще спи у нас. Смята да посети Ашъндън Манър и да покаже на семейството с какво ще се сдобият.

И графът скочи пъргаво на перона, като продължи весело да бърбори, без изобщо да забележи, че от всяка гледна точка току-що бе нанесъл на достойния младеж до себе си удар зад ухото с чорап, пълен с мокър пясък. Краткото, бързо, приглушено изгрухтяване като на булдог, ритнат в ребрата, докато поглъща агнешки котлет, което се бе изтръгнало от Бил Оукшот при думата „сгоден“, той погрешно бе изтълкувал като хълцукане.

[1] Ямайка и другите острови на Западна Индия, днес известни като Карибски, са били каторга за осъдени престъпници. — Б.пр. ↑

[2] В Псалом 59,10 Бог казва в Своето светилище: „Моав е Моя умивалница; върху Едом ще простря обувката Си.“ — Б.пр. ↑

[3] Деймън Ръниън (1884–1946) — американски писател, чиито остроумни разкази през 1930-те години са посветени на тъмната страна на живота в Ню Йорк и са написани на измислен от самия него жаргон, популяризиран от творчеството му. — Б.пр. ↑

[4] Жорж Клемансо (1841–1929) — френски политик и журналист, прочул се със защитата си на капитан Драйфус. Министър-

председател на Франция през 1906–1909 и 1917–1920. Отличавал се е с разкошни мустаци. — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

Летният следобед се беше стопил до мек здрач и Бил Оукшот отдавна бе изнесъл нараненото си сърце от къщата, когато Понго Туисълтън се появи в дома на предците си. Една от онези необясними повреди, които преследват двуместните автомобили, го бе забавила по пътя. Пристигна точно навреме да се преоблече за вечеря и осмият час го завари седнал срещу чичо си в облицованата с дъбова ламперия трапезария, възстановяващ тъканите си след изморителен ден.

Лорд Икнъм, очарован да го види, беше весел и безгрижен домакин, но по време на вечерята неизменното присъствие на иконома Когс направи един по-интимен разговор невъзможен и го сведе до най-общи теми. Понго говореше за Ню Йорк, откъдето току-що се беше върнал след посещение, свързано с управление на имотите на кръстника му, и лорд Икнъм спомена, че лейди Икнъм е на път за Тринидад да присъства на сватбата на дъщерята на своя стара приятелка. Лорд Икнъм отбеляза и срещата си с едновременния приятел на Понго Бил Оукшот, а Понго, макар да призна, че едва си спомня Бил — „Едро момче с розови бузи, освен ако не го бъркам с някой друг“, — заяви, че очаква с нетърпение да поднови познанството, когато се приземи в Ашъндън Манър.

Засегнаха и теми като времето, кучетата, двуместните коли (грижи в болест и здраве), външната политика на правителството, възможностите на коня Джуджуби в състезанието за купата „Гудуд“ и как трябва да се постъпи — тази тема бе породена от новите литературни изследвания на Понго, — ако някоя сутрин откриеш в банята си труп, облечен само с пенсне и стари гамаши.

Едва когато кафето бе поднесено, а пурите — запалени, лорд Икнъм се подготви за по-обстоен разговор.

— Какво облекчение е, когато икономът изчезне — доволно въздъхна той. — Кара те истински да проумееш онзи стих от книгата с химни — „Мир, съвършен мир, когато любимите същества са далеч“. Не че Когс ми е любимо същество. По-скоро изпитвам към него

привързаност, подправена със страхопочитание. Е, Понго, страшно се радвам, че дойде. Исках да си побъбрим напоително за плановете ти и за други неща.

— А — отвърна Понго.

Говореше сдържано. Беше слаб, представителен младеж с лимоненожълта коса и привлекателно лице, а на това лице по-проницателният наблюдател в момента би забелязал сурово напрегнато изражение, каквото несъмнено би се появило на лицето на Свети Антоний точно преди началото на изкушенията. Хранеше дълбокото подозрение, че сега, когато остана насаме с чичо си, ще му се наложи да бъде крайно твърд с него и да прояви желязна решимост срещу коварните му попълзновения.

Като наблюдаваше внимателно главата на семейството по време на вечерята, не пропусна да забележи в очите му, докато говореше за пътешествието на съпругата си до Западна Индия, дяволитото пламъче, типично за хлапе, което е останало само в къщата и знае къде се намира ключът от долапа с конфитюрите. Беше го виждал и преди и то неизменно бе предвестник на неприятности с тежки последствия. Забележимо още при поднасянето на супата, сега, когато собственикът му пуфтеше с пурата, изражението беше станало по-видимо от всякога и Понго хладнокръвно очакваше продължението.

— Колко време смяташ да досаждаш на тия твои Бостокови?

— Около седмица.

— А после?

— Вероятно ще се върна в Лондон.

— Добре — сърдечно възкликна лорд Икнъм. — Това исках да разбера. В това исках да съм сигурен. Ще се върнеш в Лондон. Отлично. Ще дойда при теб и двамата ще прекараме няколко приятни и възпитателни следобеди.

Понго се вцепени. Всъщност не каза: „Ха!“, но възклицанието се съдържаше в острия поглед, който отпрати през масата. Подозренията му се оказаха основателни. При положение че любящият надзор на съпругата му бе временно прекратен, Фредерик Олтамонт Корнуолис, Пети граф Икнъм, планираше отново да се развихри на воля.

— Питате ме — веднъж беше заявил един Симпатяга-мислител в пушалнята на клуб „Гъртеите“ — защо при споменаването на името на чичо му Фред Понго Туисълтън прежълтява до мозъка на костите и си

поръчва две бързи. Ще ви кажа защо. Защото чичо му е неподправен динамит. Всеки път, когато е сред Понго с кипнали жизнени сокове в жилите, той подлага клетника на някакъв душеразтърсващ експеримент, като го завлича на показ и там, пред очите на широката общественост, се отдава на някакво крайно възмутително изпълнение. Защото, макар и в напреднала възраст, старият проклетник при тези случаи се държи като невръстен младеж на двайсет и две. Не знам дали сте наясно със значението на думата „ексцесии“, но той се отдава именно на тях като отвързан. Накарайте Понго някога да ви разкаже за деня, прекаран от двамата на кучешки надбягвания.

Ако лорд Икнъм бе дочул тези критични слова, пръв щеше да признае истинността им. От малко момче имаше весел и щастлив нрав, а в залеза на живота си още поддържаше, освен младежката талия слънчевия ентузиазъм и ненакърнения манталитет на умствено недоразвит подрастващ. През последните няколко години беше се насладил на поредица твърде приятни приключения в компанията на племенника си и живееше с приятната мисъл, че във всеки един от случаите бе демонстрирал високи, широки и изобщо ненадминати интелект и изобретателност, и най-вече по време на онези кучешки надбягвания. Макар че неспирно твърдеше, че един по-мъдър полицаи би се задоволил със строга забележка.

— Както знаеш, освен ако не си спал по време на вечерята — поднови монолога си той, — леля ти ме остави сам за няколко седмици и както несъмнено се досещаш, изживявам нечувани страдания поради липсата ѝ. Чувствам се като герой на стихотворение от началото на деветнайсети век, загубил любимата си газела. И все пак...

— Слушай... — направи опит Понго.

— И все пак във всеки облак, разгледан от опитно око, стига да го анализира достатъчно задълбочено, може да се открие сребриста ивица, колкото и да е малка. Така че ужасът на моето мъчително положение до известна степен е омекотен от мисълта, че отново съм на свободна практика. Леля ти е най-милата жена на света и никой не я обича повече от мен, но понякога присъствието ѝ ми се струва... как беше онази дума... сковаващо. Както знаеш, тя храни екстравагантни възгледи по отношение на вилнеето ми на воля из Лондон, както се изразява, и това пречи на самоутвърждаването ми. Жалко. Да живееш през цялото време в селска морга като Бишъпс Икнъм, значи да

ръждясах и да изгубиш връзка със съвременната мисъл. Не мисля, че сега бих могъл да ти назова името на един-едничък пазител на реда в целия Уест Енд, а навремето ги познавах всичките. Точно затова...

— Слушай ме сега.

— Точно затова фактът, че тя си опакова четката за зъби и отпраши за Тринидад, макар да засенчва слънчевата светлина в живота ми, не се възприема от чичо ти като непоправима трагедия. Съществуването ми може и да се е превърнало в безплодна пустиня, но да не забравяме, че вече мога да се похваля със сърце, готово на всяка участ. Уведоми ме, когато се върнеш в Лондон, и ще долетя при теб с разплетени коси. Бог да ме благослови, колко млад се чувствам напоследък! Трябва да е от времето.

Понго изтръска пепелта от пурата и отпи от брeндитo. На лицето му имаше хладен строг израз.

— Изслушай ме сега, чичо Фред — рече той и гласът му прозвуча като музика в ушите на ангела хранител, който усети, че ще чуе нещо хубаво. — Зарежи тая работа.

— Да я зарежа?

— Напълно. Няма да ме замъкнеш отново на кучешки надбягвания.

— Не съм споменавал за кучешки надбягвания. Въпреки че те са отлично средство за опознаване душевността на народа.

— Или на която и да било от отворотелните ти оргии. „Това е затворена страница“ отразява най-добре същността на нещата. Ако дойдеш да ми гостуваш в Лондон, ще получиш обяд в апартамента ми, последван от интересна книга. Нищо повече.

Лорд Икнъм въздъхна и известно време мълча. Размишляваше върху проклятието на богатството. В доброто старо време, когато Понго беше млад сиромаш, учещ за държавен изпит по право и опитващ на редовни интервали да влезе под кожата на чичо си за някоя и друга жизненонеобходима петарка, никой не би могъл да бъде по-сговорчив спътник по друмищата на порока. Но наследяването на пари сякаш го бе променило издъно. Все същата стара история, тъжно си мислеше лорд Икнъм.

— Много добре — измънка той. — Щом така чувстваш нещата...

— Така ги чувствам — увери го Понго. — Запиши го на маншета си. И няма защо да се вайкаш, защото ще се придържам към

намерението си с желязна решимост. Положението ми в очите на Хърмайъни не е твърде стабилно в момента, не й допада членството ми в „Гъртеите“ и най-лекият полъх на скандал ще ме помете. А за нещастие тя знае всичко за теб.

— Животът ми е отворена книга.

— Чувала е що за откачалка си и се опасява да не е наследствено. Непрекъснато ми повтаря с неспокоен поглед: „Дано не си като чичо си.“

— Вероятно не си я разбрал. „Дано да си като чичо си“ е казала. Или „Моля те, миличък, опитай се да бъдеш повече като чичо си“.

— Поради това ще трябва да дебна всяка своя стъпка като ястреб. Дори най-лекото подозрение в прелестната й главица, че не съм сто процента стабилен, и шансовете ми да обуя официални панталони и да я поведе към олтара кучета ги яли.

— Значи отказваш да обмислиш идеята да дойда в Ашъндън като твой личен прислужник и да видим какви невинни развлечения можем да извлечем от тази измама?

— Божичко!

— Само предложих. И без това не можем да го направим. Това ще наложи да си избърсна мустаците, към които съм привързан като към родни братя. Когато един мъж няма ни дете, ни коте, той се привързва към мустаците си. Значи тя е такова момиче, а?

— Какво искаш да кажеш с „такова момиче“?

— С благородна настройка. Възвишени принципи. Гордост за британската женственост.

— Нещо такова. Да, страхотна е. Трябва да я видиш, за да повярваш.

— Нямам нетърпение.

— Имам нейна снимка, ако държиш да я погледнеш — каза Понго и измъкна от вътрешния си джоб снимка кабинетен размер, както фокусник вади заек от цилиндър.

Лорд Икнъм я взе и известно време я изучава.

— Впечатляващо лице.

— Не пропускай очите.

— Видях ги.

— И носа.

— Видях и него. Изглежда интелигентна.

— И още как. Пише романи.

— Велики Боже!

В ума на Понго се зароди чудовищно подозрение.

— Не я ли харесваш? — невярващо запита той.

— Ами, ще ти обясня — внимателно заговори лорд Икнъм. — Виждам, че е забележително момиче, но не бих казал, че е подходяща за твоя съпруга.

— И защо?

— По мое мнение ще има да патиш. Изучил ли си добре тези черти? Брадичката ѝ е твърде решителна. Очите ѝ святкат.

— И какво им е лошото на святкащите очи?

— Крайно неприятно е да ти се мотат из къщата. За да се справиш със святкащите очи, трябва да си мъж от огън и стомана. Ти мъж от огън и стомана ли си? Ха! Метнал си се на мен и си Мека Мария.

— Какво съм?

— Под Мека Мария разбирам мъж от висша класа, чийто инстинкти го карат да носи всяка сутрин закуската на жена си в леглото и да ѝ гука, докато тя я поглъща. А една Мека Мария не се нуждае от жена-романистка с твърда брадичка и святкащи очи, а от весела, сладка душица, която, като ѝ загука, ще му отвърне с гукане плюс чуруликане. Съветът, който давам на всеки млад човек, тръгнал да си търси спътница в живота, е да си намери момиче, което може да гъделичка. Виждаш ли се да гъделичкаш Хърмайъни Босток? Ще се възправи в цял ръст и ще изригне: „Господине!“ Идеалната съпруга за теб, разбира се, е Сали Пейнтър.

При споменаването на това име, както тъй често става, когато имена от мъртвото минало изникват в разговора, лицето на Понго се превърна в маска и около него сякаш се образува скреж. Почувствителен човек от лорд Икнъм би пратил да му донесат шапка, шал и ръкавици.

— Да не би Когс да страда от мазоли? — запита разсеяно Понго. — Стори ми се, че накуцва.

— От момента, когато тя дойде в Англия — продължи лорд Икнъм, отказвайки да бъде отклонен от темата в сферите на други, макар и доста интригуващи разсъждения, — винаги съм се надявал вие със Сали в крайна сметка да оформите съюз. И дойде денят, когато ти

ме зарадва, че нещата потръгват. А после, за проклетия — леко повиши тон той, поради нахлулите силни чувства, — настъпи друг ден, когато ме осведоми, че работата е умряла. А защо, след като успя да се сгодиш за момиче като Сали Пейнтър, прояви слабоумието да охладиш отношенията си с нея, за мен остава загадка. Предполагам, че ти си виновен.

Понго възнамеряваше да поддържа ледено мълчание до изчерпването на безвкусната тема, но това несправедливо натякване го изрита от гордата сдържаност.

— Нищо подобно. Може би ще ми позволиш да ти изложа фактите.

— Ако обичаш. Време е някой да го стори. Не можах да изкопча нищо от Сали.

— Ти си се виждал с нея?

— Преди няколко седмици дойде тук с Отис и ми заръча да пазя един от бюстовете ѝ. Не знам защо. Онзи там, в ъгъла.

Понго хвърли на бюста кратък, заинтересуван поглед.

— И не ти ли изложи фактите?

— Заяви, че годежът е развален, което вече знаех, но нищо повече.

— О? Е — задиша тежко през носа Понго, загледан в трупа на мъртвото минало, — случи се следното. Нарече ме малодушен и жалък страхливец само защото отказах да извърша нещо, което искаше от мен.

— Вероятно го е казала като комплимент. Малодушието може да е много симпатично.

— Последваха тежки думи. Аз ѝ казах туй-онуй, тя също. След няколко часа пощальонът ми донесе пръстена, писмата и всичко останало.

— Най-обикновена свата между влюбени. На другия ден сте щели да оправите нещата.

— Да, ама не. В интерес на истината, това изказване за малодушието беше просто последната капка. От известно време се джавкахме за какво ли не и рано или късно разривът беше неизбежен.

— Какви бяха основните теми на разногласията ви?

— Ами оня неин скапан брат например. Повръща ми се от него.

— Признавам, Отис не е лъжица за всяка уста. Сали ми каза, че сега е издател. Вероятно ще оплеска и издателството, както обърка антикварния си магазин. Каза ли й, че ти се повръща от него?

— Да. Доста се напуши. А след това неприятностите продължиха, защото поисках от нея да зареже скулпторството.

— Защо не ти харесва да е скулпторка?

— Не ми беше приятно да движи с ония мърлячи от Челси. Брадати типове — поясни Понго със сурово потреперване. — Понякога ходех в студиото й и те изпълзяваха със стотици от дървенията, обрасли с бради до очите.

Лорд Икнъм замислено дръпна от пурата.

— Сбърках, като заявих, че не си мъж от огън и стомана. Май си се надувал като арабски шейх.

— Тя ми се надуваше. Все се мъчеше да ме командва.

— Всички момичета го правят, особено американките. Знам го, защото се ожених за американка. Това е част от чара им.

— Е, всяко нещо си има граница.

— И как я достигнахте в твоя случай? Беше започнал да ми разправяш. Какво поиска да извършиш?

— Като тръгна за Ню Йорк, да взема със себе си някакви бижута и да се опитам да ги внеса незаконно в страната.

— Бог да я благослови, каква предприемчива душица е. Но откога Сали притежава бижута?

— Не бяха нейни, а на някаква нейна богата американска приятелка, Алис не-знам-коя-си. Тази глупачка накупила тонове бижута от магазините на Бонд Стрийт и не й се искало да плаща мито за тях, като се върне в Ню Йорк, та Сали поиска аз да ги контрабандирам.

— Мила идея.

— Тъпа идея. Така й казах. Как само щях да изглеждам, ако митничарите ме бяха претърсили до голо.

Лорд Икнъм въздъхна.

— Ясно. Е, съжалявам. Богат съпруг като теб щеше да се отрази добре на Сали. Опасявам се, че е на дъното на финансовата бездна.

Челюстта на Понго поувисна. Любовта може и да беше мъртва, но той имаше чувствително сърце.

— О!

— Не вярвам да има и за храна.

— Глупости!

— Не са глупости. Стори ми се слабичка и не ми хареса начинът, по който нагъваше агнешкото и граха, сякаш не беше виждала храна от седмици. Скулптирането, ако така се казва, едва ли е доходен бизнес. Кой, за Бога, купува глинени бюстове?

— О, тук няма проблеми — отдъхна си Понго. — Тя не зависи финансово от скулптирането. Има малко пари, оставени ѝ от една леля в Канзас Сити.

— Знам. Но се питам дали нещо не е повредило тази финансова котва. Минаха две години, откак тя дойде в Лондон при Отис. Може той да ги е профукал. Човек като Отис може да натвори сума ти безобразия за две години.

— Сали е много разумна.

— И най-уравновесените момичета често се оказват пълни глупачки по отношение на любимите си братчета. Във всеки случай в отговор на скорошно мое писмо до нея, в което заявявах, че се надявам скоро да отскоча до Лондон и бих желал да си остави една свободна вечер да я заведе на ресторант, получих отговор, че се радва на пристигането ми, защото искала да ме види по много спешен въпрос. Беше подчертала думата „много“. Това изявление не ми хареса. Навремето ти ми пишеше по този начин, когато имаше временни неприятности с букмейкъра си и се надяваше да ми изкрънкаш малък заем. Е, утре ще я видя и ще я сондирам. Клетата малка Сали, надявам се да е добре. Тя е възхитително момиче.

— Да.

— Все още поддържаш това мнение, така ли?

— Ами да. Много съм привързан към Сали. Опитах се да ѝ направя услуга, преди да тръгна за Америка. Хърмайъни ми каза, че старият Босток иска да му изваят бюст, който да подари на селския клуб, и аз я накарах да го поръча на Сали. Реших, че хонорарът ще ѝ се отрази добре.

— Виж ти, виж ти. Едно импулсивно момиче би се трогнало от подобен жест. Да, наистина. Просто я чувам да казва: „Най-милият мъж, когото познавам.“ Понго, вярвам, че ако си изиграеш добре картите, все още можеш да се ожениш за нея.

— Не пропускаш ли дребния факт, че случайно съм сгоден за Хърмайъни?

— Изклинчи.

— Ха!

— Това би те посъветвал и най-добрият ти приятел. Ти си мрачен, вгълбен младеж, прекалено склонен да се вглеждаш в тъмната страна на нещата. Никога няма да те забравя в деня, когато отидохме на кучешки надбягвания. „Печален“ е единствената дума, с която можеш да бъдеш описан в момента, когато пръстите на ченгето се впиха в яката ти. Същински Хамлет. Това, от което имаш нужда, е весела, жизнена съпруга, която да те спасява от самия теб, жена, която ще закрепил леген с вода на ръба на вратата на спалнята на епископа, когато ви дойде на гости. Не вярвам Хърмайъни Босток някога в живота си да е погаждала номер някому. На твое място бих я разкарал. Прати й любезна телеграма, че си променил решението си и готово. Имам бланки в кабинета.

По лицето на Понго се изписа искрено благочестие.

— За твое сведение, чичо Фред, и диви коне не биха ме накарали да разваля годежа си.

— Не вярвам изобщо да опитат.

— Обожавам това момиче. Няма нещо, което да не бих сторил за нея. За да получиш, макар и бегла представа, ще ти кажа, че се обявих пред нея за пълен въздържател. И защо? Само защото един ден тя заяви, че се надява да не приличам на ония модерни млади смукачи, които час по час се отбиват в някой бар и обръщат по няколко чашки да си оплакнат сливиците. „Кой, аз? — рекох. — Велики Боже, не. Не близвам алкохол.“ Това трябва да ти докаже любовта ми.

— Така че като отидеш в Ашъндън...

— ... ще отворят ечемичената отвара и ще ми поднасят лимонада, знам това. Предвидил съм го. Ще е мъка, но мога да я понеса. Заради нея. Боготворя я, казвам ти. Ако Хърмайъни Босток не е ангел в човешки облик, то аз не знам кой е. Досега не съм знаел какво е любов.

— Че защо, имал си достатъчно възможности да разбереш. Наблюдавал съм те с най-нежно съучастие в продължение на петдесет и седем твои влюбвания, като се започне от онова луничаво дете с

липсващ преден зъб на уроците по танци, което ти насини окоето с дървена гира, когато я целуна в съблекалнята, и се свърши с тази...

Лорд Икнъм млъкна и Понго внимателно го изгледа.

— Да? С тази какво?

— С тази комбинация от Джордж Елиът^[1], Бодицея^[2] и покойната кралица Виктория — заяви лорд Икнъм. — Тази царствена особа със святкащите очи. Този костелив орех, с когото нито един здравомислещ мъж не би си позволил да остане насаме в тъмна уличка.

Понго се изправи с цялото си достойнство.

— Няма ли се присъединим към дамите? — хладно запита той.

— Околовръст няма кърава жена! — отвърна лорд Икнъм.

— Не знам защо казах това — раздразни се Понго. — Мисълта ми беше да спрем да дрънкаме глупости и да поиграем билиард.

[1] Псевдоним на Мери Ан Евънс (1819–1880) — английска авторка на романи, най-известни, от които са „Адам Бийд“, „Мелницата на река Флос“, „Сайлъс Марнър“ и др., получила строго евангелистко възпитание, но впоследствие станала свободомислеща до степен да заживее в скандално за времето си извънбрачно съжителство с критика-философ Джордж Хенри Луис. — Б.пр. ↑

[2] Кралица на ицените (бретонско племе), чийто съпруг крал Прасутаг е римски васал, но след смъртта му през 60 г. сл.Хр. територията на ицените е насилствено завзета, Бодицея публично бичувана, а дъщеря ѝ — изнасилена. Бодицея вдига цяла Югоизточна Англия на бунт и преди римските войски да се върнат от кампанията си в Уелс, изгаря до основи Лондон, Сейнт Олбанс и Колчестър. — Б.пр. ↑

ΤΡΕΤΑ ΓΛΑΒΑ

1

Следобеда на другия ден Понго Туисълтън тръгна за Ашъндън Манър с леко сърце и весело тра-ла-ла на уста, като остави лорд Икнъм, който щеше да се натовари на влака за столицата няколко часа по-късно, да му маха доброжелателно от стъпалата пред парадния вход.

Нищо не ободрява един влюбен младеж повече от съзнанието, че успешно е устоял на един Изкусител, опитал се да го отклони от правата посока към нещо, което обектът на обожанието му не би одобрил, и докато си припомняше възхитителната твърдост, с която отхвърли предложението на чичо си Фред за един приятен и поучителен следобед в Лондон, Понго изпита праведен душевен възторг.

Приятен и поучителен следобед, как ли не! Малко хора са били по-близо от Понго до произнасянето на думата „Фу!“, когато фразата на лорд Икнъм се стрелна през разтреперания му мозък като някакво гнусно влечуго. Нахалният му дъртак, да се осмелява да предлага приятни и поучителни следобеди на човек, който веднъж и завинаги е оставил подобни преживявания зад гърба си. Потрепери от погнуса, скрита целия долнопробен епизод под килима на съзнанието си и насочи мисли към по-приятна тема — предстоящото запознанство с родителите на Хърмайъни.

Беше убеден, че ще е истински триумф. Разбира се, разполагаше с малко сведения за двамата дъртаци, но предполагаше, че са интелигентни дъртаци, способни да разпознаят добрия човек, когато го видят, и следователно беше очевидно, че младеж като него — солиден, порядъчен, неподатлив на чичови изкушения и със синя кръв от главата до петите, ще ги накара още от първия миг да пасат от ръката му. „Скъпа моя, той е очарователен!“, ще пишат бележки те на Хърмайъни, а старият сър Ейлмър, когото си представяше като съвременен дядо Коледа, щеше да каже на лейди Босток (кротка, миловидна майчица), докато се устройваха в леглото след края на първата възхитителна вечер с него: „Е, мила моя, нищо лошо не може

да се каже за този младеж, а?“, а може би: „А, нали?“ Очакваше с весела увереност да ги привърже към душата си със стоманени въжета.

Поради това при пристигането си откри с известна тревога, че ще трябва да мине известно време, преди да постигне тези желани резултати. Първата важна предварителна стъпка към привързването на домовладика и съпругата му към душата със стоманени въжета е да успееш да проникнеш в дома им, а това, установи той, се оказва непредвидено трудно.

Ашгъндън Манър беше една от онези солидно построени сгради, датиращи от дните, когато домът е бил не толкова място за нахлуване на стари чехли и палене на лула, колкото крепост за защита от въоръжени до зъби неканени гости. Главната врата беше яка и масивна, а в момента и здраво заключена. Освен това звънецът видимо не работеше. Понго се облегна на бутона с цялата си тежест и постоя така известно време, но много скоро му стана ясно, че това няма да го докара доникъде, та се изправи пред необходимостта да прибегне до алтернативни мерки.

Забеляза един отворен френски прозорец недалеч от мястото, където стоеше, и реши, че е открил формулата. Може би беше малко необичайно да започнеш първото си посещение, вмъквайки се през прозореца, но любезен, сърдечен дъртак като сър Ейлмър Босток нямаше да му върже кусур. Поради това той зарязва парадния вход като загубена кауза и секунда по-късно изживя неприятния шок, който винаги връхлиташе хора, озовали се за първи път в стаята, където бившият губернатор държеше африканските си антики, събрани през годините на почетно изгнание. Колекцията на сър Ейлмър Босток от африкански антики без капка съмнение беше най-отблъскващата, несполучлива и нищо неструваща сбирщина, която някой бивш губернатор някога е донасял със себе си, и много от екземплярите в нея пренесоха Лонго в един различен и ужасяващ свят.

Взе в ръце и започна да разглежда най-близкия предмет, някаква особена щуротия, изработена от червена кал от художник, очевидно под въздействието на долнокачествен джин, и тъкмо се чудеше защо ли дори някой невеж африканец би бил толкова тъп да си губи времето за подобни упражнения, когато би му било икономически по-изгодно да преследва крокодили или да налага съседите си с тояга по главата,

когато глас, притежаващ много от качества на фанфарите на Страшния съд, внезапно процепи въздуха. — РЕДЖИНАЛД!

Понго подскочи и изпусна нещото. То се удари с трясък в пода и се превърна в прах от червена глина. Секунда по-късно на прага се появи мечешка фигура, предвождана от огромни, побелели мустаци.

Приблизително в момента, когато Понго хвана волана на своя бѣфи-порсън в имението на чичо си и натисна педала с изящното си краче, сър Ейлмър Босток се качи в спалнята на съпругата си на първия етаж на Ашъндън Манър да поправи счупеното ребро на щората. Обичаше сам да се грижи за подобни домашни дреболии и държеше да свърши ремонта преди пристигането на обедния влак, натоварен с лейди Босток, връщаща се от Лондон, където бе прекарала една седмица при дъщеря си Хърмайъни.

Като предвиди, че старият му съученик ще изпита негодувание от неявяването на Бил Оукшот на тържественото посрещане, което с пот на чело му бе организиран, лорд Икнъм мъдро се бе проявил като вещ познавач на човешкия характер. Ако един бивш губернатор, свикнал години наред официалните му изяви да вървят като по часовник, вкуси от горчивината на провала и падението, появата на раздразнение е неизбежна. Свиват се юмруци, мърморят се проклетия, хапят се долни устни. А това особено важи за бивши губернатори, чиято психическа настройка дори при най-благоприятни обстоятелства напомня поведението на заловена мечка-стръвница, какъвто беше случаят със сър Ейлмър Босток. Докато работеше, челото му бе помрачено, мустаците трепкаха и от време на време той тихичко изсумтяваше.

Копнееше за присъствието на жена си, за да може да излее в неизменно съчувстващото ѝ ухо повествованието за своите несправедливи страдания и скоро след като положи последните щрихи върху щората, мечтата му се сбъдна. Пред парадния вход спря такси и на прага се появи лейди Босток — жена, приближаваща петдесетте и носеща подчертана прилика с едра кобила.

— А, ето те и теб, скъпи — весело заяви тя. При разговор със своята половинка почти винаги ѝ се налагаше да проявява веселост за двама. Спря и подуши въздуха. — Каква особена миризма.

Сър Ейлмър се навъси. Мразеше да го критикуват, дори за миризмите му.

— Лепило — лаконично отсече той. — Поправях щората.

— О, колко предвидливо от твоя страна, скъпи. Много ти благодаря — откликна лейди Босток, по-весело от всякога. — Е, сигурно си имал чувството, че никога няма да се върна. Колко е хубаво да се върнеш пак у дома. В Лондон е такава блъсканица. Хърмайъни ми се стори много добре. Изпраца какви ли не послания до теб и до Реджиналд. Той пристигна ли?

Въпросът кой, по дяволите, е Реджиналд вече трепкаше на устните на сър Ейлмър, но овреме се сети, че дъщеря му отскоро е сгодена за някакъв млад флакон с цианкалий, отговарящ на това име. Отговори, че Реджиналд още не се е появил.

— Хърмайъни каза, че ще дойде днес.

— Ама не е.

— Телеграфира ли?

— Не.

— Трябва да е забравил.

— Тъпо безмозъчно младо магаре — обобщи сър Ейлмър.

Лейди Босток тревожно го изгледа. Стори ѝ се, че открива в поведението му антиреджиналдово предубеждение, а знаеше как действа съпругът ѝ. Отдавна бе разбрала, че дори когато не е във форма, е способен за нула време да сведе всеки младеж, не събудил ентузиазма му, до състоянието на мазно петно на пода, а силно желаше подобно злочестие да не се случва сега. Хърмайъни, докато я изпращаше на гара Ватерло, даде недвусмислени указания любимият ѝ, докато е в Ашъндън Манър, да се радва на статута на зеница на око, а Хърмайъни беше момиче, което не търпеше да му противоречат. Очакваше хората да изпълняват желанията ѝ и тези, които си знаеха интереса, наистина го правеха.

Като си спомни за плахите млади подчинени, които беше виждала да се гърчат като изгоряла хартия под яростния му поглед в онези дълги щастливи години в Долна Барнатоландия, тя се втренчи умолително в съпруга си.

— Нали ще се държиш добре с Реджиналд, скъпи?

— Винаги се държа добре.

— Не искам да се оплаче на Хърмайъни, че не е бил посрещнат добре. Знаеш каква е.

Настъпи замислено мълчание, през което и двамата позволиха на мислите си да се спрат на темата що за човек е Хърмайъни. Наруши го лейди Босток с лека нотка на надежда.

— Може пък да се сприятелите.

— Ба!

— Хърмайъни твърди, че е прекрасен.

— Вероятно е типичната млада напаст с брилянтин на косата и отблъскващо хихикане — студено отсече сър Ейлмър, отказвайки да насочи вниманието си към слънчевата страна на живота. — Стига ми, че Уилям се мотае наоколо. Прибави Реджиналд, и съществуването ни ще се превърне в същински ад.

Думите му напомниха на лейди Босток, че има тема, която една любяща леля би трябвало да е зачекнала по-отрано.

— Значи Уилям е пристигнал?

— Да. О, да, пристигна.

— Надявам се, че посрещането е минало добре. Когато сподели идеята си, ми се стори прекрасна. Колко ли изненадан е бил. Има късмет, че пристигна навреме за спортния празник. Толкова е полезен с грижите си за спорта. Къде е той?

— Не знам. Надявам се да е пукнал...

— Ейлмър! Какво искаш да кажеш?

Сър Ейлмър не беше сумтял от завръщането на жена си и сега всички потиснати сумтения се скупчиха в гръмовните звуци, които издаде. Учудващо беше как Понго, в този момент навлизащ в имението, не ги чу и не реши, че е спукал гума.

— Ще ти кажа какво искам да кажа. Знаеш ли какво направи тая хиена? Не слезе в Ашъндън Оукшот. Останал си във влака, отишъл до Бишъпс Икнъм и след няколко часа се изтърси с колата на лорд Икнъм, насмукан до сливиците.

Трябва веднага да опровергаем това неотговарящо на фактите твърдение, дължащо се единствено на предразсъдъци и горчилка в душата. Като вземем под внимание факта как се гърчеше от удара, че любимото момиче се е сгодило за друг, в имението на лорд Икнъм Бил Оукшот прояви похвална въздържаност. В обстановка, когато много мъже биха започнали да поглъщат алкохола с кофи, този великолепен младеж упражни железен самоконтрол. Едно бързо, последвано от друго по-бавно, и толкоз.

Вярно, че при срещата с чичо му поведението му даде храна за недоразумението, но такава нещо винаги може да се случи, когато притеснен млад човек се среща с нажежен до бяло чичо, от когото винаги се е страхувал, знаейки, че той е причината за яростта му. В подобна обстановка лицето неизбежно почервениява, а крайниците започват да се преплитат, дори обектът да е заклет въздържател.

Толкова за това чудовищно обвинение.

Лейди Босток изсъска като мокър пръст, докоснал жежко желязо, както правят жените в случаите, когато мъжете възкликват: „Проклет да съм!“

— Кола на лорд Икнъм?

— Да.

— Но как е попаднал в кола на лорд Икнъм?

— Май са се срещнали във влака.

— А, разбирам. Зачудих се, защото не го познаваме.

— Аз го познавах преди четирийсетина години. Бяхме съученици. Слава Богу, оттогава не съм го виждал. Той е луд.

— Чувала съм, че е крайно ексцентричен. — Лейди Босток млькна и се заслуша. — А, приближава кола. Трябва да е Реджиналд. Най-добре е да слезеш.

— Няма да сляза — сприхаво възрази сър Ейлмър. — По дяволите Реджиналд. Нека си поохлади копитата. Ще довърша разказа си за Уилям.

— Да, скъпи. Добре, скъпи. Очевидно се е държал много особено. Даде ли някакво обяснение?

— Е, можеш да не се съмняваш, че си имаше готов отговор. Каза, че заспал и се събудил едва в Бишъпс Икнъм. Не повярвах и на една негова думичка. Очевидно е загубил самообладание, като е видял подготовката на посрещането, и не е слязъл от влака, жабата му с жаба, като ме остави да връщам по домовете им викария, жена му, духовия оркестър, десет бой скаути и четиринайсет члена на Църковното училище, без да допусна масови размирици. А трябва да ти кажа, че на моменти бях на косъм. Децата от Църковното училище бяха в грозно настроение.

— За всички вас трябва да е било голямо разочарование.

— И това не е най-лошото. Вероятно изгубих стотици гласове.

— О, скъпи, но защо? Грешката не е твоя.

— Какво значение има? Хората не разсъждават. Новината за подобно фиаско се разнася из графството. Един човек казва на друг. Започва да се говори, че съм изпаднал в смешно положение и гласоподавателите губят вяра в мен. И нищо не може да се направи. Това е най-страшното. Не можеш да положиш човек на годините на Уилям на коляното си и да го напердашиш с четката за коса... ВЛЕЗ!

На вратата се чукаше. Чуването бе последвано от прислужничката Джейн.

— Милейди, търсят ваше благородие на телефона — започна Джейн, която вярваше в уважението към титулуваните. — Викарият, милейди.

— Благодаря, Джейн. Идвам веднага.

— А аз — уморено изсумтя сър Ейлмър, — предполагам, че ще е най-добре да ида да приветствам оня проклет Реджиналд.

— Нали няма да забравиш за Хърмайъни?

— Не, няма да забравя за Хърмайъни — сприхаво отвърна сър Ейлмър. Не беше променил и на косъм мнението си, че бъдещият съпруг на дъщеря му не може да не е проклета напаст Божия като всички други младежи напоследък, но щом Хърмайъни го искаше, беше готов да му гука като бяла гълъбица.

Отправи се към гостната и като видя, че е празна, за миг се стъписа. Но бившите губернатори са бързомислещи мъже, обучени да се справят с кризи. Когато един бивш губернатор, търсещ един Туисълтън, се озове в гостна, където трябва да се намира Туисълтънът, но там няма къорав Туисълтън, той, губернаторът, не почва да върти палци и да се тюхка. Той пълни дробове и крясва.

— РЕДЖИНАЛД! — прогърмя сър Ейлмър.

Когато ехото заглъхна, му се стори, че чу звуци от движения в стаята с колекцията от другата страна на вестибюла. Отправи се нататък и провря глава през вратата.

Беше точно както подозираше. Нещо, вероятно от Туисълтъново естество, стоеше там, където не му е мястото. Миг по-късно представителите на по-възрастното и по-младото поколение получиха възможност да се огледат внимателно и от глава до пети.

И за двете страни резултатът от огледа беше разочароващ. Понго, зяпнал с интерес към загрубялото лице, гарнирано обилно със снежнобяла растителност, си мислеше, че този Босток, тъй далечен от

любезния Дикенсов герой на мечтите му, положително беше най-костеливият орех, когото бе срещал в кариерата си, фрашкана с костеливи орехи, докато сър Ейлмър, попиващ с поглед Понго от лимонено-жълтата коса до карираните чорапи и велурените обувки, усети колко прав е бил в преценката си, че бъдещият му зет ще се окаже флакон с цианид и проклета напаст Божия. От пръв поглед личеше, че успешно е възплътил и двете.

Но беше дошъл мрачно решен да гука като бяла гълъбица, така че се зае да гука, без много маене и потриване.

— А, ето къде си бил. Реджиналд Туисълтън?

— Точно така. Туисълтън, Реджиналд.

— Как си? — изрева сър Ейлмър като лъв, получил шепа сачми в задните части, докато задоволява жаждата си от локва, макар че ако го запитаха, щеше да настоява, че продължава да гука. — Радвам се да те видя, Реджиналд. Съпругата ми ще слезе всеки момент. Какво правиш тук?

— Разглеждах тези... тъъ... предмети.

— Колекцията ми от африкански антики. Безценна е.

— Нима? И колко безценна?

— Няма да намериш много такива колекции. Отне ми десет години да я събера. Интересуваш ли се от африканско изкуство?

— Да, доста. Обичам го.

Това прозвуча добре. Смътен гърч зад мустаците даде да се разбере, че сър Ейлмър се усмихва и кой знае какво приказно приятелство би разцъфнало след секунда. Но за жалост, преди да започне процеса на напълване, очите на сър Ейлмър се спряха на тленните останки от нещото и усмивката се стопи от лицето му като лански сняг, за да бъде заменена от навъсване с такава злост, че на Понго му се стори, че някой изгребва вътрешните му органи с тъпа лопата.

— По дяв... — ревна сър Ейлмър, очевидно призоваващ някое племенно божество. — Как по... Какво по... Ти ли го направи?

— Тъъ, да — честно си призна Понго и застана на един крак. — Ужасно съжалявам.

Сър Ейлмър, не без основание, запита каква е ползата от извиненията и Понго в тон с мисълта му рече да, схващал мисълта му и придружи думите си с нервен кикот.

Преобладаващото мнозинство хора не си пада по нервния кикот и сър Ейлмър бе измежду тях. Навремето нерядко бе напомнял този факт на подчинените си. Дори мисълта за дъщеря му Хърмайъни не можа да го възпре да отправи към Понго втори зверски поглед, в сравнение, с който предшественикът му беше изпълнен с нежна обич. Наведе се, застана на четири крака над останките като Марий над руините на Картаген и замърмори под мустак за къпави млади смотаняци с по две леви ръце. Понго не можа да долови забележките му в пълен текст, но чу достатъчно, за да придобие общо впечатление.

Преглътна немощно. По челото му започна да избива лепкава влага, сякаш се бе озовал в сауна. Гувернантките от детството му и училищните директори в по-зрелите му години понякога говореха с пренебрежение за коефициента му на интелигентност, но беше достатъчно интелигентен да разбере, че това негово посещение, в което беше жизненоважно да се представи блестящо пред родителите на Хърмайъни, бе започнало зле.

Когато сър Ейлмър се изправи и започна да разправя, че нещото е било перлата на колекцията му и че не би се разделил с него и за сто лири, дори ако предполагаемият купувач го моли коленопреклонно, за да прибави тежест към офертата, отвън се дочу свистене, сякаш някакво твърдо тяло прелетя през вестибюла с висока скорост. В следващия миг в стаята с колекцията бурно влетя лейди Босток.

По вида на лейди Босток единствен Шерлок Холмс би стигнал до умозаключението, че току-що е чула по телефона от викария, че куратът се разболял от шарка, но затова пък дори на иначе несхватливият доктор Уотсън би станало прозрачно ясно, че поради някаква причина душата ѝ е разтърсена из основи. Беше толкова потресена, че макар и печена домакиня, тя не обърна никакво внимание на Понго, който бе застанал на другия си крак.

— Ейлмър!

— Какво?

— Ейлмър... Викарият...

— КАКВО?

— Викарият каза, че господин Брадърхуд е болен от шарка. Искане да отида веднага при него.

— Кой, по дяволите, е господин Брадърхуд?

— Куратът. Познаваш господин Брадърхуд, курата. Онзи приятен младеж с пъпките. Легнал е от шарка, а аз разчитах на него да се погрижи за бебетата.

— Какви бебета?

— Сладките бебета. На спортния празник.

Налага се да вмъкнем няколко думи за спортния празник. Той беше върхът на светския живот в Ашъндън Оукшот за годината, когато всичко най-почтено и трудолюбиво в селото се събираше на територията на имението и се отдаваше на всевъзможни щуротии. Провеждаха се надбягвания, танцуваха се народни танци, оценяваха се сладки бебета в огромна шатра, а чайт и кифлите се поглъщаха в космически количества. Представете си смесица от надбягванията в Дерби и градинско увеселение в Бъкингамския дворец, прибавете пира на Балтазар и ще получите спортния празник в Оукшот.

Следователно човек лесно може да си представи загрижеността на лейди Босток от връхлетялото я нещастие. Господарка на имение, където предстои спортен празник и където куратът е прикован към леглото от шарка, се намира в трагичното положение на импресарио, чиято звезда му погажда номер няколко дни преди тържествената премиера, или на генерал, чийто полк получава лумбаго в навечерието на решаващото сражение.

— Ужасно. Трагично. Не мога да си представя кой би го заместил.

Сър Ейлмър, който се придържаше към политиката на ранно предотвратяване на удара, заяви, че ще е проклет, ако е той, а лейди Босток отвърна: не, не, скъпи, не бих си и помислила да те моля за подобно нещо.

— Но трябва да открия някого. — Очите на лейди Босток, местещи се във възвишено отчаяние от небесата към земята и от земята към небесата, се спряха за миг на Понго, застанал отново на първия си крак, и го загледа замаяно, сякаш виждаше нещо от най-тежките си кошмари. — Ти ли си Реджиналд? — разсеяно попита тя.

Емоционалната сцена след краткия разговор със сър Ейлмър за нещценцето бе потопила Понго в състояние на такъв душевен смут, че за момент той не беше напълно сигурен. Реджиналд? Името му беше познато. Беше ли той Реджиналд? Беше ли изобщо Реджиналд нещо,

което човек може да бъде?... Но, да, разбира се. Жената беше напълно права.

— Да, аз съм Реджиналд.

— Как се радвам най-сетне да се запозная с теб — изхлипа лейди Босток като изтерзана душа.

Никога не е лесно да се намери идеалният отговор на подобно изявление. Простото „Да!“ е твърде самодоволно, а „Хм“ — прекалено фамилиарно, и като не успя да се сети за твърде сложното „И аз отдавна очаквам да се запозная с вас“, Понго се задоволи с поредния нервен кикот.

В изтерзаните очи на лейди Босток изгря внезапна светлина.

— Реджиналд, бил ли си някога в жури за сладки бебета?

— Аз? — сгърчи се Понго.

Преди да продума още нещо, един ангел, прикрил се под формата на сър Ейлмър, се намеси да го спаси от страшната заплаха, надвиснала тъй внезапно над главата му.

— Не ти трябва Реджиналд — отсече той и Понго, който само секунда по-рано би се разтърсил, ако някой му предложеше да се хвърли на врата на домакина си и да го разцелува, усети силен напън в тази насока. — Ще ти кажа кой ще свърши работа.

След като произнесе думите „Проклет да съм, ако съм аз“ и получи успокоителния отговор на жена си, сър Ейлмър бе потънал в мълчание, сякаш размишляваше или си блъскаше главата, и сега стана ясно, че умствените усилия, на които се бе посветил, даваха плод. Поведението му се оживи, а очите, втренчени в Понго с тъпа мрачност, сега святкаха победоносно.

Този блясък би озадачил някой не пътешествал човек, но всеки, виждал някога корсикански мафиот, внезапно изправил се пред възможността за кръвно отмъщение, веднага би го разpoznал. Беше странната почти неземна светлина, която озарява очите на оскърбени чичовци, когато съзират възможност да си го върнат тъпкано на прегрешилите племенници.

— Ще ти кажа кой ще свърши работа — повтори той. — Уилям.

— Уилям?

— Уилям — потвърди сър Ейлмър, въртейки думата около езика си, сякаш дегустираше вино.

Лейди Босток се втрещи.

— Но Уилям... Как така, скъпи... Последният човек...

— Уилям.

— Но на него няма да му хареса.

— Уилям.

— Знаеш колко е стеснителен.

— Уилям. Не желая да спориш, Емили. Няма смисъл да стоиш тук и да подсмърчаш. Уилям ще журира сладките бебета. Настоявам. Може би така ще съжали, че заспива по влаковете и пиянства със стария Икнъм.

Лейди Босток въздъхна. Но навикът да се подчинява, възникнал още в подножието на олтара, си каза думата.

— Много добре, скъпи.

— Кажи му, като го видиш. Междувременно спомена, че викарият иска да идем при него да се посъветваме. Хубаво. Ще те закарам с колата. Тръгвай.

И той се стрелна през френския прозорец, последван от лейди Босток, а малко след това, зает да попива челото си с кърпичката, толкова подхождаща на вратовръзката и чорапите му, ги последва Понго.

Усети нужда от чист въздух. Подобни усещания често връхлитаха чувствителните племенни вождове след преговори със сър Ейлмър Босток по въпроса за неплатените колибни данъци.

Слънчевата светлина и чистият хампширски ветреца, който галеше слепоочието му, скоро направиха чудеса по отношение възстановяването на нормалното му състояние. В момента Понго се чувстваше почти на себе си и се върна в къщата, където, както често се случваше с лицата, веднъж погледнали колекцията на сър Ейлмър от африкански антики, бе налегнат от нездравото желание да хвърли още един поглед върху изчанчените й експонати, за да се убеди, че са точно толкова ужасяващи, колкото му се бе сторило първия път. Мина през френския прозорец в стаята с колекцията, а полицаят с розово лице, който въртеше лениво педалите по алеята за коли, нададе рязко „Хо!“ и ускори темпото с остър поглед и войнствено щръкнала брадичка.

Името на полицая бе Харолд Потър. Той представляваше тежкото величие на Закона в Ашъндън Оукшот. Розовината му се

дължеше на топлото време, а се движеше лениво, защото бе зареян в блянове по Елси Бийн, камериерка в имението, за която беше сгоден.

Идваше, за да се наслади на приятен разговор с Елси Бийн, и до момента, когато зави край къщата и я видя като на длан, мислите му бяха потопени в любов. Но видът на крадлива сянка, промъкваща се през френския прозорец, превърна Потър Ромеото в Потър Светкавицата, неуморимия хранител на реда и законността. Могъщите му крака натиснаха педалите като за Обиколката на Франция.

На Харолд Потър му се струваше, че така постъпва добрият полицаи.

И се случи така, че Понго, чието мнение за интелигентността на африканските туземци бе паднало още по-ниско, бе смутен от сумтене в тила в мига, когато разглеждаше нелепите им творби. Обърна се с подскок, за да открие, че се взира в стоманените очи на едър полицаи с рижи мустаци.

— Хо! — извика стреснато той.

— Хо! — отвърна полицаят Потър като ехо в Швейцарските Алпи.

Няма смисъл да се правим, че положението не беше смущаващо. Принадлежеше към категорията, която очароваше лорд Икнъм, ценящ повече от всичко тези малки отклонения от спокойната монотонност на живота, но Понго се обля от глава до пети в лепкава пот.

За разлика от повечето си лекомислени приятели от „Търтейте“, които обичаха да дресират полицаите като домашни любимци и в моменти на опаричване им мушваха по нещо в ръката, когато им крадяха каските в нощта след гребните гонки, Понго винаги бе изпитвал ужас от Полицейските сили. Онази негова мрачност в деня на кучешките надбягвания, за която лорд Икнъм тъй сериозно го кореше, се дължеше на факта, че член на въпросните сили, който би могъл да бъде брат близък на настоящия, го беше хванал за яката на сакото и го бе посъветвал да тръгва с него без номера.

Затова сега се усмихна немошно.

— Здравсти — рече той.

— Здравсти — отвърна хладно полицаят Потър. — Какво е това?

— Какво е кое?

— Какво правите в тези вътрешни помещения?

— Поканен съм на кратко гостуване.

— Хо!

Понго остана с впечатлението, че не постига напредък. Положението, лепкаво от зората си, ставаше все по-лепкаво. И поради това изпита огромно облекчение, когато задушевният разговор бе нарушен от появата на трета страна.

Третата страна се оказа дребно ячко момиче с решителност в сините очи и чип нос, облечено в униформа на камериерка. Загледа се с интерес в живата картина пред себе си.

— Здравсти — каза тя. — Харолд, откъде изникна? И кой е този?

— Субект, когото забелязах в момент на нахлуване във вътрешните помещения — кратко рапортува полицаят Потър.

Понго, който попиваше челото си, размаха кърпичката в стихияен протест срещу това професионално мнение.

— Какви са тия глупости за вътрешни помещения? — пламенно запита той. — Господин полицай, възразявам срещу начина, по който бръщолевите за вътрешни помещения. Защо да не вляза във вътрешно помещение, след като съм изрично поканен? Ето, ти, как ти е името, скъпа стара камериерко...

— Госпожица Бийн, моя годеница — хладно я представи полицаят Потър.

— О, нима? Най-сърдечни поздравления. Браво, браво, госпожице Бийн.

— Браво я.

— Надявам се да сте много, много щастливи. Та това, което исках да кажа, е, че ще можеш да потвърдиш, че съм гост на това заведение. Току-що пристигнах с колата си да прекарам няколко дни. Аз съм известният Туисълтън, годеникът на госпожица Босток. Сигурно знаете всичко за мен. Домът несъмнено се тресе от името ми.

— Госпожица Хърмайъни действително е сгодена за господин, наречен Туисълтън.

— Точно.

— А Джейн ги е чула да казват на вечеря, че го очакват, Харолд. Допускам, че е той.

— Прекрасна формулировка, млада ми Бийн — одобрително откликна Понго. Това момиче с ясна мисъл му хареса от първия момент. — Разбира се, че съм той. Погледнете — Понго обърна джоба на сакото си. — Прочетете категоричното изявление на един от най-уважаваните шивачи в Лондон. „Р. Г. Туисълтън“. Ето, черно на бяло.

— Може да сте купили на старо чуждо сако — възрази полицаят Потър в защита на последния окоп.

Понго го изгледа.

— Не казвайте такова нещо дори на шега, господин полицай. Най-добре ще е — получи внезапен пристъп на вдъхновение Понго — да се обадите на викария и да потърсите сър Ейлмър, който се съвещава с него за сладките бебета, и да повдигнете пред последния въпроса, имам предвид сър Ейлмър, не сладките бебета, оставил ли ме е тук преди няколко минути след приятен и оживен разговор.

— Искате да кажете, че сте се видели със сър Ейлмър?

— Разбира се, че се видях със сър Ейлмър. Така се прави сред нас.

Полицаят Потър неохотно се предаде.

— Е, тогава може би всичко е наред. Извинете, сър.

— Няма нищо, господин полицай.

— В такъв случай ще ви пожелаая приятен ден, сър. Елси, какво ще кажеш за чашка чай в кухнята?

Елси Бийн вирна чипото си носле.

— Можеш да идеш в кухнята, ако искаш. Но аз няма да ида. Там е сестра ти, на гости на готвачката.

— Хо! — Полицаят Потър остана за момент потънал в мисъл. Противоречащите си желаня за чаша чай и компанията на любимата очевидно поведоха война в душата му. С прискърбие трябва да съобщим, че първото надделя.

— Ами, смятам да се замъкна и да пийна една чашка — отсеке той и се замъкна.

Елси Бийн намръщено се загледа в отдалечаващия се шевиотен гръб.

— Ти и шантавата ти сестра! — изсъска тя.

Киселата нотка в гласа ѝ бе толкова недвусмислена, че Понго не можа да не се заинтригува. Тук, рече си той, стига да не съм дълбоко заблуден, стои камериерка с тайна скръб в сърцето. Спря да попива чело и хвърли любопитен поглед на Елси.

— Не харесваш ли сестра му?

— Не.

— Е, ако има някаква семейна прилика с брат си, напълно те разбирам — отбеляза Понго. С изчезването на полицая Потър от хоризонта Ашъндън Манър му се стори къде-къде по-приятливо и приятно местенце. — Защо не харесваш сестра му? Какво ѝ има?

Елси Бийн беше дружелюбна душица, която напук на честите подканяния и строги забележки на работодателите си не беше успяла да се специализира в скромната сдържаност, която е търговската марка на добре обучената камериерка. Твърде често при взаимоотношенията си с управляващите класи в случаи, когато едно тихо „Да, сър“ или „Не, госпожо“ биха били най-уместни, тя ставаше словоохотлива и многословна. А в момента гледаше на себе си и като на домакиня.

— Ще ви кажа какво ѝ има. Непрекъснато му пили да не напуска полицията. Все „Недей, Харолд“ и „Не се оставяй Елси да те настрои срещу истинските ти интереси.“ Вече не издържам.

Понго се съсредоточи.

— Чакай да видя дали правилно съм разбрал — продума той. — Искаш го без палка и ботуши? С други думи, да спре да полицайства?

— Ъхъ.

— А сестра му — не. Схващам положението. Защо искаш да зареже палката и ботушите? — Продължи да любопитства Понго. Човек, дълги години учил за държавен изпит по право, умее да зададе въпрос по същество.

Елси Бийн се изненада, че такъв въпрос изобщо може да се зададе.

— А вие не бихте ли искали? Ако бяхте момиче, щяхте ли да искате да сте омъжена за полицай? Да чувствате, че е мразен от всички? Ако си ида у дома в Източен Ботълтън и заявя на нашите, че ще попадна в лапите на полицай, всички ще изпоприпадат. Хубава новина ще е за брат ми Бърт, когато излезе през септември.

Понго кимна интелигентно. Досега, смятайки събеседницата си за местен продукт, не бе успял да схване същността, но последните й думи го светнаха. Ясно проумя как едно лондонско момиче, и особено рожба на всеизвестния с необузданите си нрави квартал Източен Ботълтън, ще потрепери при мисълта да обвърже съдбата си с тази на професионален потупвач на рамена и хващач на хорските яки. В допълнение към въпросния брат Бърт, в момента за съжаление не сред нас, несъмнено съществуваха купища чичовци Хърбове и братовчеди Джорджове, които при сключване на подобен долнопробен брак от нейна страна щяха да я сметнат, и то с пълно право, за петно върху герба на рода Бийн.

— Да, разбирам мисълта ти — заяви той. — Но с какво ще се занимава, ако връчи оставката си? Днес не е лесно да си намериш работа.

— Искам да купи кръчма. Има триста лири. Миналата зима спечели джакпота на тотото.

— Блазе му.

— Но се бои от тая своя сестра и не мога да го предумам. Все му повтарям: „Слушай ме, Харолд“, но той само мучи и си дъвче мустаците. Но нищо — философски заключи Елси, — предполагам, че ще му дойде умът в главата. Какъв е тоя боклук на пода?

— Останките от една дивотия, която успях да изпусна.

— А той знае ли?

— О, да. Темата беше спомената.

— Че как не ви е откъснал главата?

— За миг даваше вид като че ли храни подобна идея. Костелив орех, а?

— Непоносим досадник — отсече Елси Бийн.

Понго се запъти към вестибюла. Засега бе наситил душата си с колекцията от африкански антики и искаше да се поразтъпче. Вече си бе съставил достатъчно точна преценка за характера на сър Ейлмър Босток, но му се искаше да получи потвърждение от жена, която го познаваше отблизо.

Непоносим досадник? Думите сякаш звучаха неодобрително. Отношението му към непоносимите досадници се доближаваше до това на събеседницата му от Източен Ботълтън към служителите на Закона. Не ги харесваше и се боеше от тях. Започна да му се струва, че съюзът с Хърмайъни Босток, колкото и да беше желателен сам по себе си, носеше някои недостатъци, които налагаха подробно обмисляне.

— А лейди Босток? — запита той. — Тя прелетя съвсем за кратко през живота ми, но ми се стори все пак на косъм от човекоядството.

— Да, по-святна е от него — съгласи се Елси Бийн. — Но аз харесвам господин Уилям.

— Той пък кой е?

— Племенникът им. Господин Оукшот.

— О, да. Забравих. Познавам го, или по-точно — познавах го. Има розово лице, нали?

— Бих го нарекла по-скоро с цвят на доматиен сос. Поради жегата и слънцето в ония краища на света. Току-що се върна от Бразилия. Тази сутрин ми разправяше за Бразилия — продължи Елси, която на бърза ръка бе обменила мисли с пътешественика. — Там туземците стрелят по птици с отровни стрелички.

— Отровни стрелички?

— Тъхъ. Духат ги през тръби.

Понго беше вежлив младеж, но не можеше да остави този въпрос. Макар че бе изминало доста време, откак бе зубрил за Бразилия, спомените за „Млади изследователи на горното течение на Амазонка“ още тлееха в паметта му.

— Не с отровни стрелички.

— Така ми каза господин Уилям.

— Будалкал те е. Пазят стреличките за роднините на жените си. Използвай интелигентността си, драга ми стара камериерко. Когато бразилски туземец прострелва птичка, той го прави с конкретна цел. Тя му е нужна за фрикасе. При това положение е очевидно, че ако я напои с отрова чрез стреличката, ще среже клона, на който седи, защото щом захапе дробчето ѝ, ще хвърли топа в адски мъки. А бразилските туземци, колкото и да са тъпи, не са чак толкоз тъпи. Ако искаш да знаеш как точно прострелват птичките, ще ти кажа. Правят груба прашка... ето така — показва ѝ Понго, като извади от джоба си носна кърпа и я разгъна. След това се оглеждат за подходяща тежест, която в случая може да бъде тази топка за притискане на книжа, и я пъхат в грубата прашка. Като свършат тази работа, я завъртат над главите си... Олеле, майчице! Къде отиде?

Намерението му не беше да прави практическа демонстрация. Бе възнамерявал да спре на косъм от катапултирането на тежестта, като само устно обясни последствията. Ала артистичният му плам го отнесе твърде надалеч. Чу се оглушителен трясък и нещо бяло в сянката на другия край на вестибюла се стовари в руини на пода.

— Брей! — възхити се Елси Бийн. — Май ще изпотрошите дома, без да ви мигне окото. Негово досадничество ще ви разкаже играта, като се върне.

За трети път, откак бе влязъл в този дом на ужасите, челото на Понго се сгорещи и изпоти. Споменът за събеседването след потрошването на оная дивотия още не бе избледнял от паметта на Понго и сега се поболя при мисълта какво го чака при завръщането на негово досадничество.

— Какво беше? — с треперлив глас запитва той, използвайки съвсем правилно минало време.

— Някаква статуя, сякаш рязана с трион, която получил като подарък при напускането на губернаторския пост на оня кучешки остров в Африка, който е управлявал. Готвачката каза, че му викал бюст. Цени го като зеницата на окото си. Онази сутрин случайно мина покрай мен, докато му бърсех прахта, и да бяхте го чули как се развръща само защото леко го разклатих. „Внимавай, момиче! Внимавай, момиче! Гледай какво правиш, момиче!“ Тфу!

Челото на Понго се овлажни още повече. Някой стилист би го нарекъл оросено. Заедно с това се усети смръзнат до мозъка на костите. Също като ония пудинги, дето подлъгват вечерящия, че ще яде горещо суфле, а се оказва, че в средата има сладолед.

Усети, че нещата са по-жежки, отколкото беше предполагал. Това не беше дребно счупване, което можеше да мине и замине с просто извинение от едната страна и весел смях от другата. Оказа се любимо чедо на Ейлмър Босток, над което трепереше, а Понго го бе халосал по тила и оставил на място. И то като капак на премеждието с експоната от колекцията! Каква ли щеше да бъде реакцията на темпераментния му домакин при това второ, и вероятно още по-безобразно престъпление?

— Божке! — простена той и коленете му се подгънаха. — Втасах я. Посъветвай ме, млада ми Бийн. Как мислиш, какво ще е най-добре да направя?

Или Източен Ботълтън ражда извънредно бързомислещи девицата, или всички жени са такива. Във всеки случай Елси Бийн, без да се замисли и секунда, снесе решението топло-топло.

— Ами, вижте — рече тя. — Онзи ъгъл е доста тъмен и може би известно време няма да забележи отсъствието на бюста. Той е късоглед, знам го, а не ще да носи очила, защото с тях имал глупав вид. Джейн ги е чула да си говорят на вечеря. На ваше място щях да скоча в колата си, да карам бързо-бързо до Лондон и да купя друг бюст. След това се връщате и го слагате там. Десет към едно, че няма да забележи нищо.

За миг парализираният Понгов мозък не схвана мисълта ѝ. Но после мъглата се вдигна и той усети, че решението е в кърпа вързано. Момичето бе открило изхода.

Да кара бързо до Лондон? Нямахше нужда. Можеше да се снабди със заместителя далеч по-близо. По-точно в Икнъм Хол. Мислите му се върнаха към снощния разговор на вечеря... Чичо Фред насочва поглед към предмета в ъгъла на стаята и обяснява, че е бюст, който Сали е донесла и оставила на отговорно пазене при него, а той — колко иронично му се стори сега — му бе хвърлил бегъл безразличен поглед. Когато го видеше отново, нямахше да му хвърля безразлични погледи.

Духът му литна към висините. Икнъм Хол беше само на двайсет километра, а той хранеше трогателната вяра на собственик на бьфи-порсън, че ако натисне педала, ще ги вземе за около четири минути. Щеше да иде, да се върне и да курдиса дубльора на пиедестала дълго преди домакинът му да спре да се съвещава с викария.

Усмихна се белозъбо на Елси Бийн.

— Това е решението. Отивам да взема колата.

— И аз бих постъпила така.

— Междуременно ти ще трябва доста да се потрудиш с чистенето.

— Дадено!

— Чудесно. Прекрасно. Превъзходно. Великолепно — каза Понго и хукна към конюшната, понастоящем гараж.

Елси Бийн, приключила с благотворителната си акция, стоеше на стъпалата пред парадния вход, когато той се приближи. Като я видя, усети бодване на съвестта, че грубиянски бе пропуснал да ѝ каже и думичка на благодарност за великолепната изобретателност.

— Слушай — започна той, — в бъркотията и суматохата около последните събития забравих да ти кажа колко съм ти задължен за спортменския начин, по който се притече и ме спаси от участ, пострашна от смъртта — заобяснява Понго, — а именно, да се превърна в обект на гневни погледи от страна на оня оцъклен Джак Изкормвача с бурени около устата.

Елси Бийн заяви, че за нея е било удоволствие, а той взе ръката ѝ и я стисна.

— Ако не беше ти, щях до гуша да съм се накуснал и удавил за трети път. Задължен съм ти повече, отколкото можеш да си представиш.

Продължаваше да стиска ръката ѝ, а оттам до целувката по един благодарен братски начин разстоянието е нищожно. Той го измина и Бил Оукшот, изскочил иззад ъгъла след една от ония дълги разходки, на които се отдаваше напоследък с цел притъпяване бодежите на нещастната си любов, можа да стане свидетел на този вежлив рицарски жест от начало до край.

Понго чевръсто скочи в колата, махна с ръка и отпраши, а Бил се загледа втрещен подире му. Понго беше от хората, които много малко

се променят на външен вид с напредъка на годините и той веднага го бе разконспирирал.

И все пак, за по-сигурно...

— Това не беше ли господин Туисълтън? — обърна се той към Елси Бийн.

— Да, сър — самодоволно отвърна добрата камериерка. Нямаше представа за вихъра в душата му и щеше да се смае, ако ѝ кажеха, че някой би възразил срещу тази целувка. В Източен Ботълтън всички се целуваха за щяло и нещяло досущ като първите християни. — Той каза, че грешите за туземците, господин Уилям.

— За кое?

— За туземците в Бразилия. Не стреляли по птици с отровните стрелички, а по роднините на жените си. Използват груби прашки.

С усилие, което го разтърси из могъщите му основи, Бил Оукшот се сдържа да не каже нещо доста невъздържано по адрес на бразилските туземци. В мислите му нямаше място за бразилски туземци. Цялото налично пространство се заемаше от Понго.

Това значи, редеше той наум, е мъжът, в ръцете, на когото Хърмайъни е поверила щастието си! Развратник, който не стига дете навремето беше ДонЖуанът на уроците по танци, ами сега целуваше и камериерките на парадния вход. Колко прав, колко безупречно прав беше старият Икнъм. Може ли вълкът да смени козината си, беше се питал той. Този вълк очевидно дори нямаше такова намерение.

— По дяволите! — помисли си Бил, отвратен от разголения ужас на тази представа.

Една дреболия се натрапи на вниманието му.

— Накъде тръгна? — запита озадачен той.

— За Лондон, сър.

— Лондон ли?

— Да, сър.

— Но той току-що пристигна.

— Да, сър.

— Каза ли защо отива в Лондон?

Елси Бийн беше добра съучастница — предпазлива, надеждна и винаги нащрек срещу словесни пропуски.

— Не, сър. Каза само: „Брей! Ще взема да отскоча до Лондон“ и отбръмча.

Бил Оукшот пое дълбоко дъх. Стори му се, че през годините, откак не беше го виждал, старият му приятел, никога твърде силен умствено, явно напълно бе изветрял. Уравновесените мъже пристигат ли с колите си в провинциални имения само за да кажат веднага след пристигането си: „Брей! Ще взема да отскоча до Лондон“ и отново да отбръмчат? Твърдо не.

Бил напълни лулата си с натежало сърце. Развратниците със здрав разум са достатъчно лоши, мислеше си той, но изкуфелите развратници са вече върхът.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Беше осем без петнайсет същата вечер, когато лорд Икнъм, след приятно пътуване до Лондон с колата, баня и преобличане в клуба, пристигна на улица Бъдж в Челси, за да вземе Сали Пейнтър и да я заведе на вечеря.

Улица Бъдж в Челси, намираща се в сърцето на лондонския артистичен квартал, по подобие на много други улици в сърцата на артистични квартали беше тъмна, мръсна, смрадлива и потискаща. Жителите на тези улици очевидно са големи любители на плодове, защото тротоарите им неизменно са покрити с намачкани вестници, а стари бананови кори, ябълкови огризки, костилки от сливи и стъпкани ягоди се търкалят в огромни количества в канавките. Котките им са наперени костеливи орехи, които гледат, сякаш замислят или вече са извършили серия особено брутални убийства.

Така че за тази неапетитна обстановка беше истинско щастие да бъде озарена от живописното присъствие на лорд Икнъм. С изящно скроените си дрехи и изискана стойка той приближаваше обстановката до атмосферата на надбягванията в Аскът за Купата на шампионите.

Не беше пребивавал там дълго в напети разходки нагоре-надолу, когато на улица Бъдж изгря второ слънце. Иззад ъгъла с Кингс Роуд забързано се появи дребно наперено момиче, облечено в бежово, чието пристигане засили аскътската нотка. Никой, дори Понго в разгара на дискусията за черния му дроб, не би отрекъл, че Сали Пейнтър е хубавица, а дори да не беше, в поведението ѝ имаше игривост, която би стигнала за създаването на тази илюзия.

На лорд Икнъм тя се стори като духа на един слънчев ден. Като я наблюдаваше как спира да смърми минаваща наблизко котка и като забеляза как котката мигом се превърна в едно по-добро и идеалистично същество, сърцето му преля от обич.

— Хой! — извика бащински той, когато тя се приближи тичешком и влетя в ръцете му като гълъбица.

— Надявам се да не съм те накарала дълго да чакаш, чичо Фред. Трябваше да се срещна с някакъв човек за един бюст.

— Не, не — заяви лорд Икнъм. Странно, мислеше той, днес всички се виждат с хора за бюстове. Само преди няколко часа Понго бе нахлул в кабинета му с претенции за такъв. — Винаги се срещай с хора за бюстове. Това е тайната на щастливия и успешен живот.

Сали пхна ръката си в неговата и лекичко я стисна.

— Много се радвам да те видя отново, ангел мой.

— Да, винаги си заслужава да ме гледат.

— Как се радвам, че дойде. И колко си храбър! Как успя да се измъкнеш?

— Какви странни думи използваш, детето ми.

— Е, нима леля Джейн не обяви, че ще те скалпира с тъп нож, ако те хване отново да се вихриш из Лондон?

— Каза нещо подобно по своя закачлив начин. Странен е тоя неин копнеж да ме държи да вегетирам в провинцията. Но достопочтената ти леля Джейн в момента е на път за Западна Индия. Това доста улесни работата. Реших, че е добър повод да поразширя кръгозора си.

— Пардон, да полудуваш.

— Е, може и така да се каже. Добре, хайде да хванем такси и да идем да хапнем. Ето едно — рече лорд Икнъм, като завиха зад ъгъла. — Скачай. „Барибо“ — обърна се той към шофьора, а Сали в екстаз притвори очи. Момиче, което по правило вечеря скромно в Сохо, се възторгва само при произнасянето на най-известния ресторант в Лондон.

— „Барибо“? Но ние не сме облечени.

— Ще идем в грил-бара. „Веч. обл. не е зад.“

— Изглеждам ли достатъчно добре?

— Мила моя, приличаш на Хубавата Елена след сполучлива пластична операция.

Сали се облегна назад.

— „Барибо“! — промърмори тя.

— Ние, графовете, се целим нависоко — увери я лорд Икнъм. — И най-доброто не е достатъчно добро за нас.

— Трябва да е страхотно да си Каймак.

— Страхотно е. Често нощем лежа буден и сърцето ми се къса за всички клетници, които не са.

— Макар, предполагам, да знаеш, че си отживелица и паразит в тялото на държавата? Или поне Отис твърди така. Наскоро стана комунист.

— О, няма? Е, можеш да му предадеш от мое име, че ако започне някакви глупави опити да ме беси по уличните стълбове, ще обърна дебелия край. Не харесва ли перовете?

— Не особено. Има ги за кръволоци.

— Ама че магаре е това момче. Какво лошо има в лоченето на кръв? Нуждаем се от нея, за да ни поддържа бузките розови. Не че не съм се трудил навремето. Хората ме гледат сега като човек с пет малки имена и коронка, закачена на гвоздей в дрешника под стълбата, и забравят, че започнах от дъното. Години наред бях по-млад син, най-обикновен Достопочтен!

— Защо никога не си ми го казвал?

— Нямах сърце. Знаеш ли как се отнасят към Достопочтените, Сали? Като към долни псета. Влизат на вечеря след заместник-пфалцграфа на Ланкастър.

— Е, това вече е минало.

— Единственият светъл лъч в живота им е привилегията да ги допускат на бара в Камарата на лордовете по време на дебати. А аз не можех да се радвам дори на това, тъй като времето ми беше заето с доене на крави в Аризона.

— Не знаех, че си доил крави.

— Като младеж съм ги доил на стада. В онези дни имах добра хватка — силна и мощна като ритник на муле и никога не движех ръката си на повече от дванайсет сантиметра. Освен това съм джуркал сода, занимавал съм се с вестникарство — тогава именно се запознах с баща ти, и се занимавах с търговия на недвижими имоти в пустинята Мохаве. Но бях ли щастлив? Не. Защото в дъното на съзнанието ми като разяждаща киселина винаги се мержелееше мисълта, че съм длъжен да вляза на вечеря след заместник-пфалцграфа на Ланкастър. Но накрая, чрез енергия и постоянство, се издигнах от дълбините и станах това, което съм днес. Бих искал да видя как някой заместник-пфалцграф на Ланкастър се опитва да ме прережда.

— Също като герой на Хорейшо Алджър^[1].

— Досуц. Но аз те отегчавам. Опасявам се, че ние, преуспелите, често проявяваме склонност да бръщолевим за ранните си несгоди. Разправи ми за себе си. Как си, Сали?

— Ами все още влизам на вечеря след издателките на модни списания, но като се изключи това, се справям задоволително.

— Търговията върви ли?

— Не зле.

Таксито спря пред натруфения портал на хотел „Барибо“ и те се запътиха към грил-бара. Докато сядаха на масата, Сали възхитено подуши наоколо.

— Божествено! — промълви тя.

— Гладна ли си?

— Винаги съм гладна.

Лорд Икнъм я погледна малко тревожно.

— Сигурна ли си, че не си закъсала, Сали?

— Абсолютно. Бюстовете са много на мода. Странно каква голяма част от хората са грозотилища, а се натискат да увековечат ликовете си.

— Да не ме лъжеш?

— Не, честна дума. Съвсем искрена съм.

— Тогава защо ми прати SOS? Какво е това много спешно нещо, за което искаш да ме видиш, с подчертано „много“?

Сали помълча, но само защото хапваше хайвер. Не ѝ се случваше често.

— А, това ли? Заради Отис.

— Боже мой!

— Ами да. Съжалявам.

— Пак тоя Отис! Отдавна съм забелязал, че най-милите момичета имат най-противните братя. Изглежда е природен закон. Е, какви ги е надробил този път и какво искаш да направя аз?

— Ще ти обясня неприятностите по-късно. Това, което искам от теб, е да помолиш Понго да ми направи една услуга.

— Понго ли?

— Е, все пак не мога да се обърна направо към него — отбеляза Сали.

В гласа ѝ се появи внезапна сухота, която не убягна от тънкия слух на лорд Икнъм. Наклони се напред и взе ръката ѝ.

— Сали, това, което стана между вас с Понго, е срам и позор.

— Да.

Настъпи мълчание. Лорд Икнъм я стрелна с поглед през масата. Сали се беше вторачила в близкото пространство и очите ѝ, или поне така му се стори, бяха подозрително бляскави, с тенденция към овлажняване, която го разтревожи. Рядко се случва любящ чичо да не може да проумее как негов племенник е сполучил да заплени момиче, но колкото и да беше привързан към Понго, лорд Икнъм просто не можеше да си го представи в ролята на сърцеразбивач. И все пак тя очевидно вехнеше по Понго, затова се зарадва на приближаването на сервитьора, което наруши започналата да става тягостна напрегнатост.

— Каж ми за Отис — обади се той.

Сали пусна доста крива усмивка.

— Няма защо да бъдеш тактичен, чичо Фред. Нямам нищо против да говоря за Понго. Поне... Не, не, разбира се, че нямам. Виждал ли си го наскоро?

— Разделихме се днес следобед. Изтърси се вчера и спа у дома.

— Как изглеждаше?

— Ами много добре.

— Говори ли за мен?

— Да. И когато го наругах, че е бил долно магаре да си раздели кукличките и парцалките с теб, той ме осветли за същността на разрива.

— За това как поисках да внесе незаконно в Америка бижутата на Алис Ванситарт?

— Да.

— Бях глупачка да се ядосвам толкова на отказа му. А на всичкото отгоре се оказа, че е било съвсем излишно.

— Да не би Ванситартови да са премислили и да са решили да платят митото?

— Не. Но измислих къде-къде по-хубав начин да ги прекарат през границата. Няма да ти кажа какъв, но от всяка гледна точка е ненадминат. Няма начин да не стане. Алис е във възторг.

Сали говореше с детинско оживление, което вдъхна надежда на лорд Икнъм, че сърцето ѝ в края на краищата не е безвъзвратно разбито. Блестящият влажен поглед бе изчезнал, а на мястото му се бе

появило пламъче, силно наподобяващо тъй порицавания от Понго поглед, забелязван в очите на чичо му Фред.

— О, нима?

— Когато й го казах, запляска възторжено с ръчички.

— Надявам се, разбираш колко е лошо да се мамят митническите власти на Съединените щати?

— Да, тази мисъл ме кара да страдам. Клетите същества.

— Така си е. Значи вие с Понго сте се разделили съвсем ненужно?

— Да.

— Глупаво е било от негова страна да приеме развалянето на годежа толкова насериозно. Милата ми съпруга разваля нашия шест пъти, но след всяка развала изплувах с усмивка.

— Трябваше да се сетя, че Понго гледа сериозно на тези неща.

— Да. Той е истински светец, но инатът му е магарешки.

— И сега взе, че се сгоди за Хърмайъни, единствена дъщеря на сър Ейлмър Босток и лейди Босток. Познаваш ли я, чичо Фред?

— Не. Виждал съм я само на снимка.

— Аз също. Беше в „Татлър“. Много е хубава.

— Ако си падаш по този тип.

— Понго очевидно си пада.

— Да. В момента можем да опишем състоянието му като упоеност. Но го чака горчиво пробуждане.

— Не можеш да съдиш за това само по една снимка.

— Мога, мога. Тя ще му разкаже играта.

— Горкото ангелче.

Настъпи ново мълчание.

— Та какво искаше да го помоля от твое име? — запита лорд Икнъм. — Длъжен съм да спомена, че той ще го направи, каквото и да е. Все още е дяволски привързан към теб, Сали.

— Не е.

— Уверявам те, че е. Призна ми го в прав текст.

На лицето на Сали просветна ослепителна усмивка. Сервитьорът, който тъкмо носеше задушното пиле, едва не изтърва подноса.

— Нима?

— И не забравяй, че е запазил достатъчна част от обичта си, за да ти изпрати клиент под формата на сър Ейлмър Босток.

— Понго ли ми е намерил тази поръчка? Колко типично за него — нежно отбеляза Сали. — Точно затова го обичам. Макар че, за нещастие, работата ми по оня бюст стана причина за неприятностите на Отис.

— Какво е станало?

— Ами, ако трябва да започна от самото начало, работех по онзи бюст.

— Така.

— И, естествено, по време на работата двамата с модела си бърбяхме за това-онова.

— Забавен ли беше разговорът?

Не твърде. Беше склонен да сравнява неблагоприятно работата ми с онази на скулптора, който му изработил бюст при пенсионирането му.

— Онзи, който стои, или по-скоро стоеше, във вестибюла на Ашъндън?

— Да. Откъде знаеш?

— Почакай, дете мое. Скоро ще ти разправя моя собствена история. Продължавай. Той разговарял с теб, но ти не си намерила разговора за твърде приятен.

— Да. Но спомена нещо, което привлече вниманието ми и то беше, че е написал мемоарите си и е решил след известно време да плати за публикуването им. Говореше като човек, изживял разочарования. Тъй че си казах: „Ха! Това е работа за Отис.“

— Започвам да схващам. Отис я е поел и е оплескал всичко.

— Да. В пристъп на небрежност вмъкнал в книгата няколко илюстрации, предназначени за албум по Модерно изкуство, който също издавал в момента. Сър Ейлмър не ги хареса особено много, но най-силно се отврати от портрета на гола жена с надпис „Аз на двайсет години“ под него. Разбрах за това, когато ми върна бюста. Лейди Босток лично ми го донесе в студиото, придружен от сурово писъмце. А сега ще съди Отис за огромна сума поради нанесени щети. Ако спечели делото, нещастната фирмичка на Отис ще фалира. Много неприятно.

— Крайно. Но типично за Отис.

— Клетото агънце, толкова е заваян.

— Клетият тъпанар, направо е кошмарен. Предполагам, че ти си му дала парите за издателската фирма?

— Известна част.

— О, небеса. Е, драга моя, с прискърбие трябва да ти съобщя, че ако всичко, което ми каза, отговаря на истината, всеки съд ще поднесе на Босток главата на Отис на тепсия.

— Знам. Стига работата да стигне до съд. Тъкмо затова се нуждая от помощта на Понго. Искам да използва влиянието си пред сър Ейлмър и да го накара да оттегли иска си. Може да го убеди да се задоволи с по-дребна сума, която няма да разори Отис.

— Естествено, това би бил щастливият край. Но дали Понго е персона грата пред него?

— Разбира се.

— Не съм убеден. Всичко зависи от развоя на случката с бюста. Странно как бъдещето на Отис като издател, за което не давам пет пари, и твоята малка сума, за която давам, ще зависи от способността на Понго успешно да вмъкне тихомълком глинен бюст в Ашъндън Манър. Понякога животът е сложно нещо.

— Какво искаш да кажеш? Какъв бюст?

— Точно това е историята, която смятах да ти снеса. Нахрани ли се? Тогава да идем да пием кафе във фоайето. Да — подхвана лорд Икнъм, когато се настаниха в две от луксозните кресла, които хотел „Барибо“ предлага на клиентите си, — историята е много обърквана. Казах ти, че снощи Понго пристигна у нас.

— Да.

— Днес, след като се наобядвахме, потегли за Ашъндън, с цел да омае старите. Махах му нежно с ръка за сбогом и си мислех, че няма да го видя поне една седмица. Нищо подобно. Върна се след по-малко от два часа. Дълбоко смутен. Приличаше повече на котка върху гореща тенекия, отколкото на човешко същество.

— Но защо?

— Защото при опита си да демонстрира на една камериерка в Ашъндън Манър как бразилските туземци стрелят по птици с грубите си прашки, случайно счупил онзи бюст във вестибюла, за който и ти спомена преди малко.

— Боже мой.

— Именно! И ти ли си смутена?

— Разбира се, че съм смутена. Не разбираш ли, чичо Фред? Сър Ейлмър обожава този бюст. Ще се разяри на Понго...

— И така ще изключи възможността му да ходатайства за Отис? Да, звучи логично. Но се успокой. Може би не всичко е загубено. Причината да дойде беше да вземе на заем друг бюст, който да постави на осиротелия пиедестал с надеждата, че замяната ще мине незабелязана.

— Умно.

— Да, прекалено умно за Понго. Вероятно камериерката го е подкокоросала. Не бих го нарекъл бързомислещ младеж. Тъй добре си спомням объркването му, когато го питаха за името му в деня на кучешките надбягвания. Стигна до „Туй“, но за щастие успях да се наведа към него и да му пошепна, че е Едуин Смит, живущ на Настършиъм Роуд номер 11 в Източен Дълич.

— А ти кой беше?

— Джордж Робинсън от номер 14 в същия квартал. Да, смятам, че без всякакъв риск можем да припишем на камериерката всеки проблясък на мисъл, прояден в случая. Връчих му бюста и той отпътува с него. Разбира се, още нямаме възможност да научим дали тази хитринка се е оказала резултатна, но смятам, че можем да изпитваме умерен оптимизъм. Той ми обясни, че тгълът, където е стоял оригиналът, е възтъмен, а не вярвам Мутрата да има навика да го разглежда отблизо. Някой и друг бърз поглед мимоходом и положително отприпква в градината да се порадва на слънчицето.

— Защо го нарече Мутра?

— В училище му викахме така.

— Нима сте съученици?

— От години.

— Тогава не можеш ли ти да ходатайстваш?

— И дума не може да става. Разказах на племенника му, с когото вчера се запознах във влака, че навремето наложих младия Босток Мутрата с бухалка и несъмнено инцидентът е още животрептящ в паметта му. Понго е човекът, който трябва да ходатайства.

— Ако всичко е минало добре.

— Убеден съм в това. Твърди, че Мутрата е късоглед и не носи очила, а описа камериерката като мъжко момиче, което няма да иде да

го клепа пред тричленката.

— Чичо Фред, голяма утеха си ми.

— Опитвам се, мила моя. Радост и светлина, това е моят девиз.

— Какво щастие, че си имал подръка бюст.

— Голям късмет наистина. Поради една или друга причина Икнъм Хол никога не е гъмжал от бюстове. Статуи — да. Ако се обърнеш към мен със спешна молба за някоя гола Венера, ще изпълня поръчката, без да ми мигне окото. Дядо ми се специализираше тясно в тях. „Домът не е дом — обичаше да казва той, като прекарваше замислено ръка през бакенбардите си, — без колкото може повече голи Венери.“ В резултат на тези негови виждания в някои кътчета от парка определено се чувстваш като в турска женска баня. Но бюстове — не. Ние, Икнъмови, някак си сме се разминали с бюстовете. Тъй че ако ти, по волята на провидението, не беше ми оставила онзи на отговорно пазене...

Не е лесно да рипнеш изведнъж от кресло на „Барибо“, но Сали го постигна. Лицето ѝ беше бледо и го гледаше с широко отворени, ужасени очи.

— Чичо Фред! Да не си му дал онзи бюст?

— Да. Защо, какво му е лошото?

Сали рухна обратно в креслото.

— В него са бижутата на Алис — прошепна безизразно тя.

— Какво!

— Да. Пъгнах ги в топка гипс, а Алис другата седмица щеше да се обади да го вземе и да го отнесе в Америка. Това е „начинът“, за който споменах.

— Проклет да съм! — възкликна лорд Икнъм.

Последва натежало от загриженост мълчание. След като се прокле, лорд Икнъм, макар никой да не можеше да го обвини в липса на изобретателност, изглеждаше объркан. Почеса брадичка, засука мустак, затропа с пръсти по креслото, но без да получи каквото и да било вдъхновение.

Най-сетне се изправи.

— Е, мила моя, няма смисъл да се извинявам. Нито пък ще спечелим нещо, ако изтъкна, че съм го направил с добри намерения. Имаш нужда от решителни мерки, а не от жално блеене. Смятам да се

поразходя навън. Чистият въздух може да подпомогне мисловния ми процес. А той ще има нужда от всичката помощ, която може да получи.

Излезе през въртящата се врата с наведена глава и склучени на гърба ръце. Когато след няколко минути се върна, носеше надежда. Лицето му се бе прояснило и беше възвърнал привичната си самоувереност.

— Всичко е наред, детето ми. Това дребно затруднение може да се оправи много лесно. Трябваше ми просто малко съсредоточаване. Нали ми каза, че Мутрата ти върнал бюста, който си му изработила? В студиото ти ли е?

— Да.

— Тогава всичко е наред. Утре ще идем до Ашгъндън с колата, ще го вземем и ще го разменим със сега пребиваващия там.

— Ама...

— Никакво „ама“.

— Как...

— И никакво „как“. Точно това са казвали на Колумб пияниците по кръчмите, когато заявил, че ще открие Америка, и виж на какви глупаци ги е направил. Ще намеря начин. Не си блъскай главата с досадни подробности, остави ги на мен. Върви си вкъщи, опаковай най-необходимото и се наспи добре, докато аз остана да поизгледя един-два пункта, които още не съм дообмислил. Още кафе? Не? Тогава припчай. Бог да ме поживи — говореше лорд Икнъм с момчешко въодушевление, докато я изпращаше до вратата, — това е пръст на съдбата. Нуждаех се точно от нещо такова да ме стимулира. Чувствам се както когато двамата с Понго тръгнахме миналата пролет за замъка Бландингс в ролите на Сър Родерик Глосъп, известния психиатър, и племенника му Базил. Разказвал ли ти е тази история?

— Не.

— Странно. Според мен това трябва да е един от най-скъпите му спомени. Утре, докато пътуваме, ще ти я разправа. Е, мила моя, лека нощ — заключи лорд Икнъм, като настани Сали в таксито. — Сладки сънища и не се тревожи за нищо. Можеш да разчиташ, че ще се погрижа за всичко. Точно такива случаи изваждат на повърхността най-доброто у мен. А когато на повърхността изплува най-доброто на Фредерик Олтамонт Корнуолис, Пети граф на добрия стар Икнъм, то си заслужава да се види.

[1] Хорейшо Алджър (1834–1899) — американски детски писател, на писал над сто поучителни морални истории, в които героите се издигат от бедност до богатство чрез упорит труд, късмет и добри дела. Изразът „в стила на Хорейшо Алджър“ е станал нарицателен за нечий възход. — Б.пр. ↑

ΠΕΤΑ ΓΛΑΒΑ

Лейди Босток имаше навика при хубаво време да се изтяга в шезлонг на терасата на Ашъндън Манър след обяда и да плете чорапи за заслужили бедни. Подобно на лорд Икнъм и тя твърдо вярваше в пръскането на радост и светлина и беше убедена, може би основателно, че нищо не впръсква повече радост и светлина в сивото им битие от един-два чорапа.

Денят след току-що описаните събития беше извънредно приятен. Пухкави бели облачета плуваха в бистро синьо небе, езерото блестеше като разтопено сребро, а от близките лехи се носеше жужене на пчелички и аромат на лавандула и резеда. С други думи, беше един следобед, повдигащ духа, радващ сърцето и каращ жените да изреждат една по една радостите в живота си.

И лейди Босток не пропусна да го стори. Призна без никакво офлянкване, че тези радости са солидни. Беше приятно отново да си е у дома, макар всъщност никога да не си беше падала по провинцията и предпочиташе Челтнъм с веселата му глъч. Готвачката госпожа Гуч беше поднесла върховен обяд. А от момента, когато задачата за оценка на сладките бебета бе възложена на племенника му Уилям, сър Ейлмър изпадна в настроение, което можеше да се нарече почти весело — развитие, твърде желано от съпруга, чиято цел в живота от дълги години бе да го поддържа в спокойно разположение на духа. В момента го чуваше да си пее в кабинета. Нещо, че богатството му било остро копие и факел, надежден щит срещу засади зли, който на ръката си да окачи, или ако искаме да бъдем съвсем точни — оокачии!

Дотук — добре. И все пак въпреки прекрасния ден, виртуозността на госпожа Гуч и ведрото духовно разположение на съпруга ѝ, сърцето на лейди Босток бе натежало. В наше време, когато съществуването се е превърнало в нещо крайно сложно, а съдбата, дори с едната ръка да ни дарява щедро, винаги е готова да ни халоса по темето с другата, рядко може да се срещне напълно щастливо човешко същество. Горчивината винаги е примесена със сладостта и в този коктейл можем да сме сигурни, че именно първата надделява.

Сурова присъда за модерната ни цивилизация, но тя (цивилизацията) не би могла да се оплаче, че не си я е търсила.

Докато лейди Босток седеше и плетеше две лице, две опаки, сегиз-тогиз от устните ѝ се изтръгваше въздишка. Мислеше си за Сали Пейнтър.

Колкото и кратко да беше посещението ѝ на улица Бъдж в Челси, то бе оставило дълбока следа в душата на тази чувствителна жена. Беше просто пристигнала с такси, натиснала звънеца на ателието на Сали, връчила пакета на чистачката и бързо бе отпътувала обратно, но беше видяла достатъчно, за да разпознае улица Бъдж като място, за което бе чела в романите, където бедните художници водят мизерно съществуване, поддържани единствено от надеждата. Колко ли е била благодарна, мислеше си тя, бедната госпожица Пейнтър, когато е получила поръчката да извае бюста на Ейлмър и как ли се е разстроила, когато са ѝ го хвърлили обратно в ръцете.

Беше споменала това на сър Ейлмър, докато се връщаха от съвещанието си с викария, и веднага бе скастриена сурово. И сега, макар да беше прекалено предана съпруга, за да критикува съпруга си дори мисловно, не можеше да не изпита мимолетно съжаление, че е толкова прекрасно непреклонен.

Няма ли нещо, питаше се тя, докато си спомняше възхитителния обяд, който току-що беше погълнала, при положение че Сали вероятно преглъщаше сухия си залък с помощта на чаша чешмяна вода, което да мога да сторя за нея? Естествено, нямаше смисъл да се опитва отново да убеди сър Ейлмър да промени решението си, но ако тайно изпратеше чек на момичето...

В този миг мислите ѝ бяха прекъснати, а отчаянието — засилено от пристигането на Бил Оукшот, който се тътреше по терасата и пушеше мрачна лула. Загледа го с трагична жалост. От момента, когато му бе съобщила лошата новина, видът му неизменно я караше да се чувства като мекосърдечен ориенталски палач, който в изпълнение на заповед на висшестоящите е длъжен да причини пренеприятни неща на някоя одалиска с помощта на лък и стрела. Понякога ѝ се струваше, че до сетния си миг няма да забрави изражението на ужас и отчаяние, изписало се на розовото му лице. Следи от това изражение още кривяха измъчените му черти.

— Здравей, лельо Емили — каза той със задгробен глас. — Чорап ли плетеш?

— Да, скъпи. Чорап.

— О? — продължи Бил със същите неземни тонове. — Чорап значи? Браво.

Стоеше там, взираше се пред себе си с невиждащ поглед, а тя нежно докосна ръката му.

— Не бива да се тревожиш толкова, скъпи.

— Не виждам как — заяви Бил. — Колко от тези страховити бебета ще участват?

— Миналата година бяха четирийсет и три.

— Четирийсет и три!

— Бъди храбър, Уилям. Щом господин Брадърхуд може да го направи, можеш и ти.

Недостатъкът на тази логика бе толкова очебиен, че Бил веднага го откри.

— Куратите са друга работа. Тях специално ги обучават да оценяват сладки бебета. В колежа по теология. Четирийсет и три ли каза? Значи тази година ще са поне двойно повече. Тия нещастници се множат като зайци. Господи, защо не си останах в Бразилия!?

— О, Уилям.

— Наистина. Каква страна! Само мухи, комари, алигатори, змии, скорпиони, тарантули и пиявици, които падат върху теб от дърветата и ти изсмукват кръвта. На стотици километри околоръст няма живо бебе. Слушай, лельо Емили, не мога ли да хвана някой друг да се заеме с тая гадна работа?

— Кого?

— Да, разбира се, там е проблемът — безутешно се съгласи Бил. — Баламите, които ще се оставят да ги уговориш да оценят четирийсет и три сладки бебета, проточили лиги от уста, положително са твърде голяма рядкост. Мисля да тръгвам, лельо Емили. Струва ми се, че движението ми помага.

И отново тръгна да блуждае, пафкайки неспокойно с лула, като остави зад гърба си леля с капещата от сърцето кръв. И може би защото лейди Босток вече се намираще съвсем близо до дъното на депресионната яма, тя реши да докара работата докрай. Затова се зае да мисли за Понго.

Често се случва бъдещият зет да се окаже твърде болезнен шок за бъдещата тъща и случаят с лейди Босток не се оказва изключение. В мига, в който зърна Понго, откри, че по никакъв начин не може да си представи защо дъщеря ѝ го бе избрала за свой спътник в живота. От самото начало почувства, че не се намира в обществото на човек, чиято душа е в хармония с нейната. Дори на моменти само безупречното ѝ възпитание я бе възпирало да не го халоса по главата с чорапа, който плетеше за заслужилите бедни.

Като започна да анализира отблъскващата му личност, стигна до извода, че макар да не харесваше нервния кикот, лимоненожълтата коса, начина, по който оставяше челюстта си свободно да виси и най-вече оцъкления поглед, нещото, което особено силно я отблъскваше, бе подчертаната му склонност да се стряска по повод и без повод.

Беше забелязала поредната ѝ демонстрация едва преди час и нещо, когато излизаха от трапезарията след прекрасния обяд. Като тръгнаха да пресичат вестибюла, Ейлмър се бе запътил към бюста си, за да го позачисти с носната си кърпичка, както обичаше често да прави, а Реджиналд се вцепени с тих, животински стон и се съвзе едва когато Ейлмър се отказа от идеята за зачистването и продължи по пътя си.

Странен младеж. Малоумен ли беше, или просто напълно откачен? Или пък умът му, ако въобще имаше такъв, бе обременен от някаква тайна вина?

Подобни размишления в топъл ден след твърде обилен обяд обикновено предизвикват сънливост. Клепачите ѝ натезаха. Някъде далеч невидим косач пърпореше приспивно. Западният ветрец я милваше по лицето.

Лейди Босток заспа.

Но не за дълго. Очите ѝ тъкмо се бяха затворили, когато думата „ЕМИЛИ“, произнесена с цялата енергия на добре напълнени бели дробове, я изтръгна от дрямката, сякаш под стола ѝ гръмна торба с тринитротолуол.

Сър Ейлмър се надвеси от прозореца на кабинета си.

— ЕМИЛИ!

— Да, скъпи? Да, скъпи?

— Ела тук — изрева сър Ейлмър като боцман, обръщащ се към моряк през палубата на кораб, попаднал в центъра на ураган. —

Трябваш ми.

Лейди Босток се втурна към кабинета с разтуптяно сърце. В маниера на съпруга ѝ имаше нещо, което я караше да се бои от неназоваеми бедствия, а първият ѝ поглед към него, като влезе, ѝ подсказа, че опасенията ѝ са оправдани.

Лицето му бе мораво, а мустаците — винаги барометър на чувствата му, танцуваха под напора на затрудненото му дишане. Не беше ги виждала толкоз оживени от онази вечер преди много години, когато най-младият и най-нервно кикотещ се от адютантите му счупи столчето на чаша за вино от любимия му сервиз, докато несръчно боравеше с орехотрошачката по време на вечеря в резиденцията на губернатора.

Той не беше сам. Застанал на почтително разстояние в един от ъглите, сякаш знаеше много добре, че не бива да се натрапва, се мъдреше старшина Харолд Потър, изглеждащ, както правят полицаите в подобни моменти, като препариран от вещь препаратор. Тя неразбиращо се вглеждаше ту в единия, ту в другия.

— Ейлмър! Какво има?

Сър Ейлмър Босток не беше човек на увъртанията. Когато имаше да съобщава лоша новина, той я съобщаваше.

— Емили — започна той, разтреперан до крайчеца на косата, — в къщата се крои дяволски заговор.

— Какво се крои?

— ЗАГОВОР. Чудовищно посегателство срещу общественото спокойствие. Познаваш ли Потър?

Лейди Босток познаваше Потър.

— Здравей, Потър — рече тя.

— Здравейте, милейди — отвърна старшина Потър, който за секунда се отпрепарира, за да вземе участие в обмена на любезности, и тутакси се препарира отново.

— Потър — заяви сър Ейлмър — току-що дойде с престранна история. Потър!

— Да, сър?

— Разпрати на нейно благородие престранната си история.

— Да, сър.

— Отнася се за Реджиналд — вметна сър Ейлмър, за да разбуди интереса на публиката. — Или по-точно — добави той, като хвърли бомбата — за човека, който се представя за Реджиналд.

Очите на лейди Босток вече бяха ококорени до максималния си диаметър, но при тези думи съумяха да се доококорят.

— Представя ли се?

— Да.

— Какво искаш да кажеш?

— Каквото казвам. Не бих могъл да се изразя по-ясно. Човекът, който се представя за Реджиналд Туисълтън, е измамник. Изобщо не е Реджиналд Туисълтън. Подозирах го от самото начало. Не ми хареса погледът му. Хитър. Крадлив. И този негов зловец кикот. Типичен престъпен субект. Потър!

— Да, сър?

— Започвай престранната си история.

— Да, сър.

Старшина Потър направи крачка напред, опрял униформения шлем в десния си хълбок. Очите му се бяха остъклили подобаващо. Този поглед се появяваше неизменно, когато даваше показания пред съда. Погледът му бе втренчен точно петдесет сантиметра над главата на сър Ейлмър, сякаш отправяше думите си към безплътен дух, носещ се над сцената и водещ записки в невидимо тефтерче.

— На шестнадесети того...

— Вчера.

— Вчера — безропотно прие поправката старшина Потър. — На шестнадесети того, което се пада вчера, се придвижвах по алеята на Ашъндън Манър с помощта на велосипеда си, когато вниманието ми бе привлечено от подозрителна фигура, проникваща в помещенията през отворен френски прозорец.

— Прозорецът на стаята с колекцията ми.

— Прозорецът на стаята с колекцията на сър Ейлмър Босток. Незабавно отпочнах наблюдение и последвал разпит на субекта. В отговор на въпросите ми той даде показания, в смисъл че името му е Реджиналд Туисълтън и че е поканен като гост в настоящата резиденция.

— Ами така е — обади се лейди Босток, леко замаяна.

Сър Ейлмър размаха властна ръка.

— Чакай, чакай, чакай, чакай, **ЧАКАЙ**. Отбележи какво ще стане по-нататък.

Млъкна и продължи да издухва мустаците си. Лейди Босток, която бе рухнала в едно кресло, взе последния брой от енорийското списание и започна да си вее с него.

— Наближаваме до мястото, където ще се окаже, че той не е Туисълтън — подготви я за удара сър Ейлмър и позволи на мустаците си да поутихнат като яростно море след буря. — Продължавай, Потър.

Старшина Потър, който за миг се бе освободил от стъкления поглед, отново го намести. Вирна брадичка, която бе отпуснал, за да даде почивка на вратната мускулатура, и отново се обърна към безплътния дух.

— Като взех показанията му, продължих да задавам допълнителни въпроси. Те на пръв поглед потвърдиха истинността на показанията му и аз се оттеглих, като го оставих в присъствието на Бийн — камериерка, чиито показания ми бяха помогнали да стигна до заключението, че искреността му е била... — Старшина Потър замълча, в търсене на убягващата му дума — ... установена... — отсече той. — Но...

— Сега следва интересното.

— Но не бях напълно удовлетворен и ще ви кажа защо — продължи старшина Потър, внезапно зарязал официалния маниер и станал бърлив. — В момента, когато зърнах този тип, изпитах усещането, че лицето му ми е някак познато, но не можех да се сетя откъде. Знаете как става. А освен това бих могъл да се закълна, че когато го видях за последен път, името му не беше Туисълтън...

— Или нещо подобно — намеси се сър Ейлмър, като грубо изтръгна топката на повествованието от ръцете на преждеговорившия и продължи самостоятелно да играе с нея. — Трябва да започна с това, че... **ЕМИЛИ, ДА НЕ БИ ДА СПИШ?**

— Не, скъпи. Не, скъпи! — извика лейди Босток, която бе имала неблагоприятното да затвори за миг очи, за да облекчи острата болка, пронизала слепоочията ѝ.

— Трябва да започна с това, че преди Потър да дойде на работа в Ашъндън Оукшот, той е бил член на лондонската полиция и днес

следобед, както си пушел пурата след обяда...

— Цигарата, сър — прекъсна го почтително старшината. Знаеше важността на точните подробности в такива случаи. — От най-евтините.

— ... внезапно му просветнало — продължи сър Ейлмър, след като му хвърли опасен поглед, — че е виждал преди тоя тип на някакви кучешки надбягвания в Шепърд Буш, когато го е арестувал заедно с негов съучастник, и ги тикнал в затвора.

— Ейлмър!

— Имаш право да викаш „Ейлмър!“ Потър поддържа албум с изрезки от вестници, свързани със случаи, в които самият той е участвал, погледнал в него и открил, че името на човека далеч не е Туисълтън, а Едуин Смит, живущ на Настършиъм Роуд 11 в Източен Дълич. Едуин Смит — повтори сър Ейлмър, успявайки с интонацията си да накара името да предизвика тръпки по кожата на слушателите си. — Сега вярваш ли ми, като ти казвам, че е измамник?

Поради липсата на мустаци в подобни мигове жените са несправедливо оцетени. Лейди Босток започна да пръхти като изнурен кон, но не беше същото. Не можеше и да се надява да достигне внушителността на мъжа си.

— Но какво търси тук?

— Мнението на Потър е, че е шпионин на банда крадци. Мисля, че е прав. Тия типове винаги гледат да си опростят работата, като вкарат свой съучастник в къщата да им разчисти пътя. Когато моментът нарее, мръсникът отваря прозореца и другите мръсници се промъкват вътре. А ако те интересува какво дири бандата в Ашъндън Манър, то е ясно и с невъоръжено око. Колекцията ми от африкански антики. Къде е сгацил Потър оня тип? В стаята с колекцията ми. Колекцията ми го очарова. Не може да се откъсне от нея. Съгласен ли си, Потър?

Старшина Потър, макар и не твърде доволен от начина, по който го сведоха от главен свидетел до обикновен дакач, бе принуден да признае, че е съгласен.

Лейди Босток все още леко се задъхваше.

— Но това е толкова странно.

— Защо? Стойността ѝ е огромна.

— Имам предвид риска, който е поел.

— Тия типове са свикнали да поемат рискове. Нали, Потър?

— Да, сър.

— Правят го през цялото време, нали така?

— Да, сър.

— Опасни дяволи, а?

— Да, сър — потвърди старшина Потър, вече примирен с понижението.

— Но той би трябвало да знае, че очакваме Реджиналд. Откъде би могъл да знае, че няма да налети на него?

— Скъпа ми Емили, не ставай дете. Първият ход на бандата е бил да се разправи с Реджиналд.

— Да се разправи ли? Но как?

— Велики Боже, как едни хора се разправят с други? Никога ли не си чела криминални романи?

Старшина Потър съзря възможност за себе си и без колебание я сграбчи.

— Обаждат им се по телефона, милейди, и им казват да отидат в някоя порутена мелница, след което ги заключват в мазето. Или пък...

— Тайно слагат наркотици в питието им и ги отвличат с яhti — не се стърпя и отново пое топката сър Ейлмър. — Има стотици начини. Ако проведеш разследване, вероятно ще открием истинския Реджиналд вързан със запушена уста на дървен нар някъде из Лаймхаус. А, Потър?

— Да, сър.

— Или в трюма на пиратски кораб на път за Южна Америка?

— Да, сър.

— Не бих се учудил, ако са пъхали горящи клечки кибрит между пръстите на краката му, за да го принудят да им подпише чекове — с видимо удоволствие отбеляза сър Ейлмър. — Е, добре, Потър, това е всичко. Няма да те задържаме повече. Желаш ли чаша бира?

— Да, сър — за кой ли път изрече Потър, но този път с неподправено чувство в гласа.

— Върви в кухнята. А сега — продължи сър Ейлмър, когато вратата се затвори — да се залавяме за работа.

— Къде отиваш?

— Да се срещна с измамника и да го изрита от къщата, разбира се.

- Ама, Ейлмър...
- Какво има пък сега?
- Представи си, че е станала грешка.
- Как може да стане грешка?
- Все пак си представи. Да допуснем, че този младеж е истинският Реджиналд и ти го изхвърлиш от къщата. Хърмайъни няма да спре да ни опява.

3

Част от мъжествения плам, който го оживяваше, угасна в сърцето на сър Ейлмър Босток. Запримигва като рицар от двора на крал Артур, който, тръгнал в галоп да извърши някакво благородно дело, е имал нещастieto да се блъсне в дърво. Макар външно да запази мъжеството си, и той подобно на съпругата си открай време си имаше страха от Хърмайъни. Племенните вождове, свикнали да подскачат като фавни при потрепването на мустака му, биха се зачудили на такава слабост у човек, който винаги им бе изглеждал ампутиран от човешки чувства.

— Мда — замислено произнесе той. — Разбирам мисълта ти.

— Страшно ще се разгневи.

— Има нещо такова.

— Самата аз не знам какво да мисля — разстроено заяви лейди Босток. — Разказът на Потър ми се стори доста убедителен, но все пак е възможно да е сбъркал в предположението си, че пристигналият у нас като Реджиналд всъщност е Едуин Смит.

— Обзалагам се, че е прав.

— Да, скъпи, знам. И аз трябва да призная, че забелязах у него нещо необяснимо потайно, сякаш крие някаква нечиста тайна. Но...

Сър Ейлмър бе осенен от идея.

— Хърмайъни не беше ли описала младия си кретен в писмото, което ти прати, за да ни съобщи, че се е сгодила?

— Но разбира се! Бях забравила. На писалището ми е. Ще ида да го взема.

— Е? — рече сър Ейлмър след няколко секунди.

Лейди Босток преглеждаше писмото.

— Пише, че бил висок и строен, с големи блестящи очи.

— Видя ли! Тоя тип няма блестящи очи.

— Не би ли казал, че са блестящи?

— Ни най-малко. Приличат на пържени яйца. Нещо друго?

— Бил много забавен.

— Виждаш ли!

— О!

— Какво?

— Пише, че Уилям го познавал като дете.

— Тъй ли? Тогава показанията на Уилям ще решат въпроса. Къде е той? УИЛЯМ! УИЛЯМ!! УИЛЯМ!!!

Рядко се случваше този рев да не даде резултат. Бил Оукшот, който беше на терасата, пушеше лулата си и си блъскаше главата над безбройните си нещастия, се понесе нагоре по стълбите, като че го дърпаха с въже.

Страхът, или по-скоро надеждата, че чичо му е убит, го напусна, когато влезе в стаята, но изумлението от призива си остана.

— Какво има? — задъхано произнесе той.

— А, ето те и теб — отсече сър Ейлмър, все още надвесен от прозореца. — Уилям, какво ще кажеш за оня тип, който се назовава Реджиналд Туисълтън?

— Какво да кажа?

— Точно това. Какво ще кажеш?

— Какво искаш да кажеш с това какво ще кажа?

— Боже Господи, момче, не разбираш ли английски! Искам да кажа какво ще кажеш?

Лейди Босток заобяснява.

— Уилям, много сме разтревожени. Чичо ти смята, че човекът, пристигнал вчера, не е Реджиналд, а измамник, който се прави на него.

— Какво, за Бога, му е втълпило тази идея?

— Няма значение какво, за Бога, ми е втълпило идеята — ядно отсече сър Ейлмър. — Познавал ли си Реджиналд Туисълтън като дете?

— Да.

— Добре. Това е установено — започна да пиратства сър Ейлмър защитените от авторски права фрази на старшина Потър. — Слушай сега. Когато вчера го видя, позна ли го?

— Разбира се.

— Не ми казвай „разбира се“ по този лекомислен начин. Кога си го виждал за последен път?

— Преди около дванайсет години.

— Тогава откъде си толкова сигурен, че си го познал?

— Ами беше си същият. Малко е пораснал, естествено.

— Говорихте ли си за детските дни?

— Не.

— Зададе ли му поне един въпрос, чийто отговор би доказал, че те е познавал като малък?

— Ами не.

— Така значи.

— Но той отговаря на името Понго.

Сър Ейлмър изсумтя.

— Разбира се, че ще отговаря на името Понго. Да не смяташ, че измамник, наречен Понго от човек, твърдящ, че е стар приятел на човека, за когото се представя, няма да има елементарната съобразителност да откликне? Свидетелските ти показания са без никаква стойност.

— Съжалявам.

— Какъв смисъл да съжаляваш? Ще трябва сам да се заема с тая работа. Ще взема колата и ще ида до Икнъм Хол. Истинският Реджиналд е племенник на лорд Икнъм, тъй че дъртата откачалка вероятно ще има негова снимка в къщата. Един поглед върху нея ще реши проблема.

— Ейлмър, каква прекрасна идея!

— Да — съгласи се сър Ейлмър, който имаше високо мнение за себе си. — Току-що ми хрумна.

Излетя от стаята като изстрелян с груба прашка от ръцете на бразилски туземец и забърза надолу по стълбите. Във вестибюла се наложи да понамали скоростта, за да изгледа зверски Понго, който подобно на убиец, завръщащ се на местопрестъплението, бе дошъл да погледа бюста-заместник и за сетен път да се запита дали ще му се размине.

— Ха! — ревна сър Ейлмър.

— О, добър ден — бездушно се усмихна Понго.

Сър Ейлмър го изгледа от глава до пети с тази смесица от ужас и ненавист, с която честните мъже гледат хората, нарекли се Туисълтън, когато всъщност са Едуин Смит от Настършиъм Роуд 11 в Източен Дълич, особено когато те им се усмихват като кокошкари, заловени на местопрестъплението. Стори му се, че ако някога е виждал гузна съвест, изписана на човешко лице, това бе в момента.

— Ха! — ревна повторно той и отиде да изкара колата си.

Няколко минути след като я изведе на пътя с яростно бибипкане, защото беше от шумните шофьори, от противоположната посока се зададе друга кола и спря пред портала.

Зад волана ѝ беше лорд Икнъм, а до него седеше Сали.

ШЕСТА ГЛАВА

1

Лорд Икнъм хвърли бдителен поглед нагоре по виещата се алея и безгрижно поглади мустак. Излъчването му беше на човек, пристигнал на радостна среща. Спокойната нощ и хубавият обяд бяха докарали винаги пъргавата му природа до върхова форма по отношение на бодростта и оптимизма. Има един общоприет израз, който вероятно е бил измислен да опише предприемчивите перове в подобни моменти — „свеж като краставичка“. Може да не харесвате методите му, може неодобрително да клатите глава и укорително да цъкате с език, но не можете да отречете, че е свеж като краставичка.

— Май това е мястото, а? — запита той.

— Това е.

— Много си уверена.

— Ами идвала съм и преди. Когато правех бюста.

— Нима Мутрата не идваше в ателието?

— Разбира се, че не. Велики мъже като него не посещават ателиетата на бедни работещи момичета.

Лорд Икнъм схвана за какво става дума.

— Вярно — рече той. — Все не мога да свикна с мисълта, че младата Мутра Босток е станала голяма клечка. За мен той си остава грозен дребосък, проснат на седалката на един стол, докато аз го уверявам, че това, което му предстои, ще причини повече болка на мен, отколкото на него. Долна лъжа, естествено. Причини ми неописуемо удоволствие. Едно от най-трудните неща в живота е да осъзнаеш, че хората растат. Например нищо не може да ме убеди, че не съм скоклив младеж на двайсет и пет, а що се отнася до Понго, идеята, че е достатъчно възрастен да замисля брак, ме изпълва с несекващо изумление. За мен той още носи моряшки костюмчета.

— Трябва да е бил много сладък с моряшко костюмче.

— Не, не беше. Изглеждаше гадно. Като балерина в музикална комедия на морска тема. Но стига празни приказки. Настъпи времето да обсъдим тактиката и стратегията си — заяви лорд Икнъм.

Говореше с веселия трепет в гласа, който в миналото вледеняваше сърцето на племенника му.

— Тактика и стратегия — повтори той. — Ето я къщата. Разполагаме с бюста. От нас се иска само да осъществим влизане в първата с втория в ръка. С това ще се заема аз. Каза ли нещо?

— Не, само се задавих. Щях да питам „Как?“, но не бива заради Колумб и момчетата в кръчмата.

Лорд Икнъм се сащиса.

— Мило момиче, да не би да се тревожиш за техниката на изпълнението? Има хиляди начини и всички са детска игра за многобройните ми таланти. Ако завия мустаците си надолу, ще заприличам ли на водопроводчик, дошъл на проверка?

— Не.

— Ако ги засуча нагоре, ето така, напомням ли на представител на местния селскостопански вестник, дошъл да чуе мнението на Мутрата по проблема с кръмното цвекло?

— Ни най-малко.

— Тогава ще опитам нещо друго. Интересно дали Мутрата има папагал.

— Знам, че няма. Защо?

— Понго не ти ли е разказвал за нашия следобед в „Кедрите“ в Мичинг Хил?

— Не. Какво е станало в „Кедрите“?

— Вила в предградията, тежко укрепена и уж непроницаема. Но аз проникнах с невероятна лекота. В един момент стоях пред заключената решетка на вратата, подгизнал от априлския порой, а в следващия вече бях в гостната и топлех краката си на газовия огън. Казах на прислужницата, че съм дошъл от магазина за животни да подрежа ноктите на папагала и вмъкнах Понго, като го представих за господин Уокингшо, мой асистент, който слага упойката. Чудно, че не ти е споменава случката. Не ми харесва начинът, по който е крил от теб факти от живота си. Показва нездрав дух. Да, мисля, че без излишна скромност мога да заявя, че съм най-добър, когато се представям за служител на магазин за птици, дошъл да подкастри папагала, затова с прискърбие приемам новината, че Мутрата няма папагал. Не че съм изненадан. Само кротките любезни господа гледат

папагали и ги правят свои постоянни спътници. Е, несъмнено ще трябва някак да успее да вляза.

— А после?

— Това вече е лесната част. Държа бюста под палтото си, увеличам Мутрата в разговор и в добре подбран момент внезапно казвам: „Погледни зад гърба си!“ Той поглежда зад гърба си и докато е обърнат, разменям бюстовете и излизам. Така че да тръгваме.

— Чакай — каза Сали.

— Сега ли е моментът за чакане? Икнъмови никога не чакат.

— Е, ще им се наложи да започнат от днес. Имам много по-добър план.

— По-добър от моя? — с неверие в гласа запитва лорд Икнъм.

— От всяка гледна точка — твърдо отсече Сали. — По-умен и по-прост.

Лорд Икнъм сви рамене.

— Дай да го чуем. Обзалагам се, че няма да ми хареса.

— Не е нужно да го харесаш. Ще останеш в колата...

— Абсурд!

— ... докато аз внасям бюста в къщата.

— Нелепо е. Знаех си, че нищо не струва.

— Разбира се, ще се опитам да свърша работата незабелязано. Но ако ме забележат, ще имам готово обяснение, което е нещо повече, от това, което би постигнал ти.

— Аз ще имам готови двайсет обяснения, всяко по-убедително от другото.

— Всяко по-шантаво от другото. Моето ще бъде добро, защото ще е убедително от глава до пети. Ще кажа, че съм дошла при сър Ейлмър...

— Ще ми се да го наречеш Мутрата. По-дружелюбно е.

— Няма да го нарека Мутрата. Ще кажа, че съм дошла при сър Ейлмър да му донеса бюста, с надеждата да го убедя да го приеме.

— Отвратително.

— Мога да пусна и някоя сълзица.

— Отблъскващо. Къде ти е гордостта?

— Най-лошото, което може да се случи, е да ми покаже вратата с хладен жест.

— И тогава — разведри се лорд Икнъм — ще започнем всичко отначало, като този път оставиш работата в по-възрастни и мъдри ръце. Е, добре. При това положение не възразявам да опиташ. Планът не ми харесва. Беззъб е. Принизява ме от положението на звезда до второстепенна роля, а за теб остава цялото удоволствие. Все пак действай, щом трябва. Ще остана тук да се цупя.

Запали пура и я загледа как тръгна нагоре по алеята. На мястото, където алеята завиваше, тя се обърна и му помахаша с ръка. Той също ѝ помахаша, преливащ от мъжки чувства. Добрата стара Сали, мислеше той. Какво момиче!

Лорд Икнъм имаше безброй приятели в Съединените щати, където бе прекарал двайсет години от живота си, и от всички тях най-любим му беше покойният Джордж Пейнтър, този приветлив и безпаричен художник, с когото бе споделял толкова много от радостите и скърбите на една приятно разнообразна младост. Беше обичал Джордж, а сега обичаше дъщеря му Сали.

Сали беше от момичетата, които най-много му допадаха. Типът момиче, което Америка ражда с хиляди — весела, сериозна и безстрашна, наслаждаваща се на живота с почти Икнъмова жажда и категорично отказваща на дребните житейски несгоди да сломят духа ѝ.

Например колко възхитително бе реагирала след първия шок на безспорно гадната новина, която ѝ беше поднесъл във фойето на хотел „Барибо“. Никакви сълзи, никакво кършене на ръце, никакви безсмислени упреци и обвинения. Не момиче, а прасковка в най-дълбокия смисъл на думата. И защо Понго я беше изпуснал само поради паническият си страх, че ще бъде изкормен от нюйоркските митнически власти, лорд Икнъм просто не проумяваше. Беше едно от нещата, които карат напреднал в годините човек да се отчайва от младото поколение.

Времето течеше. Погледна си часовника. Точно сега, реши той, тя стига до вратата, сега се шумгува бързо през вестибюла и разменя бюст с бюста. Скоро трябваше да я види отново, несъмнено предпазливо промъкваща се през храстите, които рамкираха алеята. Държеше погледа си прикован към тях, но когато наистина се появи, тя вървеше по средата на алеята, напълно видима и обозрима, и първото нещо, което привлече вниманието му, беше, че ръцете ѝ са празни. В

някакъв незнаен момент на път към или от къщата се беше разделила със скъпоценния си товар.

Не проумя нищо. Веждите му се вдигнаха в мълчалив въпрос. Видя, че лицето ѝ е сериозно и напрегнато.

Но когато стигна до колата, нормалната ѝ веселост се възвърна. Избухна в палав кикот, а той пак повдигна вежди.

— Забавляваме се, значи?

— Ами беше много смешно — рече Сали. — Не мога да не се смея, въпреки че се случи най-лошото, чичо Фред. Сега сме изправени пред него. Никога няма да отгатнеш.

— Няма и да опитвам. Ти кажи.

Сали се облегна на колата. Лицето ѝ отново стана сериозно.

— Най-напред трябва да запаля една цигара.

Известно време пуши мълчаливо.

— Готов ли си?

— Чакам.

— Много добре тогава, слушай. Когато стигнах до къщата, открих входната врата отворена, което ми се стори невероятен късмет...

— Никога не се доверявай на това, което изглежда голям късмет в началото на някое начинание — мъдро вметна лорд Икнъм. — Това е част от мръсните игрички на Съдбата. Но да не те прекъсвам. Продължавай.

— Огледах се внимателно. Наоколо май нямаше никой. Заслушах се. Не чух никого във вестибюла. Навсякъде бе тихо. И аз се промъкнах.

— Така.

— Минах на пръсти през вестибюла... и оставих бюста... Да го наричам ли бюст А., за да направиш разликата с бюст Б. Запомни ли ги? Бюст А. носех аз, а бюст Б. е онзи с бижутата на клетата Алис в търбуха.

— Точно така.

Сали смукна от цигарата. Маниерът ѝ беше разсеян, сякаш преживяваше повторно разтърсил я дълбоко епизод. Дойде на себе си, като че ли се събуждаше от сън.

— Докъде бях стигнала?

— До минаването на пръсти през вестибюла.

— Да, разбира се. Извинявай, че съм толкова разсеяна.

— Няма нищо, детето ми.

— Минах на пръсти през вестибюла, взех бюст Б. от постаментата му, сложих на негово място бюст А., взех бюст Б. и тръгнах да се измъквам... доста бързичко. Нямах смисъл да се мотая наоколо.

— Абсолютно никакъв. Никога не злоупотребявай с хорското гостоприемство.

— И тъкмо стигнах до вратата на стаята, където сър Ейлмър държи колекцията си с африкански антики, когато от гостната излезе лейди Босток.

— Драматично.

— Няма да отрека, че беше драматично. Споменът за този миг ще ме преследва до края на живота ми. Не смятам, че ще съумея да заспя месеци наред. Тя каза: „Кой е там?“

— И предполагам ти си отговорила: „Аз съм“, с което си искала да кажеш, че си била ти.

— Нямах време да кажа каквото и да било, защото тя внезапно се метна към мен с някакво жалостиво кудкудякане...

— С какво?

— С кудкудякане. Жалостиво. Тя наистина е добра душа, чичо Фред. Досега не бях го осъзнала. Когато идвах тук да правя бюста, винаги ми изглеждаше надута и високомерна. Но е било само поза. Сърцето ѝ е златно.

— Добър израз. Трябва да го запомня. И как прояви златното си сърце?

— Ами като се нахвърли върху мен, грабна бюста от ръцете ми и с дрезгав шепот заяви, че много добре знаела защо съм го донесла, че ужасно ѝ е жал за мен и е молила сър Ейлмър да промени решението си, но той не пожелал, тъй че тя щяла да задържи бюста, да ми изпрати тайно чек и така всичко щяло да се уреди. После отиде в стаята с колекцията и бързо го заключи в един шкаф като убиец, криещ труп. След това ме избута навън. Не ми каза: „Изчезвай!“, но то се подразбра. И всичко стана толкова бързо, че не можах да сторя нищо.

— И сега бюстът си е там?

— Да. Заключен в шкаф в стаята с колекцията на сър Ейлмър с бижутата на Алис в сърцето. Пиши го катастрофа, чичо Фред.

По време на това повествование лорд Икнъм разцъфваше като полято цвете или като човек, чул радостна вест.

— Катастрофа ли? — ликуващо възкликна той. — Как така катастрофа? Това е най-прекрасното нещо, което би могло да се случи. Сега има нещо, в което да впия нокти. Вече не става въпрос за просто влизане в къщата, а за трайно настаняване в нея. А ако има нещо, което да обичам повече от всичко на света, това е да се настанявам в чужди къщи. Това връща розите на бузките ми и освежава цялата ми система. Ето непосредствената процедура така, както я виждам аз. Ти продължаваш с колата до Икнъм, който ще ни служи за базов лагер, а аз ще си взема куфара, ще отседна в местната странноприемница и ще започна незабавно да плета интригите. Очаквай сензационни резултати в най-скоро време.

— Наистина ли смяташ да се настаниш в къщата?

— Смятам.

— И аз все още не бива да питам как?

— Естествено. Трябва да оставиш всичко на мен, твърдо убедена, че както винаги ще действам по най-уместния начин. Но ти ми се виждаш мрачна, дете мое. Надявам се, че не е поради липса на доверие в моята изобретателност и предприемчивост?

— Мислех си за Понго. Какво ще прави той, когато внезапно се появиш?

— Надявам се да изживее най-силния шок в младия си живот и да подскочи до небето. Ще му се отрази здравословно. Понго е човек, който има нужда от време на време да излиза извън себе си.

Колата отпътува, а лорд Икнъм грабна куфара и тръгна към селото. Тъкмо започна да съжالياва, че не беше казал на Сали да го закара до странноприемницата, защото куфарът беше тежичък, когато нещо голямо и доматеночервено лумна пред него и той разпозна в заревото Бил Оукшот.

Нещо в поведението на приближаващия се Бил Оукшот напомняше за сомнамбул, който, освен дето има пришки на двата крака, се бори и с тежък кошмар. Току-що преживяната сцена, последвала толкова скоро избирането му за съдия в състезанието на сладки бебета, бе разтърсила из основи една система, вече доста разклатена от съзнанието, че Хърмайъни Босток обича друг и че този друг е развратник, целуващ камериерки по хорските прагове. В отговор на дружелюбния изблик на лорд Икнъм той го загледа като умиращ толстолоб.

— О, здравейте, лорд Икнъм — издума вяло.

— Брей, брей, брей! — извика бодро Петият граф. Часът или два, прекарани с този масивен младеж, го бяха накарали високо да оцени номиналната му стойност и сега беше възхитен да го види отново. — Брей, брей, брей, брей, брей! Бил Оукшот от плът и кръв. Ще се срещнем на лунна светлина, горди ми Оукшот.

— Ъ?

— Перифразирам по памет Шекспир. Дали беше Шекспир? Но карай да върви. Няма никакво значение. А как е всяка дреболийка в живота ти, Бил Оукшот? Добре, надявам се?

— Е, ако трябва да бъда напълно искрен — смотолеве Бил, — не. Лорд Икнъм вдигна вежди.

— Не е ли добре?

— Не. Пълна бъркотия.

— Мило момче, ти ме учудваш и шокираш. Стори ми се, че толкова се радваш на завръщането си от гадна страна като Бразилия, че животът ти ще е цветя и рози. Какво е станало?

При такъв хаос във всичките му лични дела Бил се нуждаеше от всичкото съчувствие, което би могъл да получи. Реши да не крие нищо от това сърдечно и доброжелателно деденце. Малко му трябваше да се разридае на гърдите на лорд Икнъм.

— Ами като начало — започна той с последната духовна тухла, притиснала душата му — чичо ми напълно е изперкал.

Лорд Икнъм стисна устни.

— Изперкал?

— Абсолютно.

— Даа... Нищо не разваля повече тихата семейна атмосфера от изкукал чичо в къщата. Кога те сполетя трагедията?

— Току-що.

— Връхлетя внезапно?

— Като светкавица.

— Какво я причини?

— Понго.

Лорд Икнъм очевидно не включи.

— Да не искаш да ми внушиш, че един-единствен ден от пребиваването на Понго е бил достатъчен да накара домакинът му да хукне с разpletени коси? Да бяха две седмици... Какви са симптомите?

— Ами през повечето време ломоти, а сега се юрна към дома ви да търси снимка на Понго.

— Но защо?

— За да разбере как изглежда.

— Че не може ли да види как изглежда?

— Не вярва, че Понго е Понго.

— А Понго не си ли призна?

— Мисли го за измамник.

— И защо?

— Не знам. Казвам ви, че не е с всичкия си. Бях на терасата, чух го да ме вика, отидох в кабинета му и той ме попита дали съм познавал Понго като дете. Аз казах — да. А той: откъде съм знаел, че е той след толкова много години и как бил абсолютно убеден, че Понго не е Понго и че единственият начин да го установи бил да отскочи с колата до вас и да види там негова снимка.

Лорд Икнъм поклати глава.

— Безплоден напън. Човек като мен — изискан, чувствителен и с любов към рядкото и красивото, не се обгражда със снимки на Понго. Бих го обслужил с някоя гола Венера, и толкоз. Да, май си прав, Бил Оукшот, и умът на Мутрата е съвсем размътен, несъмнено в резултат на слънчев удар, получен в дните, когато е бил проклятието на Африка. Не се учудвам, че си загрижен. Единственото, което мога да те

посъветвам, е да му даваш повечко аспирин, да го развеселяваш с разговори и да го държиш далеч от бръснари, готварски ножове и други остри инструменти. Но като се изключи това, всичко е наред, нали?

Бил Оукшот се засмя с глух, безрадостен смях.

— Да-да! Ако беше само това, щях да пея като чучулига.

Лорд Икнъм загрижено го изгледа. В погледа му към разочарованието, че няма да чуе младия си приятел да пее като чучулига, се примесваше тревога от новината, че това не е единствената причина за отчаянието му.

— Не ми казвай, че има още нещо. Какво друго е станало, злочести ми младежо?

Бил потрепери и за момент не можа да продума.

— Видях Понго да целува камериерката — произнесе той с тих гърлен глас.

Лорд Икнъм се обърка.

— Че защо да не я целува?

— Защо да не я целува? По дяволите, та той е сгоден за братовчедка ми Хърмайъни.

Лицето на лорд Икнъм се проясни.

— Разбирам. Да, да, разбирам. Щастieto й силно те вълнува и не би желал да мислиш, че може да свърже съдбата си с Казанова. Мило момче, не се тревожи по този повод. Той върши подобни неща напълно автоматично. Там, където ти или аз бихме запалили пура или съчинили епиграма, Понго целува камериерката. Това не значи нищо. Чисто несъзнателен рефлекс.

— Хм — усъмни се Бил.

— Уверявам те — настоя лорд Икнъм. — Ще го намериш във всички психиатрични учебници. Има си научно име. Но нали това приключва списъка на несгодите ти? Като се изключат странните припадъци на чичо ти и Понговото поведение, нали нямаш други неприятности?

— Дали нямам!

— Имаш? Това ли е главата, на която тежат всички световни скърби? Каква е следващата несгода?

— Бебетата!

— Моля?

— Сладките бебета.

Лорд Икнъм предпазливо заопипва терена.

— Ще ставаш баща?

— Ще ставам проклет съдия.

— Говориш със загадки, Бил Оукшот. Какъв съдия?

— На празненството.

— Какво празненство? — продължи лорд Икнъм. — Забравяш, че съм чужденец по тези места. Разправи ми всичко с твои думи.

Заслуша се внимателно в повествованието на Бил, а последният не можа да се оплаче от липса на интерес, когато привърши с разкриването на фактите за садистичното отмъщение на сър Ейлмър Босток.

— Лоша работа, лоша работа — отбеляза лорд Икнъм. — Но би трябвало да предвидим нещо подобно. Както те предупредих, тия бивши губернатори са костеливи орехи. Удрят като мълния. Значи ще съдийстваш?

— Освен ако не намеря друг да се захване с тази работа. — Внезапна мисъл прекоси челото на Бил. — Тъъ, не бихте ли се наели вие?

Лорд Икнъм поклати глава.

— Ако условията бяха подходящи, бих прегърнал задачата, защото не мога да си представя по-очарователно изживяване от присъждането на награди на тълпа гугукащи бебета на селско празненство. Но условията не са подходящи. Мутрата няма да приеме кандидатурата ми. Между него и мен, уви, се издига нещастна и, опасявам се, непреодолима бариера. Както ти казах във влака оня ден, той бе наклонил телосложението си в поза, удобна за получаването на шест от най-сочните удари с бухалка, а аз бях движещата сила зад бухалката.

— Ама, по дяволите, той е забравил за това.

— Вече?

— Не е ли било преди четирийсет години?

— Четирийсет и две. Но ти печално подценяваш силата на китката ми на осемнайсетгодишна възраст, ако допускаш, че някой, комуто съм нанесъл шест удара с бухалка, би ги забравил в рамките на някакви си четирийсет и две години.

— Е, и да не го е забравил, няма значение. Двамата хубавичко ще се посмеете на случката.

— Не съм съгласен с теб, Бил Оукшот. Не мога да си представя как ти, след наскоро изживяния от теб мрачен изблик на неговата злост, можеш да си го представиш като някакво ведро или шише, преливащо от млякото на човешката доброта, както би се изразил гореспоменатият Шекспир. Би трябвало прекрасно да знаеш, че в изкорубената душа на Мутрата Босток няма място за радост и светлина. Хайде, бъди честен. Нима не гълта натрошени стъкла и не прави човешки жертвоприношения по пълнолуние? Разбира се, че го прави. А ти продължаваш да се придържаш към неубедителната теза, че макар старите рани да продължават да кървят, той ще забрави и прости.

— Бихме могли да опитаме.

— Няма смисъл. Само мрачно ще се начумери и ще ме изхвърли през вратата на дома си... или по-точно на твоя дом, нали така ми каза? А представи си, че не го направи? Представи си, че ме посрещне с отворени обятия? Тогава какво? Ще последва дружба, която ще продължи до края на живота ни. Непрекъснато ще цъфва на гости у нас, а от мен ще се очаква непрекъснато да му правя компания тук.

Съпруга ще среща съпругата, ще се разменят коледни подаръци, ще бъде отврат. Дори заради теб, скъпи приятелю, не бих рискувал подобно нещо. „По дяволите“ ли каза? — Да.

— И на мен така ми се стори и сърцето ми се разкъса.

Настъпи мълчание. Бил мрачно наблюдаваше минаващ наблизко бръмбар.

— Тогава съм загубен.

— Но защо? Нямах ли приятели?

— Загубих връзка с тях, докато бях в чужбина. Единственият, който ми е подръка, е Планк.

— Кой е Планк? А, да, сетих се. Ръководителят на експедицията, с която си заминал.

— Точно така. Майор Брабазон-Планк.

— Брабазон-Планк? Ти странно ме заинтригува. Имах съученик на име Брабазон-Планк. Още ми дължи два шилинга. Твоят Брабазон-Планк да не е крушоподобен с тесни рамене, но твърде широк по шевовете?

— Да.

— На практика, откъдето и да го погледнеш, е все един и същ?

— Да.

— Тогава трябва да е той. Викахме му Бимбо. Интересно в каква неизчерпаема мина на мои съученици се превръщаш ти. Просто не можеш да споменеш име, без то да се окаже на човек, с когото по един или друг начин да не съм делил залька или тоягата си. И смяташ, че можеш да се свържеш с Бимбо?

— Имам адреса му в Лондон. Върнахме се с един и същи кораб. Но няма смисъл да се обръщам към него. Ако някой му намекне, че ще трябва да оценява сладки бебета, ще побегне като заек. Изпитва неописуем ужас от тях.

— Нима? Добре познатата антибебешка мания. Има я в учебниците.

— Докато се връщахме с парахода през целия път стенеше как, когато се върнел в Англия, трябвало да посети сестрите си, а не знаел дали ще съумее да събере сили за това, тъй като били до колене затънали в бебета, които се очаквало да целува. Не, Планк не става за работа.

— Значи тогава — обяви лорд Икнъм — все пак ще трябва да се облегнеш на мен.

Бил, който се бе втренчил в бръмбара, премести поглед върху събеседника си. Погледът му беше опулено-сащисан и красноречиво подсказваше за ум, недостатъчно настроен към интелектуалното равнище на разговора.

— Ъ?

— Казвам, че по липса на по-добро решение, ще бъдеш принуден да прибегнеш към скромните ми услуги. Покани ме в дома си, а като отплата за гостоприемството аз ще оценя сладките бебета.

Бил продължи да зее.

— Но нали казахте, че не можете.

— Хайде де!

— Да, да, казахте го. Току-що.

Неразбирането на лорд Икнъм се стопи.

— А, ясно откъде произтича недоразумението — рече той. — Не си ме разбрал. Просто исках да кажа, че поради причини, които вече ти обясних, изисканият английски аристократ Фредерик Олтамонт

Корнуолис, Пети граф Икнъм, не може да се натресе в домакинство, съдържащо Мутрата Босток. Това, което ти предлагам сега, е да хвърля скромен воал върху бляскавата си самоличност.

— Ъ?

— Обичаш да ъкаш май? Всичко е съвсем просто. Горя от нетърпение да посетя Ашъндън Манър, за който съм чувал прекрасни неща, и предлагам да го сторя инкогнито.

— Искате да кажете под друго име?

— Точно така. Какво изпитание е човек да борава с интелект като твоя, Бил Оукшот. Под друго име, както блестящо се изрази. В интерес на истината, никога не се чувствам уютно, когато посещавам хорските къщи под своето. Не ми е интересно.

Умът на Бил Оукшот не поглъщаше лесно новаторските идеи. Докато се взираше в лорд Икнъм, приликата му с риба на въдица бе по-подчертана от всякога.

— Ще се наречете нещо друго? — запита той, защото беше човек, който обичаше да огледа нещата от всеки ъгъл.

— Именно.

— Ама... Няма да се справите.

Лорд Икнъм весело се засмя.

— Драги приятелю, миналата пролет в „Кедрите“ в предградието Мичинг Хил за един следобед се представих с пълен успех не само за служител на магазин за птици, дошъл да подреже ноктите на папагала, но и за господин Родис, наемател на „Кедрите“, и някой си господин Дж. Г. Булстроуд, жител на същото предградие. Още тъгувам по непредставилата се възможност да се представя и за папагала, което, убеден съм, щях да направя с великолепен артистичен замах. Не се тревожи, че ще се проваля. Вкарай ме в къщата и остави всичките си грижи на мен.

Яснотата, с която изложи схемата, даде възможност на Бил да я схване, но въпреки това изглеждаше притеснен и злочест като човек, по грешка хванал опашката на тигър.

— Прекалено рисковано е. Представете си, че чичо ми разбере.

— Боиш ли се от Мутрата?

— Да.

— Повече отколкото от сладките бебета?

Бил потрепери. Всички негови крайници издаваха осъзнаването, че е застанал на един от кръстопътищата в младия си живот.

— Но каква ще е процедурата? Да не смятате просто да се натресете и да се наречете Джоунс или Робинсън?

— Не и Робинсън. В миналото веднъж се нарекох Робинсън, но сега няма да свърши работа. Пропускаш факта, че съдията на конкурс с такава значимост трябва да е мъж с тежест в обществото. Трябва да има авторитет и властно присъствие. Предлагам да дойда като майор Брабазон-Планк. За мен ще е истинско удоволствие да изиграя ролята на стария Бимбо и не мога да се сетя за по-подходящ човек. Цялата работа е фасулски проста. Срещаш случайно стария си началник Планк, който минава случайно при обиколка на страната с автомобил, и какво по-естествено от това случайно да настояваш пред него да ти погостува за ден-два? А отбил се веднъж, какво по-естествено от това, научавайки за тази твърде важна и съблазнителна задача, която ще го постави в центъра на общественото полезрение и в допълнение към това случайно е по неговата част, тъй като е страстно привързан към бебетата, да настоя да я възложат на него? А най-прекрасната част на схемата е, че не виждам как Мутрата може да ѝ попречи. Ще го приковем. Не е като Планк да е някой прост човечец. Планк е знаменитост и с желанията му трябва да се съобразяват. Ако питаш мен, Бил Оукшот, ако те интересува непредубеденото ми мнение за положението, смятам, че работата е в кърпа вързана и опечена.

В рибите очи на Бил заизгрява искрица ентузиазъм. Видът му бе на червендалест младеж, вслушал се в гласа на разума. Все още се боеше от предстоящото, ако се хванеше на предложението на благодетеля си, но още повече се страхуваше от него, ако го отхвърлеше.

В душевната му ретина още бе запечатан споменът за миналогодишното празненство, когато бе наблюдавал как преподобният Обри Брадърхуд се подготвя да изпълни задълженията си в голямата шатра. Макар да бе неустрашим курат, който можеше да овладее и най-кресливото събрание на майки, преподобният Обри бе видимо преbledнял в лицето на задаващата се задача. Четирийсет и три селски майки, държачи в ръце четирийсет и три неописуемо отблъскващи бебета, с надеждата да хванат окото на съдията...

— Добре! — извика той с внезапна решимост. — Чудесно. Да тръгваме.

— Да, да тръгваме — повтори лорд Икнъм. — Ти ще носиш куфара.

Тръгнаха по пътя. Бил, който отново се заразмисли, бе смълчан и не ставаше за бляскав събеседник, но лорд Икнъм преливаше от весело оживление. Говореше добре и с лекота за това-онова и от време на време посочваше интересни неща край пътя. Тъкмо стигнаха до портите на имението, когато ревят на приближаваща се кола накара Бил да обърне глава, а когато го стори, пребледня под загара и леко запелтечи.

— Олеле майчице, чичо ми се връща. Тъъ, смятате ли, че наистина трябва да...

— Шшт, Бил Оукшот — срязва го лорд Икнъм, винаги готов да стимулира и ободри човека в час на опасност. — Проявяваш слабост. Горе главата, вземи се в ръце. Да отстояваме твърдо позициите си и да му отправим радушен поздрав.

Сър Ейлмър Босток бе прекарал четири минути в Икнъм Хол, всички на стъпалата пред вратата, и от тях нямаше една-едничка, която да му допадна. Понякога в скиталчествата си по света срещаме хора, за които се казва, че са минали през огън и вода. За сър Ейлмър би било по-точно да се каже, че е минал през фризер и вода.

Ако посетите провинциално имение, където сте непознат и се опитате да накарате икономът да ви пусне да влезете и да претършувате помещенията за снимка на племенника на работодателя му, в общи линии ще установите, че икономът се държи доста хладно, а Когс, майордомът на Икнъм Хол, бе доста по-мразовит от средното за професията. Беше едър, пълен, кръглолик мъж с очи на шаран и по време на пререканията не отлепяше взор от сър Ейлмър, сякаш надничаше в душата му. А всеки, в чиято душа е било надничано от шаран, знае колко върло неприятно е подобно преживяване.

Не беше трудно да се разчете съобщението в тези очи. Когс не обвини в лицето сър Ейлмър, че е дошъл да задигне сребърните лъжици, но все едно че го направи. Заяви с леден глас: „Не, сър, опасявам се, че не мога да удовлетвори молбата ви, сър“ и начаса прекрати общуването, като направи крачка назад и твърдо хлопна вратата под носа на посетителя. А като казваме твърдо, това ще рече, че я затръшна с трясък, който едва не изтръгна мустаците на госта из корен.

Подобно преживяване е доста раздражително за един горд и арогантен дух, свикнал години наред думата му да минава за закон, та поради това сър Ейлмър посрещна радушния поздрав на лорд Икнъм не твърде слънчево. Продължаваше да сумти и да си мърмори под мустак и всеки туземен вожд, срещнал го в това опасно състояние на духа, би прибягнал към помощта на своя предпазващ амулет за спешни случаи и би се изкатерил, без да се помайва, на най-близкото дърво.

Но лорд Икнъм бе омесен от по-жилаво тесто. Изтъпанчи се насред пътя и отправи радушния поздрав съгласно плана.

— Здравсти, Мутро — пропя той. — Най-сърдечен привет, мой умни и прекрасни Босток.

Сър Ейлмър натисна спирачките по-скоро от изумление при чуването на прякора, който се надяваше да е забравен от дълги години, отколкото, поради факта че пътят бе препречен от говорещия. Спря колата и се наведе напред, оцъклен през предното стъкло. Внимателното разглеждане на лорд Икнъм обаче не му подсказа нищо за самоличността на разгледания. Единственото, което сър Ейлмър можеше да каже със сигурност, беше, че това трябва да е някой едновременен съученик и съжали за проявената липса на морална храброст да продължи напред и да го прегази.

Вече бе твърде късно за това, защото лорд Икнъм се беше приближил и бе опрял дружелюбен крак на бронята. С не по-малко дружелюбна ръка той потупа сър Ейлмър по гърба, а усмивката му не отстъпваше по дружелюбие на ръката и крака. Сър Ейлмър може и да не се радваше да види тази фигура от миналото, но фигурата от миналото положително се радваше да види сър Ейлмър.

— Мутро — с кротък упрек произнесе той, — май си ме позабравил.

Сър Ейлмър потвърди предположението. С държането си успя да внуши на съученика си, че с радост би го забравил още веднъж и завинаги.

— Лоша работа — отбеляза лорд Икнъм. — Е, за да поразмърдам паметта ти, защото виждам, че си напълно задръстен, ще ти кажа — аз съм Планк.

— Планк?

— Майор Брабазон-Планк, чичо Ейлмър — обади се Бил, окуражен от лекотата, с която съучастникът му се държеше при тези деликатни предварителни разговори. — Майор Планк оглавяваше експедицията, с която бях в Бразилия.

Лорд Икнъм се почувства длъжен да поскромничи.

— Не се оставяй да те подвежда, Мутро. В тясно технически смисъл може да се каже, че ръководих експедицията. В официален смисъл също. Но всъщност основната фигура там бе нашият Бил Оукшот. Беше душата на компанията, отстъпваше своята порция вода на болни и страдащи, държеше се с хладна надменност сред алигаторите и поощряваше с думи и дела по-слабите духом наши

братя, които изпадаха в депресия, защото не можеха да се преоблекат за вечеря. Викахме му Стоманения Оукшот. Трябва да се гордееш с такъв племенник.

Сър Ейлмър не даде признак, че е чул тези хвалби. Все още се бореше с това, което можеше да се нарече Планковият ъгъл на положението.

— Планк ли? — изрече той. — Не може да си Планк.

— Защо?

— Онзи Планк, с когото ходих на училище?

— Същият.

— Но той имаше огромно дъно на панталоните.

— А, разбирам какво те тревожи. Да, да. Вярно е, че като момче бях обилно надарен с пищни извивки в посочената от тебе зона. Но оттогава използвам „Изтънител“ — ненадминато средство против затлъстяване. Резултатите са пред очите ти. Трябва и ти да го опиташ, Мутра. Наддал си.

Сър Ейлмър изгрухтя. В грухтенето имаше недоволство. Очевидно не желаше да се отказва от спомените си за закръгления Планк.

— Е, проклет да съм, ако мога да те позная.

— Нито пък аз теб, ако Бил Оукшот не бе ме насочил. И двамата доста сме се променили. Не мисля, че в училище имаше побелели мустаци. А и нямаш мастило по якичката.

— Наистина ли си Планк?

— Той и никой друг.

— И що щеш тук?

— Обикалям Англия с автомобил.

— О, нима? — поживи се сър Ейлмър. — Значи бързаш да тръгваш? Довиждане, Планк.

Лорд Икнъм пусна блага успокояваща усмивка.

— Тази тъжна дума е ненужна, Мутро. Подготви се за прилив на велика радост. Идвам да ти гостувам.

— Какво!

— Възнамерявах да продължа по пътя си, но когато Бил Оукшот започна да настоява, не можах да му откажа. Особено когато ми каза за празненството, което скоро ще се развихри в имението, и ми обеща, че ако се съглася да му погостувам в Ашъндън Манър, ще мога да стана

съдия на състезанието за сладки бебета. Това реши въпроса. Готов съм да извървя сто километра пеша, за да бъда съдия на сладки бебета. Сто и петдесет — поправи се лорд Икнъм. — Или най-добре — двеста.

Сър Ейлмър подскочи като тигър, който вижда, че индийският селянин се изплъзва от ноктите му. Лицето му, вече мораво, стана тъмно патладжанено.

— Няма да оценяваш сладките бебета!

— А, ще ги оценявам.

— Не, няма.

Лорд Икнъм бе любезен човек, но можеше да бъде твърд.

— Не искам да чуя и гък от теб, млада Мутро — сурово отсече той. — Нека те предупредя. От вестниците научих, че се каниш да ставаш член на Парламента. Е, не забравяй, че, стига да пожелаеш, мога да наклоня изборния резултат изцяло в твоя вреда, като уведомя идеалистичния електорат за някои мрачни тайни от детството ти. Никак няма да ти хареса, Мутро, когато от залата гръмовно завалят въпроси за младините ти, докато се мъчиш да изясниш възгледите си по проблема за данъците. Е, ще оценявам ли сладките бебета?

Сър Ейлмър потъна в безмълвен размисъл, а адамовата му ябълка подскачаше нагоре-надолу, сякаш преглъщаше нещо сухо и кораво. И най-твърдият мъж би се сгърчил пред перспективата воалът от миналото му да бъде вдигнат, стига това минало да не е кристалночисто, какъвто не беше случаят. Смръщи се, но мръщенето не донесе утеха. Задъвка мустака си, но и това не помогна.

— Много добре — най-сетне проговори той, сякаш някой теглеше с ченгел думите от устата му. Очите му, които блуждаеха наоколо, за миг се спряха върху Бил, който конвулсивно подрипна. — Много добре.

— Чудесно — отново се развесели лорд Икнъм. — Въпросът е решен. А сега ме заведи в дома си да ми покажеш образцовата мандра.

— Каква образцова мандра?

— Нямах ли образцова мандра? Тогава в конюшните.

— Не въдя коне.

— Странно. Винаги съм смятал, че домакините на английски провинциални имения се делят на два вида: хора, които, докопали се до беззащитните гости, им показват конюшните си, и хора, които ги водят в образцовата си мандра. Доколкото знам, съществува и едно

дребно подразделение, което демонстрира бегонии, но това е техническа подробност, в която няма да задълбаваме. Значи нямаш образцова ферма? Нямаш коне? Тогава най-добре ще е да ида в странноприемницата, където трябва да свърша една-две работи. Като се погрижа за тях, ще се представя в дома ти и можем да се отдадем на блаженство. И тъй като несъмнено бързаш да се прибереш, за да ми изчистиш и подредиш стаята, по възможност с южно изложение, няма да те задържам повече. С мен ли идваш, Бил Оукшот?

— Мисля да остана тук да изпуша една лула.

— Както предпочиташ. Тогава ще се срещнем във Филипи^[1] и хубавичко ще се повеселим.

Лорд Икнъм стигна с лека и гъвкава крачка до странноприемницата „Бичата глава“ на главната улица в Ашъндън Оукшот. Беше предоволен от развитието на нещата. По негово мнение опитът да се предприеме нещо и довеждането му до успешен край заслужаваше халбата бира, за която копнееше от доста време, защото пръскането на радост и светлина предизвиква силна жажда. След като се обади по телефона в дома си и говори със Сали, той седна пред пълната халба и започна да се справя със съдържанието ѝ с тиха наслада и точно тогава вратата на кръчмата се отвори с трясък и Бил Оукшот бурно нахлу вътре.

Опитното око на лорд Икнъм моментално отчете по вида и поведението му, че Бил не е ведър и спокоен. Косата му беше разчорлена, сякаш бе прекарвал през нея трескава ръка, а оцъкленият поглед се беше завърнал в лоното си. Беше младеж, който в заплетени положения винаги се опитваше, съгласно модата на модерното младо поколение, да запази нехайното спокойствие на индианец на стълб за изтезания, но явно нещото, разстроило го сега, беше с такива мащаби, че проявата на подобен стоицизъм бе направо изключена.

— А, Бил Оукшот — приветливо възкликна лорд Икнъм. — Не би могъл да се появиш в по-подходящ момент. Намираш ме в момент на заслужена гаргара, подобно на Цезар в шатрата му след победата над Нервий. Наблягам на нарицателното „заслужена“, защото мисля, ще признаеш, че в протеклия наскоро разговор добре натрих носа на Нервий. Виждал ли си някога бивш губернатор толкова натикан в миша дупка? Аз лично не съм и не смятам, че някой е. Но ти ми изглеждаш разтревожен и затова ти препоръчвам тази отлична бира. Тя

ще ти помогне и ще ти влее сили да погледнеш нещата откъм слънчевата им страна.

След тези мъдри думи отиде до тезгяха, остана там да си побъбри с пълничката блондинка, която го обслужваше, и се върна с пенлива халба.

— Мило момиче — отбеляза бащински той. — Разправях ѝ за Бразилия. Погълни това, Бил Оукшот, а след като го погълнеш, изплюй камъчето, дето те тревожи толкова.

Бил, който седеше, стиснал главата си с ръце, отпи мощна глътка.

— Става дума за идването ви в къщата като Планк. — Да?

— Не можете да го направите.

Лорд Икнъм вдигна вежди.

— Не мога ли? Странна дума по отношение на последната издънка на едно гордо семейство. Казвали ли са прадедите ми „не мога“ по осеяните с трупове бойни полета на Средновековието, когато са им нареждали да отидат да се бият с неверниците? Впрочем — продължи доверително лорд Икнъм, — май доста от тях са казвали, както можеш да се убедиш, ако се обърнеш към записките на Ричард Львското сърце, тъй че напразно зададох въпроса. Защо твърдиш, че не мога да го направя?

— Защото не можете. Да ви разправя ли какво стана?

— Да. Целият съм слух.

Бил довърши халбата и сякаш тя му впръсна сили да продължи.

— След като си тръгнахте — безизразно започна той, — чичо Ейлмър отпътува с колата и ме остави да се оправям с куфара ви.

— Мръсен номер.

— Крещях му да спре и да го натовари, защото тежи цял тон и не ми се щеше да го тътря по дългата алея, но той отпраши. И тъкмо тогава се появи Потър на велосипеда си.

— Коя е Потър?

— Полицаят.

— А, да, Понго ми говори за него. Съвестен служител на закона.

— Аз казах: „О, Потър“, а той отвърна: „Да, сър?“, аз продължих: „Бързаш ли?“, а той — „Не, сър“, аз: „Тогава бих искал да закараш този куфар в къщата.“ Той отвърна: „Разбира се, сър“ — и го натовари на велосипеда.

— Харесва ми диалогът — критично вметна лорд Икнъм. — Много е стегнат и информативен. Пишеш ли?

— Не.

— А би трябвало. Ще забогатееш. Но аз те прекъснах. — Да.

— Няма да се повтори. Стигна до мястото, когато Потър казал: „Разбира се, сър.“ А после?

— Аз казах: „Той е на майор Брабазон-Планк. Идва ни на гости.“ А Потър каза... Мога ли да изпия още една бира? Мисля, че ще ми помогне да се съвзема.

Лорд Икнъм повтори пътешествието си до тезгяха.

— Та казваше — рече той, като се върна с живителната течност, — че си обяснил на Потър, че куфарът е на майор Брабазон-Планк. В отговор, на което?

Бил жадно отпи, попръхтя малко и заговори с ледено спокойствие.

— В отговор, на което пършивото му лице грейна радостно. „Майор Брабазон-Планк? Майор Брабазон-Планк ли казахте? Брей, че аз го познавам много добре. Той е от родното ми село. Играл съм крикет с него стотици пъти. Ако е удобно, господин Уилям, бих искал да се отбия да му стисна ръката, след като изпия чая си.“ И какво ще правим сега?

Лорд Икнъм се замисли.

— Занасяш ме, Бил Оукшот. Никой друг, освен опитен писател, не би разказал тази история толкова добре. Под магическото ти докосване Потър изглежда тъй жив и истински. Публикуваш работите си под друго име. Предполагам, че ти си един или повече от Ситуеловците^[2]. Но по-късно ще поговорим за това. Какво ще правим сега, питаш ме ти. Да, съгласен съм, че проблемът представлява известен интерес, но всички проблеми могат да се решат с малко сериозен размисъл. Как произнесе думите „Брабазон-Планк“? Отчетливо?

— Да.

— Не фъфлеше ли?

— Не.

— Значи не можеш да се измъкнеш, като заявиш, че си казал Смит или Начбул-Хюгесен?

— Не.

Лорд Икнъм се замисли.

— Ами тогава ще се наложи да му кажем, че съм брат на неговия Брабазон-Планк.

— Смятате ли, че ще мине?

— Номерата, които минават, нямат чет и брой, когато действам правилно. Можем още сега да му се обадим... Къде живее?

— Точно зад ъгъла.

— Тогава довършвай бирата и да тръгваме.

Като се изключи кралският герб над вратата и табелка с надпис „Полицейски участък“, нищо в резиденцията на старшина Потър не издаваше, че под покрива ѝ се помещава страховитото седалище на Реда и Закона. Подобно на толкова много полицейски участъци в английските села и той беше весела къщурка със сламен покрив и подредена градинка, заета в момента от Базил, племенника на господин Потър, на възраст девет месеца, който си дремеше в количката. Лорд Икнъм хвърли въпросителен поглед към возилото.

— Потър женен ли е?

— Не. Бебето е на сестра му. Живее с него. Съпругът ѝ е стюард на параход до Южна Америка. Отсъства почти през цялото време. Разбира се, понякога се връща.

— Да, това е очевидно.

През отворения прозорец долетя женски глас — висок и пронизителен. Как, питаше той (гласът) невидимия човек, към когото се обръщаше, успява той (невидимият човек) непрекъснато да прави толкова много и големи дупки по чорапите? Самият глас отдаде явлението на нехайство и злонамерено отсъствие на загриженост за онези, които протриват пръстите си до кокал, за да ги кърпят. Лорд Икнъм се консултира с Бил чрез повдигане на веждите.

— Дамата ли говори?

— Да.

— На Потър ли?

— Предполагам.

— Май му вади душата.

— Да. Страшно се бои от нея, поне Елси така твърди.

— Елси?

— Камериерката.

— А да, онази, която Понго... Забравих какво щях да кажа.

— Знам какво щяхте да кажете.

— Добре, добре, няма защо да се впускаме сега в това. Да влезем вътре и нека първата ни работа е да разгледаме по-отблизо сладкото бебе. Така ще порепетираме за великия ден.

[1] През 42 г. пр.Хр. Марк Антоний и Октавиан Август разбиват Брут и Касий при македонския град Филипи, след което фразата става нарицателна като закана за победоносен разгром. — Б.пр. ↑

[2] Едит, Оскар и Сачеверел Ситуел, родени в края на 19-и век в Англия, са сестра и двама братя поети с най-известни творби „фасада“, „Роден дом“ и няколко автобиографични романи. — Б.пр. ↑

СЕДМА ГЛАВА

Вътре в къщичката в уютната кухня старшина Потър — блюстител на спокойствието в Ашъндън Оукшот, разхвърлян по риза, се наслаждаваше на чая си.

Думата „наслаждаваше“ може и да е зле подбрана, защото той се хранеше под зора на сестра си — госпожа Бела Стъбс, която, макар и не най-добрата му приятелка, винаги бе най-суровият му критик. Вече му беше наредила да не се подпира с лакти на масата, да не нагъва като невидял и да не си маже филията с ножа за херинги, а в момента, когато се появиха Бил и лорд Икнъм, както вече разбрахме, беше започнала монолога за чорапите, един, от които държеше в ръка с цел онагледяване на конското.

Старшина Потър беше на двацет и осем години, а сестра му — на трийсет и три. Следователно и най-простото математическо изчисление би показало, че когато е бил на седем години, тя е била на дванайсет, а една властна дванайсетгодишна сестра може да установи над седемгодишен брат морално превъзходство, което трае до живот. В тези години на съзряване, които са тъй важни, Харолд Потър бе влачен за ръка, шамаросван, хокан и възпрепятстван да върши на практика всичко, което му се искаше и което си заслужаваше да бъде вършено, от бъдещата майка на Джордж Базил Пърсивал Стъбс. Дори беше секнала носа му с огромно негодувание.

Тези неща малко или повече, в повечето случаи повече, си казват думата. Нееднократно повтаряното мнение на Елси Бийн беше, че нейният Харолд е страхлива пихтия и не можем да не се съгласим, че по отношение на най-същественото присъдата на историята би се оказала на страната на Елси. Неприятно е да си представим служител на Закона да се снишава в стола си, когато някоя жена пъхне пръста си в дупката на чорап и започне да го размахва под носа му, но не можем да отречем, че докато гледаше как госпожа Стъбс го прави, старшина Потър бе много близо до акта на снишаването.

За да понамали напрежението, той се наведе напред да достигне маслото, като внимаваше този път да използва предназначения за целта

нож и това движение му даде възможност да зърне през прозореца ъгъла на градинката, където си подремваше Джордж Базил Пърсивал.

— Виж ти — обади се той, доволен, че може да смени темата, — на поляната има някой.

— Зарежи сега поляната. Говоря ти за този чорап.

— Някакъв висок господин.

— Погледни го само. Прилича на сито.

— Висок господин с посивели мустаци. Гъделичка твоя Базил по коремчето.

Произнесе единственото нещо, което можеше да отклони вниманието на събеседничката му от темата за чорапа. Предана майка, госпожа Стъбс хранеше непоклатимия възглед, че никакви господа, били те ниски или високи, не могат да нахлуват в градината ѝ и да гъделичкат рожбата ѝ по коремчето в момент, когато добруването му изискваше ненарушаван покой.

— Тогава върви и го разкарай!

— Слушам.

Старшина Потър бе добре похапнал. Беше погълнал три пушени херинги, четири варени яйца и половин хляб и импулсът му беше да се отпусне в креслото като доволен питон и да даде на стомашните си сокове възможност да си свършат работата. Но освен факта, че думата на сестра му Бела беше закон, любопитството му надделя над желанието за храносмилане. Като разгледа лорд Икнъм през прозореца, му се стори, че го е виждал някъде. Искаше да поогледа поотблизо тайнствения непознат.

В градинката, когато стигна там, лорд Икнъм, изчерпал интереса си към коремчето на Базил, беше започнал да гъделичка детето под брадичката. Бил, който нямаше голяма слабост към бебетата и във всеки случай предпочиташе да приличат по-малко на Едуард Г. Робинсън^[1], се бе отдръпнал настрана, сякаш държеше да се разграничи от неприятната сцена и поради това пръв съзря попълнението в градинката.

— О, здрасти, Потър — рече той. — Чакахме да се появиш.

— Нямах търпение — намеси се лорд Икнъм — да се запозная с човека, за когото съм слушал толкова много.

Старшина Потър видимо се обърка от тези официалности.

— Хо! — отбеляза той. — Не чух името ви, сър.

— Планк. Брабазон-Планк.

Последва неволно хлъцване. Старшина Потър регистрира изумление и дори нещо повече — подозрение. Във всеки случай поне в Ашъндън Оукшот имаше малко хора, по-способни да надушат нещо гнило, когато се сблъскат с него, а на Харолд Потър се стори, че е нагазил до колене в гнилоч. Прикова лорд Икнъм със суров, обвинителен поглед, достоен за куче, появило се на публично място без каишка.

— Брабазон-Планк?

— Брабазон-Планк.

— Вие не сте онзи майор Брабазон-Планк, с когото често играех крикет в Долен Шагли, Дорсетшир.

— Аз съм брат му.

— Не съм чувал да има брат.

— Май не е споделял всичко с теб. Лоша работа. Да, аз съм по-големият му брат. Бил Оукшот ми каза, че си го познавал.

— Каза ми, че вие сте той.

— Не може да бъде.

— Да, каза. — Погледът на старшина Потър стана още по-суров. Беше твърдо решен да стигне до дъното на загадката. — Даде ми да занеса куфара ви до къщата и заяви: „Принадлежи на майор Брабазон-Планк.“

Лорд Икнъм весело се засмя.

— Най-обикновена грешка на езика, каквито често се правят. Искал е да каже майордом Брабазон-Планк. За разлика от брат ми, който е майор Брабазон-Планк, миньорен, естествено. Разбирам объркването ти. — Лорд Икнъм хвърли съчувствен поглед към старшината, на чието лице бе пропъзлял тъпият израз на човек, намиращ разговора за непонятен. Три пушени херинги, четири варени яйца и половин хляб, макар да подхранват тялото, отнемат от остротата на умствените възможности. — Аз съм началник на папската гвардия. Значи познавате моя брат майора? Крайно интересно. Колко е малък светът, както често отбелязвам. Е, като казвам „често“, това значи около веднъж на две седмици. Защо гледаш като препарирано прасе, Бил Оукшот?

Бил трепна и излезе от състоянието, което можеше да се окачества като транс. Понго, който се бе радвал на редица

възможности да наблюдава чичо си Фред в действие, би го осветлил, че изпадането в това характерно състояние е неизбежен резултат от общуването с добрия старец, когато бе във вихъра на танца.

— Кой ли идва сега при нас? — попита любопитно майордомът, началник на папската гвардия.

Беше се появила госпожа Стъбс като лъвица, бързаща да се притече на помощ на застрашеното си лъвче. Разтревожена от неспособността на брат си да се отърве от натрапниците, тя бе решила да вземе нещата в свои ръце.

— О, здравейте, госпожа Стъбс — рече Бил. — Тъкмо направихме предварителен оглед на бебето.

Лорд Икнъм трепна.

— Ваше ли е бебето? Мадам, имате забележително красиво дете.

Маниерът му беше тъй вежлив, тъй почтителен, че госпожа Стъбс, появила се като лъвица, започна да предвижда възможността да се оттегли като кротко агънце.

— Да, сър — отбеляза тя и стигна дотам, че направи реверанс. Не беше жена, която често правеше реверанси, но у този изискан възрастен господин имаше нещо, което наложи тази почет. — Това е моят малък Базил.

— Какво сладко име. И какво сладко дете. Надявам се, че е състезател?

— Моля, сър?

— Записали сте го за състезанието на сладки бебета на празненството, нали?

— О, да, сър.

— Отлично. Ще бъде престъпление да криете това съкровище под коритото. Бил Оукшот, успя ли да разгледаш отблизо това изключително дете? Ако не, направи го още сега — нареди лорд Икнъм, — защото няма да имаш по-добра възможност да видиш класическо годиначе. Какви джоланчета! И какви дробове! — продължи той, защото Джордж Базил Пърсивал се беше събудил и нададе внезапен вой. — Винаги съм държал много на дробовете. Длъжен съм да ви обясня, мадам, че ще имам честта да оценявам бебетата на споменатото състезание.

— Тъй ли, сър?

— Да, тъй. Съпругът ви у дома ли е? Не? Жалко. Бих го посъветвал да поспечели някоя и друга лира, като заложи и последната си риза на това дете в залаганията за сладки бебета. Имате ли риза, господин Потър? Да, виждам, че имате. Е, заложете я преди състезанието и си гледайте спокойствието. Разбира се, в момента не разполагам със списъка на местните фаворити, но съм сигурен, че няма кой да го измести от челното място. Вече се виждам как в края на състезанието вдигам ръчичката на Базил във въздуха с думата: „Победителят!“ Е, госпожо Стъбс — продължи лорд Икнъм с изящен поклон по посока на домакинята си и мило „Гъди-гъди“ към изгряващата състезателна звезда, която го гледаше с поглед, в който някой по-чувствителен човек би открил обидно любопитство, — трябва да отбръмчаваме. Чакат ни много дела. Довиждане, госпожо Стъбс. Довиждане, бебчо. Довиждане, стар...

Млъкна на половин дума. Старшина Потър внезапно бе направил кръгом и се бе понесъл към къщурката с висока скорост, а лорд Икнъм неразбиращо го проследи с поглед.

— Тръгна си без гък! — отбеляза той. — Предполагам, че е забравил нещо.

— Какви обноси — кисело отсече госпожа Стъбс. — Вижте го само!

— Е, нищо — продължи лорд Икнъм, винаги склонен към широчина на възгледите и към търпимост. — Какво значение имат обноските, щом сърцето е от злато? Довиждане отново, госпожо Стъбс. Както казах, трябва да тръгваме. Смея ли да повтора каква чест бе за мен да се сближа с това ненадминато дете още в треньорската конюшня, ако мога да се изразя така, и за пореден път да настоявам с цялата си отговорност да заложите семейната риза на него по време на великото събитие? Няма да имате възможност за по-солидна инвестиция. Довиждане — завърши лорд Икнъм, — довиждане, довиждане!

И се отдалечи, като разпръсваше радост и светлина във всички посоки. Отвън на пътя спря да запали пура.

— Колко обидно прости са тези неща — отбеляза той, — когато някой със слонска болест на мозъка, какъвто е моят случай, е начело на кампанията. Няколко добре подбрани думи и замотаваме старшината точно както замотахме Мутрата. Странно, че ни изостави така

внезапно. Но може да се е наложило да разтрие слепоочията си с одеколон. Когато му поднесох оная работа с майора и майордома, той като че ли се пропука под напрежението.

— Но как ви щукна?

— Гений — скромно призна лорд Икнъм. — Най-обикновен гений.

— Интересно дали е налапал въдицата.

— Така мисля. Надявам се.

— Голяма сцена разиграхте около онова гнусно бебе.

— Добрата дума никога не е излишна, Бил Оукшот. А сега е крайно време да поговорим за Ашъндън Манър и топлото му английско гостоприемство.

Бил не изглеждаше много убеден.

— Знаете ли, май се нуждая от още малко бира.

— Да припадаш ли се каниш?

— Нещо такова.

— Добре тогава, тръгвай към кръчмата. Аз ще се опитам да открия Понго. Дали е в къщата?

— Не, видях го да излиза.

— Тогава ще преора околността за него. От жизнено значение е — обясни лорд Икнъм — да го осветля за положението, преди да успее да оплеска нещата. Не искаме да се втурне, когато си бърба с Мутрата, и да ме нарече „чичо Фред“. Преди да се установим за кратката семейна вечер, която очаквам с такова нетърпение, той трябва да научи, че е изгубил чичо, но е придобил знаменит бразилски изследовател. Тъй че довиждане засега. Къде казах на Мутрата, че ще се срещнем? А, да, във Филипи. Тогава ще се видим там, след като си оплакнеш вътрешностите.

Във времена на душевен смут нищо не може да се сравни с криминалното романче като отклонител на мисълта от тревогите. Първият ход на Понго, след като се раздели със сър Ейлмър Босток, беше да отиде в стаята си и да вземе „Убийство в мъглата“, а вторият — да си намери тихо местенце навън, където не би имало опасност от среща с бившия губернатор, и да се утеши с напоителното четиво. Откри такова местенце до пътя, недалеч от портите на имението, и много скоро бе погълнат от тайнствените попъзновения на едноокия мъж с гипсираната ръка.

Лечението даде почти незабавен резултат. Разговорът със сър Ейлмър във вестибюла го бе преизпълнил с неизразими страхове и го беше свел до състояние на безпомощен пелтек, но сега усети гърчещите се ганглии да възвръщат средната си за сезона спортна форма и за разлика от героинята на романа, в който се беше потопил, току-що попаднала в подземната бърлога на Безликите Хиени, причиняващи й какви ли не неудобства, се чувстваше напълно спокоен, когато върху страницата му падна сянка, забравим глас произнесе името му и той вдигна поглед, за да види чичо си Фред, изтъпанчен пред него.

Ако има случай, когато може да се очаква радостта да е неударима, а щастието — да се възцари с върховна власт, човек би помислил, че това положително става, когато един племенник, затънал до гуша в лепкава каша в провинцията, срещне чичо си, който навремето често го е дундуркал на коляно. В такъв момент се очаква рязко поемане на дъх, благодарствен поглед към небесата и вливането на длани в трескаво ръкостискане.

Поради това ни е неприятно да отбележим, че в гърдите на Понго, забелязал лорд Икнъм, радостта не беше преобладаващото чувство. В интерес на истината, едва ли би се почувствал по-зле дори ако Безликите Хиени от книгата в ръката му се нахвърлеха върху му.

— Чичо Фред! — заекна той. Парен каша духа, а горчивият опит бе научил Понго да посреща с тревога появата на Петия граф Икнъм в

средите си. Не можем да не си припомним думите на Симпатягата-мислител, цитирани в една от предните глави. — Велики Боже, чичо Фред, що щеш тук?

Лорд Икнъм, за разлика от сър Ейлмър Босток, предпочиташе да съобщава новините деликатно. Разказът, който му предстоеше да снесе, щеше да разкъса душата на племенника му и да накара очите му да изхвъркнат от орбитите си като комети и затова предпочиташе засега да го премълчи и стъпка по стъпка да поднесе на Понго горчивата чаша. С блага усмивка на хубавото си лице той седна до него на земята и засука мустак.

— Просто се разхождам насам-натам, момчето ми, разхождам се насам-натам. Доколкото знам, този път е отворен за разходки на широката общественост по това време на денонощието.

— Но аз те оставих в Икнъм.

— Раздялата беше истинска агония за мен.

— Каза, че заминаваш за Лондон.

— Така си беше.

— Но не обели и дума, че ще идваш насам.

— Не, но знаеш как стават нещата. Случват се разни работи и човек променя плановете си.

Случайно отбила се мравка спря да разучи китката на Понго. Той я изхвърли оттам, а тя, приземила се на главата си на няколко метра по посока юг — югоизток, тръгна да предупреди другите мравки да се пазят от земетресения.

— Би трябвало да се досетя — нервно извика Понго. — Кроиш нещо.

— Не, не.

— Тогава какво става?

Лорд Икнъм обмисли въпроса.

— Не бих стигнал дотам да твърдя, че нещо е станало. Думата е твърде силна. Вярно, възникнаха известни усложнения, но не е нищо, което не би било оправено от няколко хладнокръвни, спокойни светски мъже, които не губят ума и дума. Ще започна от началото. Отидох в Лондон и заведох Сали на вечеря, а докато се хранехме, тя ми разкри защо е искала тъй спешно да ме види. Оказва се, че брат й Отис пак е сгазил лука. Помоли ме да ти разкажа всичко и да поискам помощта ти.

Докато историята на Отис Пейнтър и „Мемоарите“ на сър Ейлмър Босток се разгръщаше пред Понго, той бе залят от вълна на облекчение. Обвини се, че толкова лесно е станал жертва на раздражението, което неочакваната поява на чичо му неизменно будеше у него. До този момент бе стоял прав. Сега седна успокоен. Дори се засмя, което рядко съумяваше да стори по време на беседа с чичо си.

— Доста е забавно — отбеляза той.

— Положението не е лишено от хумористичен аспект — съгласи се лорд Икнъм. — Но не бива да забравяме, че ако делото получи ход, Сали ще изгуби много пари.

— Така е. Затова иска да ходатайствам пред стария и да го убедя да уреди нещата извън съдебната зала. Е, ще направя каквото мога.

— Долавям нотки на съмнение. Не те ли обича като роден син?

— Не бих казал, че точно като роден син. Разбираш ли, счупих една от африканските му антики.

— Май продължаваш да трошиш каквото ти попадне. И това преля чашата?

— До известна степен да. Когато преди малко го срещнах във вестибюла, той ми хвърли мръсен поглед и издаде няколко определено неприятни „ха“-та. Подразбрах, че ме е преоценил и е стигнал до заключението, че съм отрепка. И все пак може да се навие.

— Разбира се. Трябва да постоянстваш.

— Ами да.

— Това е начинът. Преследвай го с целия си чар. Помни какво значи това за Сали.

— Добре. Ти само за това ли искаше да ме видиш?

— Така мисля. С изключение... Дааа, за какво друго исках да те видя?... А, да, сетих се. За бюста на Сали. Онзи, който взе от дома ми.

— А, добрият стар бюст? Да, разбира се. Ами всичко мина по мед и масло. Успях да го вмъкна незабелязано. Все пак беше пренеприятно изживяване. Ако знаеш какво преживях, когато бях наред в вестибюла, стиснал бюста, и очаквах всеки момент да усетя горещото дихание на дъртия Босток във врата си!

— Представям си. Интересно — продължи лорд Икнъм — дали си наясно как се правят тези бюстове. Сали ми обясни. Процесът е

крайно интересен. Най-напред моделираш глината. След това нахвърляш върху нея пласт течен гипс.

— Тъй ли?

— След това изчакаш, докато гипсът се повтвърди, разделяш го на две равни половинки и изхвърляш глината. След това запълваш отливката с гипс.

— Много весело, стига подобни неща да ти допаднат — търпеливо реагира Понго. — Как изглеждаше Сали?

— Отначало сияеше. Но после се понатъжи.

— Заради Отис ли?

— Заради Отис и... други неща. Но нека ти доразправа как се правят бюстовете. Запълваш отливката с гипс и оставяш най-отгоре малко празно пространство. А него — продължи лорд Икнъм с чувството, че съобщава нещата сравнително внимателно — използваш за скривалище на всички бижута, които на някоя твоя приятелка може да й щукне да прекара контрабанда през митницата на Съединените щати.

— Какво! — Понго се изстреля нагоре като кълбо от крака и ръце. Друга мравка, която, обзета от дух на скептицизъм, се бе покатерила на китката му, бе изхвърлена оттам по същия безцеремонен начин като предшественицата си и няколко минути по-късно би могла да бъде забелязана да си разтрива главата и да споделя в приятелски кръг, че старият Джордж е бил прав, като е говорил за сеизмични смущения. — Да не искаш да кажеш...

— Да. Без да знаем и без да целим да причиним зло, ние май сме отмъкнали бюста, в който Сали е скрила съкровищата на приятелката си Алис Ванситарт. Идеята й хрумнала малко след като ти си отказал да й помогнеш. Сега ми се вижда жалко, че вие двамата не сте поговорчиви. Разбира се, както Хамлет умно е отбелязал, няма нищо добро или лошо, мислите го правят такова. И все пак, създадо се е твърде лепкаво положение. Ванситарт тръгва за Ню Йорк другата седмица.

— Божичко!

— Схващаш ли трагизма на положението? Така си и мислех. Е, това е. Ще се съгласиш с мен, че честта диктува да върнем дрънкулките. Не можем да окрадем бижутата на клетото момиче. Не е английско.

Понго кимна. От малък беше наясно с *благородството задължава*: Настръхваше при мисълта да изпълни на бис номера с бюста, но напълно разбираше, че е длъжен да го направи.

— Вярно — каза той. — Ще трябва да мина през Икнъм за друг бюст. Когс ще успее ли да ми набави?

— Не — отсече лорд Икнъм. — А дори и да можеше, няма да ти свърши работа. Възникна друго усложнение, което сега трябва да ти снеса. Помниш ли бюста, който Сали направи на сър Ейлмър, онзи предназначен за подарък на нещастниците в селския клуб? Ядосан от резултата на взаимоотношенията си с Отис, той й го върнал и аз я докарах с колата тук днес следобед. Тя се промъкна в къщата и го смени с онзи, съдържащ бижутата на госпожица Ванситарт. И тъкмо си тръгвала с него, когато във вестибюла я срещнала лейди Босток, взела го от ръцете й и го заключила в шкаф в стаята, където са африканските боклуци. И той сега е там. Така че...

Понго го прекъсна с бързи и яростни думи. Всичко си има граници, включително и това, което благородството задължава.

— Знам какво се каниш да кажеш — кресна той. — Искаш да се промъкна под покроба на нощта, да разбия шкафа и да го задигна. Е, няма да стане.

— Не, не — запротестира лорд Икнъм. — Успокой се, милото ми момче. Й през ум не ми е минало да те обременявам с такава отговорност. Аз ще го задигна.

— Ти?

— Собственоръчно.

— Но ти не можеш да влезеш в къщата.

— Не ми е приятно да ми казват, че не мога да направя нещо. Всичко ще е съвсем просто. Младият ми приятел Бил Оукшот ме покани на гости в Ашъндън Манър. Държи да съдийствам на състезанието за сладки бебета, което ще се проведе на предстоящия празник. Не мога да проумея защо изборът му падна върху мен. Предполагам, е усетил, че съм добър. Тия неща се разчуват.

Понго се взря в завихрилите се небеса, после огледа измъчено пейзажа, впуснал се в див ключек. Лицето му бе изпито, а крайниците — сгърчени. Лорд Икнъм, който го наблюдаваше, остана с впечатлението, че идеята той, лорд Икнъм, да гостува в Ашъндън Манър хич не се харесва на родния племенник.

— Ще дойдеш в къщата? — изпъшка Понго.

— Ще се нанесе още тази вечер. А, между другото — вметна лорд Икнъм, — има още една дреболийка. Как щях да забравя! По време на гостуването ще се казвам Брабазон-Планк. Майор Брабазон-Планк, световноизвестният изследовател на Бразилия. Нали няма да го забравиш?

Измежду ръцете на Понго, с които бе стиснал главата си, за да я предпази от разцепване, сякаш бе гипсов бюст, се разнесе нисък, жаловит стон. Лорд Икнъм го изгледа съчувствено и за да намали напрегнатата атмосфера, започна да тананика с приятен баритон песен от своята младост. Затова с интерес забеляза, че след няколко секунди започнатото соло изведнъж се превърна в дует. Погледна през рамо и разбра причината. Старшина Потър се носеше на велосипеда и викаше: „Хой!“

3

Лорд Икнъм неизменно биваше самата вежливост. Трябваше само да му креснете: „Хой!“ — от велосипед и той веднага зарязваше всичко друго и ви посвещаваеше цялото си внимание.

— А, старшина — рече той, — за аудиенция ли молите?

Старшина Потър слезе от велосипеда и за секунда остана наведен над дръжките му, като силно пръхтеше. Този спринт, изпълнен в момент, когато бе претъпкан с яйца, хляб, чай и пушени херинги, го бе оставил без дъх. Лорд Икнъм, по свойствения си съчувствен начин, го замоли да не бърза.

Когато пръхтенето замря, Харолд Потър заговори.

— Хо! — започна той.

— Хо и на вас — учтиво отвърна лорд Икнъм. — Желаете ли пура?

Старшина Потър отказа пурата с рязък жест. Съвестният полицай не приема дарове от ръцете на утайката на подземния свят, а той беше наясно, че пред него стои именно тя.

Разказвачът знае, че от мига на онзи странен епизод в градината читателят на това повествование изпитва трескаво нетърпение да разбере какво бе накарало този съвестен блюстител на Закона да се стрелне в къщурката с необяснима бързина. Сега можем да разкрием тази загадка. Светският гаф, накарал госпожа Бела Стъбс да стисне устни и кисело да разкритикува липсата му на обноски, бе причинен от факта, че старшината бе идентифицирал лорд Икнъм. Беше си спомнил къде го е виждал преди и забърза вътре да се консултира с албума си с изрезки и да установи самоличността му. След като я установи, той яхна велосипеда и отпраши да се срещне с него и да го разобличи.

Прикова в лорд Икнъм очи като шишове.

— Брабазон-Планк! — възкликна той.

— Защо — интересува се лорд Икнъм — произнасяте „Брабазон-Планк“, сякаш е ругатня?

— Хо!

— Е, върнахме се, откъдето започнахме. На това място се появихме на сцената.

Старшина Потър реши, че моментът да пусне бомбата е назрял. На лицето му се появи онова сурово изражение, което озарява лицата на полицаите, когато възнамеряват да изпълнят безкомпромисно дълга си и да смачкат престъпника като змия с тока си. Старшина Потър имаше същото изражение, когато клечеше под едно ябълково дърво, за да залови малчуган, покатерил се в клоните да краде ябълки, безпощадното изражение, което го превръщаше в кремък, когато посещаваше някоя къща да арестува някого за пренос-превоз на свине без разрешение.

— Брабазон-Планк значи? Наричате се Брабазон-Планк, нали? Хо! Приличате ми повече на Джордж Робинсън от Настършиъм Роуд 14 в Източен Дълич!

Лорд Икнъм се облеци. Извади пурата от устата си и повторно се облеци.

— Не ми казвайте, че вие сте полицаят, който ме окошари онзи ден на кучешките надбягвания!

— Да, аз съм.

От устните на Понго се изтръгна гъргорене, достойно за агонията на силен плувец. Втренчи се диво в увенчаната с полицейски шлем съдбовна фигура. Лорд Икнъм, в пълна противоположност, само засия като единия от двама влюбени, срещнали се след дълга раздяла.

— Проклет да съм — сърдечно възкликна той. — Какво забележително съвпадение. Да се срещнем по такъв начин. Никога не бих ви познал. Оттогава сте си пунали мустаци или нещо подобно. Драги ми приятелю, очарован съм. Какво правите из този край?

В поведението на Харолд Потър не се забеляза ответна сърдечност. Беше изпънат и нащрек, както подобава на полицаи, който след мъчително боричкане със съботни запои и неуспешни опити да се пребори с димящи комини за първи път се озовава пред мащабно и истинско престъпление.

Изобщо не се съмняваше, че се е сблъскал с нещо грандиозно. Всички улики сочеха, както сам би се изразил, в тази посока. Предишният следобед този гнусен негодник Едуин Смит се бе вмъкнал в Ашъндън Манър под името Туисълтън. Тази вечер се появяваше зловещият му съучастник Джордж Робинсън под името Брабазон-

Планк. И ето ги сега, стояха край пътя и заговорничеха. Ако това не е сборище на лешояди, мислеше си убедено Харолд Потър, тогава какво е?

— По-любопитно е какво дирите вие по тоя край — кисело отвърна той. — Вие и другарчето ви Едуин Смит.

— Значи познахте и него? Имате изключителна памет за лица. Като кралското семейство. Питате ме какво дирим по тоя край? Просто сме на гости.

— О, няма?

— Уверявам ви.

— Вие си мислите така — поправи го старшина Потър. — Хубавичко гостуване ще видите.

Лорд Икнъм вдигна вежди.

— Понго?

— Гък?

— Смятам, че този господин има намерението да ни демаскира.

— Гък.

— Възнамерявате ли да ни демаскирате, господин Потър?

— Да.

— На ваше място не бих го сторил.

— Хо!

Гласът на лорд Икнъм, който продължи да изяснява мисълта си, преливаше от доброжелателство. Видно бе, че изпитваше дълбока симпатия към старшина Потър.

— Не, честно ви казвам, не бих го направил. Представете си какво ще стане. Ще бъда изхвърлен...

— Прав сте, ще бъдете изхвърлен!

— ... а мястото ми на съдия в състезанието на сладки бебета ще бъде заето от друг човек, не тъй благоразположен към малкия Базил на сестра ви. Детето ще свърши в графата „и други“, а смятате ли, че в такъв случай сестра ви няма да проведе обстойно проучване на причините? И след като получи отговора и разбере, че благодарение на вашата намеса съм бил дисквалифициран, няма ли да има какво да ви каже по темата? Помислете добре, драги ми приятелю, и смятам, че ще се съгласите с мен — последиците от демаскирането няма да са твърде благоприятни.

Понякога се случва даващ показания полицаи да получи остра забележка от страна на магистратите. Когато това стане, той се чувства като ритнат в корема от муле и пред очите му причернява. Тези думи въздействаха на старшина Потър като половин дузина магистрати, говорещи в хор. Челюстта му увисна като повехнала лилия и той издаде думичката „Брей!“ с нисък глас, наситен с чувства.

— Прав сте да брейкате — съгласи се лорд Икнъм. — Познавам слабо госпожа Стъбс, разбира се, но ми се стори жена с висок дух и последният човек, който ще изпадне в липса на думи към лицето, изиграло важна роля в отнемането на заветния трофей от рожбата ѝ. Потър, на ваше място бих се замислил дълбоко.

Старшина Потър се справи и с плитко замисляне. В продължение на дълъг миг цари мълчание, едно от ония тежки мълчания, сякаш направени от лепило. После, без изобщо да продума, яхна велосипеда и изчезна.

Лорд Икнъм бе боец, винаги способен на великодушие спрямо поваления противник.

— Нашите полицаи са омесени от извънредно качествено тесто — отбеляза одобрително той. — Можеш да ги размажеш по земята, а те скачат и продължават. Смяташ, че си ги объркал, а те навирват гребена, без да поклатят шлема си. Но този път май свършихме работа. По мое мнение педалите се въртят от полицаи със запечатани устни.

Понго, винаги склонен към мрачни предчувствия, замърмори.

— Откъде знаеш? Тръгна към имението. Вероятно е отишъл да издрънка всичко на стария Босток.

— Казваш го, защото не познаваш сестра му. Не, не. Запечатани устни, скъпи Понго, запечатани устни. Вече няма от какво да се опасяваш.

Понго издаде безутешен смях, който би спечелил одобрението на Бил Оукшот, тесен специалист в тази област.

— Нямало от какво да се опасявам? Ха! При положение че идваш на гости у семейството на Хърмайъни под... как се казваше...

— Псевдоним?

— Псевдоним. И планираш да разбиваш шкафове!

— Не допускай този тривиален въпрос да те безпокои, мило момче. Ще се погрижа още тази нощ да свърша работата, а след това можем да се отпуснем и да се забавляваме... — Тази нощ?

— Да. Обадих се на Сали от странноприемницата и всичко е уредено. Тя ще дойде с колата и ще чака в градината пред стаята с колекцията в един след полунощ. Аз ще осигуря бюста и ще ѝ го връча, а тя ще отпраши с него. Просто като фасул.

— Просто!

— Че какво може да се обърка?

— Милион неща. Представи си, че те хванат.

— Мен никога не ме хващат. В Подземния свят съм известен като Сянката. Бих искал да се изцериш от тая твоя склонност винаги да гледаш на нещата откъм сенчестата им страна.

— Че има ли друга? — зачуди се Понго.

Наближаваше часът за вечеря. Лейди Босток бе завършила обличането в стаята си и се разглеждаше в огледалото с породилото се за кой ли път желание по-малко да прилича на кон. Не че имаше нещо против конете, просто искаше тя да не прилича на тях.

Пред вратата се чуха стъпки. Влезе сър Ейлмър. Лицето му бе мрачно смръщено и недвусмислено даваше да се разбере, че нещо е смутило лесно разколебаващото му се дружелюбие.

— Емили!

— Да, скъпи?

— Току-що разговарях с Потър.

— Да, скъпи?

— Проклет глупак!

— Защо, скъпи?

Сър Ейлмър взе една четка за коса и я размаха като бич. В движенията му имаше неизмеримо раздражение.

— Помниш ли — запита той, — когато навремето играех Слепия Дик в „Престилчицата“ в любителско представление в полза на вдовиците и сираците от Долна Барнатоландия?

— Да, скъпи. Беше превъзходен.

— Помниш ли сцената, когато Слепия Дик отива при капитана да го предупреди, че дъщеря му се кани да бяга, но не може да му каже нищо определено?

— Да, скъпи. Беше прекрасен в нея.

— Е, и Потър беше такъв. Тайнствен.

— Тайнствен?

— Това е думата. Непрекъснато намекуваше, че трябва да съм нащрек, но не каза защо. Опитах се да го притисна, но без полза. Сякаш устните му бяха запечатани. Единствено успях да изтръгна мнението му, че ни застрашава някаква опасност, вероятно още тази нощ. Защо се гърчиш така?

Лейди Босток не беше се гърчила, а бе потреперила.

— Опасност? — изпелтечи тя. — Какво е искал да каже?

— Откъде, по дяволите, да знам какво е искал да каже, когато всеки път, щом започваше да казва нещо, млъкваше, сякаш някой запушваше с ръка устата му? Май е малоумен. Но стигна дотам, че да ме посъветва да бъда нащрек, и заяви, че самият той смята да се скрие в градината и зорко да бди над къщата.

— Ейлмър!

— Бих искал да не квичиш „Ейлмър!“ по този начин. Накара ме да си прехапя езика.

— Ама, Ейлмър...

— Като премислих нещата, стигнах до извода, че трябва да е открил още нещо за натрапника, който се нарича Туисълтън, но не проумявам защо не ми го съобщи. Е, ако този тъй наречен Туисълтън смята тази нощ да предприеме нещо, ще съм готов за него.

— Готов?

— Готов.

— Какво ще правиш?

— Няма значение — отсече сър Ейлмър, твърде неподобаващо за човек, току-що упрекнал старшина Потър в излишна тайнственост. — Плановете ми са изпипани до последна подробност. Ще бъда готов.

[1] Едуард Г. Робинсън (1893–1973) — сценичното име на Емануел Голдберг, филмов актьор, роден в Румъния. Известен филмов изпълнител на гангстерски и злодейски роли. — Б.пр. ↑

ОСМА ГЛАВА

Тихата семейна вечер, която тъй нетърпеливо очакваше лорд Икнъм, бе приключила. Камбаната за вечерня бе изпратила угасващия ден, мучащите стада бавно се изнизаха от пасищата. Веч спяха алени и бели листица и в смълчаната градина на Ашъндън Манър нищо не потрепваше, освен плахите рожби на нощта като бухали, мишки, плъхове, комари, прилепи и старшина Потър. Долу в селото часовникът на църковната кула преди четвърт час бе ударил дванайсет пъти, а сега дрънна веднъж, като информира Понго, мятащ се из стаята си, гледаща към терасата, че точно след четирийсет и пет минути балонът ще се издигне.

Понго обхождаше стаята, като от време на време се разтрисаше подобно на изследовател на Бразилия с пристъп на малария, все още облечен в безукорно вечерно облекло, защото идеята да си легне в тази нощ на страх и ужас изобщо не му беше хрумнала. Млад човек, дошъл на посещение у родителите на любимото момиче, знаещ, че точно в един часа след полунощ крайно ексцентричният му чичо ще започне тараш на къщата, не се пъхва между чаршафите в единайсет и петнайсет и не потъва в сладък сън. Той стои буден и трепери. Понго бе направил опит-два да отклони мислите си с помощта на „Убийство в мъглата“, но без всякакъв успех. Има моменти, когато и най-безликите хиени губят надежда да приковат вниманието.

В миналото, спомените, за което понякога му действаха като поглъщането на развалена стрида, Понго Туисълтън често бе принуждаван да се друса като трепетлика в качеството си на неохотен участник в подвизите на чичо си Фред, но рядко го бе правил почистосърдечно от сега. Чувстваше се като героинята на „Убийство в мъглата“, която имаше навика да трепери, когато я подмамваха в подземни бърлоги, и страдаше от извънредно живата илюзия, че нервите му са щръкнали на пет сантиметра извън тялото му и се гърчат неудържимо. Вероятно това нервно напрежение би го довършило окончателно, но фактът, че към душевната му агония се добавяше и смъртна жажда, действаше като контратежест на състоянието му.

Жаждата, от която умираше, беше едно от онези млади копнения, които сякаш извират от петите и се влошават по пътя си нагоре. Набираща сила от момента на пристигането му, тя бе достигнала върха си тази вечер в единайсет часа, когато прислужницата Джейн бе внесла в гостната гарафата и сифона. Не беше слабоволев плужек, но да седи там и да гледа как домакинът му, Бил Оукшот и чичо Фред посрѣбват сладко, докато той самият, поради всеизвестното си отвращение към алкохола, бива обслужен с витаминозна лимонада, бе подложило железния му самоконтрол на едва поносимо изпитание.

Няколко минути препуска из стаята, проклинайки лудешкия импулс, накарал го да заяви пред Хърмайъни, че не близва алкохол, и си представяше безкрайната редица високи, запотени чаши, които биха премахнали жаждата му, стига да излезеше жив оттук. И тогава, като стигна до края на килима и се приготви да направи кръгом и да препусне в обратна посока, той рязко спря с вдигнат във въздуха крак. Откъм църковната кула току-що се бяха дочули два удара, които му прозвучаха като гласа на мил приятел, шепнещ в ухото му.

— Не пропускаш ли факта — говореха те, че гарафата още е в гостната? Това, естествено, е само едно предложение.

И той разбра, че нещото, което смяташе за безизходица, има решение. Неговият ангел хранител, защото предположи, че това е именно той, му бе посочил пътя. Шапки долу пред добрия ангел хранител, бе мнението на Понго.

След минута вече беше в коридора. Три минути по-късно се намираще в гостната и си наливаше с треперещи пръсти това, което обещаваше да е чашата на живота му. А четири минути по-късно, отпуснат на едно кресло, вдигнал крака на близката масичка, започна да изпитва най-чистата радост, характерна единствено за недоброволния въздържател, който най-сетне е успял да се докопа до нужните му материали, когато зад гърба му се обади глас.

Всичко, което произнесе гласът, беше: „Брей!“, но то бе достатъчно. В интерес на истината при така стеклите се обстоятелства и едно покашляне би било достатъчно. Внимателно сресаните и пригладени Понгови къдрици се разделиха така, че всеки отделен косъм щръкна като бодил на нервен таралеж, сърцето му се откъсна от ложето си и с тъп удар се спря в предните зъби. С нечленоразделен писък Понго се изстреля към тавана.

Няколко секунди след като удари два пъти тавана и започна да се спуска към майката-земя, мъглата се вдигна от очите му и той успя да види, че натрапникът не е сър Ейлмър Босток, както беше помислил, а Елси Бийн, старото му другарче от дните на игри с груба прашка. Стоеше на прага с ръка на сърцето, леко задъхана, както правят прислужничките, когато влизат в гостни стаи в един без двајсет през нощта и ги откриват окупирани от управляващите класи.

Облекчението на Понго бе неописуемо. Самообладанието се върна заедно със свеж приток на млякото на човешката доброта. За човек, очаквал притеснителни обяснения пред сър Ейлмър Босток по халат, Елси Бийн беше дар Божи. Нямаше нищо против Елси Бийн да му прави компания, дори напротив. Бъбренето с един от най-бистрите умове на Източен Ботълтън бе точно това, от което се нуждаеше в момента. Огря момичето с белозъба усмивка и като си развърза езика, който се беше оплел в Гордиев възел, заговори с любезен и приветлив глас.

— Здравсти, Бийн.

— Здравсти, сър.

— Ти си, нали?

— Да, сър.

— Стресна ме.

— Вие ме стреснахте, сър.

— Значи стреснатите стават общо двама — заяви Понго, който беше взел изпита си по математика в училище. — Трябва да ме извиниш, че за момент изглеждах уплашен. Помислих, че си домакинът ми, но, слава Богу, не си. Помниш ли как по неподражаем начин го описа като непоносим досадник? Права беше. Досадник е и досадник ще си остане, а според мен всички досадници трябва да се пратят по дяволите. Е, влизай, млада ми Бийн, и ми разправи какво ново. Как се развива положението с Харолд? Има ли промяна на Потървия фронт?

Лицето на Елси Бийн се помрачи. Тя наведе глава, очевидно развълнувана.

— Харолд е глупак — отсече с откровеност, която лесно се постига от раслите на воля в Източен Ботълтън. — Той е едно тъпо, инатливо, дебелоглаво и патраво ченге. Писна ми.

— Още ли отказва да подаде оставка?

— Ъхъ.

Остра жалост прониза Понго. Нищо, забелязано у старшина Потър, не бе помогнало да си изгради за него представата за демоничен любовник, по когото жените с пълно основание ридаят и кършат ръце в среднощния лес, но знаеше, че малката му приятелка е привързана към този униформен малотраен суджук и от сърцето му прокапа кръв. Беше достатъчно широко скроен, за да прецени, че щом си влюбен в дебелоглаво ченге и ти се изпречат препятствия пред съюза с него, тъгуваш точно толкова, колкото ако той беше Грегъри Пек или Кларк Гейбъл.

— Отби се след вечеря и си побъбрехме час, час и нещо, но хич не можах да го предумам.

— Никакъв късмет, а? Лоша работа.

— За всичко е виновна оная негова сестра. Не му позволява да диша сам. Просто не знам как ще свърши това.

Бистра сълзица се появи в ъгълчето на окоето на Елси Бийн и тя измъчено подсмръкна. Понго я поглади по главичката. Беше най-малкото, което можеше да стори всеки свестен мъж.

— Не се отчайвай — заутешава я той. — В момента нещата изглеждат лепкави, но обикновено към края се избистрят. Дай му време и ще видиш, че ще се вслуша в гласа на любовта.

Елси Бийн подсмръкна повторно и се успокои. Това момиче бе от добро тесто.

— Това, в което ще се вслуша най-добре — заяви тя, — е един по носа.

— По носа?

— Ъхъ.

Естествено, Понго бе горещ поддръжник на идеята за един по носа на старшина Потър. Усещаше, че това е нещо, което трябва да се прави често и своевременно. Но не можеше да си представи как това ще му донесе дивиденди в настоящия момент.

— Не те разбирам.

— Ще му налее ум в главата. Харолд е нервен.

— Нервен ли? — смая се Понго. Не беше открил подобна съществена слабост у обсъждания гадняр. По-скоро би го определил като железен човек.

— Затова се премести от Лондон, където работеше. Сторило му се, че в Лондон работата е твърде напечена. Имал доста неприятни случки с типове, които го пердашели, докато им надявал белезниците, и това го изнервило. Дошъл тук да намери мир и покой. Но ако открие, че и тук положението е твърде напечено, не би искал вече да е полицай, където и да е. Ще връчи едномесечното си предупреждение и всички ще сме щастливи.

Понго схвана мисълта ѝ. И едва ли не би могъл, защото бе прекрасно изложена.

— Така е — рече той. — От устата ти се лее мед и масло, Бийн.

— Само някой да го цапардоса по носа, и той няма да се колебае дори секунда. Вие не бихте ли го ударили?

— Не, в никакъв случай.

— Тогава не бихте ли го халосали по шлема, докато не гледа?

Понго изпита жал към това идеалистично момиче, но се усети задължен да смачка илюзиите му в зародиш.

— Човек като Харолд винаги гледа — отсече той. — Не, желая ти щастие, млада ми Бийн, и ще следя бъдещата ти кариера със значителен интерес, но не разчитай на мен за нещо повече от сърдечно съчувствие. Все пак напълно поддържам възгледа ти, че това, от което се нуждаеш, е могъщ съюзник, който да внуши на Харолд колко е рискована професията му и така да го накара да получи просветление. Силно препоръчвам тази роля да се повери на брат ти Бърт. Жалко, че излиза чак през септември. За какво лежи?

— За оказване съпротива на полицията при изпълнение на служебните ѝ задължения. Нанесъл силни удари с тъп предмет по чайника на полицая.

— Ето, видя ли? Глас народен. Горе опашката, драга ми Бийн. Ако престоят в панделата не е изпил силиците на Бърт, ще чуеш чуруликането на синята птица някъде най-късно в началото на октомври. Междувременно нека хвърлим светлина върху една друга тема — какво, за Бога, търсиш тук по това време на нощта?

— Дойдох за малко уиски.

Домакинът в душата на Понго скочи на крака. Изчерви се за недосетливостта си.

— Страшно съжалявам — изпелтечи той и посегна към гарафата. — Отдавна би трябвало да ти предложи една глътка. Не мога да

разбера къде ми е бил умът.

— За Харолд е — обясни Елси Бийн. — Спотайва се в градината. Хвърли камъче по прозореца ми и когато надникнах, ме замоли с дрезгав шепот да му занеса глътка нещо. Тогава се сетих, че Джейн винаги внася уискито тук, преди да си легне. Да се спотайва в градината! — огорчено продължи тя. — За чий дявол се спотайва в градината? Сигурно изпълнява полицейска задача. Ако зареже полицействането, ще си лежи в кревата като всички нормални хора. Писна ми вече.

Подсмръкна, а Понго, опасяващ се от поредната бистра сълзица, побърза да окаже първа помощ.

— Хайде, хайде — загугука той. — Не трябва да допускаш това да те сломи. Доброто ще възтържествува. Искаш ли цигара?

— Благодаря.

— Тези са турски, а тези вирджински — обясни Понго.

Беше запалил една преди няколко секунди и сега се залови да пали нейната от своята. И точно в този миг, когато лицата им по необходимост се бяха доближили, в стаята влезе Бил Оукшот.

Въпросът дали човек има право да твърди, че Бил Оукшот и Понго Туисълтън са велики умове, остава открит. Но тази вечер двамата изявиха качество, за което се предполага, че е характерно за великите умове — единомислието. Копнеещият за глътчица Понго внезапно се беше сетил за гарафата в гостната. Същото бе сторил и Бил.

Откакто бе провел разговора си с лорд Икнъм, чувствата на Бил Оукшот силно напомняха тези на човек, който по време на разходката си из полето открива, че лешовете на сакото му са се закачили за последния вагон на шотландския експрес, понесъл се от Лондон към Единбург. Подобно на повечето хора, влезли в допир с вятърничавия граф, когато се откачеше от веригата ѝ тръгнаше да ходи по разни места, и той усещаше някакъв световъртеж, пронизан от жива представа за задаващите се събития. Това му бе причинило безсъние. Безсънието му бе причинило жажда. А жаждата породила спомена за гарафата в гостната.

За Бил, както и за Понго, да мислиш, значеше да действаш и процедурата, по която действаша, се различаваше само в една дребна подробност. Понго, който не знаеше дали проклетите стъпала не скърцат, се беше смъкнал тихичко, докато запознатият с топографията Бил бе скачал през три стъпала надолу, подобно на бизон, препуснал към езерото. Поради това пристигна задъхан, а нежната сцена, която завари при влизането си, изкара и последните остатъци от въздух от дробовете му. Елси Бийн при влизането си в стаята бе възкликнала: „Брей!“ Бил не можа да произнесе нищо. Само стоеше и се пулеше, шокиран и в червата.

Теорията, с която излезе лорд Икнъм да оправдае целувката от страна на Понго към това момиче, чийто нос сега почти се опираше в неговия, не бе задоволила Бил Оукшот. Възможно бе, както бе заявил любезният граф, да е било просто особеност на характера, но Бил не смяташе, че е така. Впечатлението, което бе получил предишния следобед, беше за разгулен клубен член, действащ на пълни обороти, и

това беше впечатлението му и сега. А при мисълта, че Хърмайъни Босток бе поверила съдбата и щастието си в ръцете на такъв разгулен Дон Жуан, чувствителната му душа се затресе като малеби. По мнение на Бил нещата изглеждаха зле.

Понго първи наруши неловкото мълчание.

— О, здрасти — рече той.

— О, здрасти, сър — обади се Елси Бийн.

— О, здрасти — отвърна Бил Оукшот.

Гласът му бе разстроен. Опитваше се да реши дали фактът, че Понго не е откачен, за какъвто го беше смятал по едно време, подобряваше общия поглед върху картината, или го правеше по-мрачен и зловещ. Вече беше ясно, че предния ден Елси Бийн бе сгрешила, когато го увери, че Понго бил казал: „Брей! Мисля да отскоча до Лондон!“ — и бил отпрашил нататък. Очевидно беше ходил някъде наблизко със своя бѐфи-порсѐн, което беше съвсем нормално за такъв хубав следобед. Но това хубаво ли беше или лошо? В бързината Бил беше отсякъл, че смахнатите развратници са по-лоши от нормалните, но вече не беше толкова сигурен. Няма ли право човек да потреперва по-силно пред развратник, който отговаря за действията си, отколкото пред такъв, който не може?

По един въпрос обаче не изпитваше никакво колебание. Възнамеряваше, щом останат насаме, да приклеци в ъгъла този фустогонец и да му поговори като по-голям брат, както например бихме си представили майордом Брабазон-Планк да говори на майор Брабазон-Планк.

Сгодният случай се представи по-скоро, отколкото запознатите с Елси Бийн и прескрѐбната ѝ склонност да общува с висшестоящите биха предположили. Вярно, че всичките ѝ инстинкти крещяха пред общителната ѝ душица да остане и да подеме разговор, но макар и понякога да не беше на равнището на изискваните от доброто общество обноски, не беше лишена и от рудиментарно уважение към общоприетото, та социалното чувство ѝ подсказа, че това, няма да е най-доброто. Когато прислужничка с ролки на главата и кимоно бѐде открита в един часа през нощта в гостната с работодател или гост, тя трябва час по-скоро да се оттегли с достойнство. Така пише в първата глава на книгата по етикеция.

Тъй че с учтиво „Е, лека нощ на всички“ тя изчезна. Малко след като вратата се затвори зад гърба ѝ, Понго изпита някакво неудобство, сякаш стоеше на течение, и не след дълго успя да разбере какво го предизвикваше. Гледаха го неодобрително.

Твърде деликатната задача, да гледаш неодобрително приятел от детинство, се изпълнява по различен начин от различните хора. Методът на Бил, защото макар да беше непреклонен по въпроса, че е крайно време някой безстрашен критик да посочи на Понго някои аспекти на поведението му, които се отклоняваха от идеалното, го затрудняваше да превъзмогне вродената си стеснителност, поради която лицето му бе станало мораво, а очите му изхвъркнаха като на охлюв. Освен това три пъти се изкашля.

Най-сетне проговори.

— Понго.

— Ъ?

Бил пак се изкашля.

— Понго.

— Тук съм.

Бил се зае да крачи нагоре-надолу из стаята. Не му беше лесно да измисли добро встъпление, а когато говориш като по-голям брат на някой развратник, встъплението е изключително важно, ако не и жизненоважно. Изкашля се още веднъж.

— Понго.

— Още съм тук, старче.

Бил се изкашля за пети път и след като раздразнено отговори на питането на Понго, че не е глътнал буболечка, продължи да крачи. Това доведе до сблъсък на пищялката му с малък стол, притаил се в сянката, и острата болка му помогна да преодолее колебанията си.

— Понго — започна той, вече с ясен и твърд глас, — не съм го споменавал досега, защото темата никак не изникваше, но когато онзи ден се върнах от Бразилия, ми казаха, че си сгоден за братовчедка ми Хърмайъни.

— Точно така.

— Честито.

— Благодаря.

— Надявам се да си много щастлив.

— Не се съмнявай.

— И се надявам, точно тук е същността, че ще направиш и нея щастлива.

— Ами да.

— Така ли? Казваш, че ще я направиш, но проклет да съм, ако разбирам как ще постигнеш това, като прекарваш живота си в тичане подир прислужнички.

— Ъ?

— Чу ме добре.

— Тичам подир прислужнички?

— Тичаш.

Малко мъже посрещат подобно обвинение спокойно. Въздействието му върху Понго бе да го накара да си сипе още уиски със сода. Стисна чашата като крал Артур меча Ескалибур, обърна се дръзко очи в очи с обвинителя си и започна въодушевена защитна реч.

Неточно било, изтъкна той, да се казва, че прекарвал живота си в гонене на прислужнички. В интерес на истината, се съмнявал, че изобщо ги гони. Всичко зависело от смисъла, който се влагал в този израз. Да предложиш цигара на прислужничка, не значело гонитба. Нито пък процедурата на запалването. Ако се случело, чисто случайно, да се озовеш в малките часове на нощта с прислужничка в гостната, било естествено да се държиш вежливо като добре възпитан английски джентълмен и да я предразположиш. Беседваш с нея. Караш времето да минава бързо. Предлагаш ѝ цигара. Палиш ѝ я. Такова поне било кредото на Понго и той вярвал, че такова би било и кредото на сър Галахад и рицаря Бейар, ако ги назовава правилно, никой, от които, доколкото знаел, не бил упрекван в гонитба на прислужнички. В заключение заяви, че е жалко как някои хора, чиито имена не желал да споменава, имали мръсно подсъзнание, а по някаква щастлива случайност се сети за подходящ израз в точния момент и добави, че за чистия всичко било чисто.

Беше силно изказване и нищо чудно, че за миг Бил Оукшот се стъписа като инатлив бивол, пометен от буря. Но мисълта за справедливостта на каузата му го свързе, той отново се изкашля и възстанови кратката сила, която характеризираше поведението му в началото.

— Всичко това — хладно произнесе той — би ми се сторило доста убедително, ако не те бях видял вчера да целуваш Елси Бийн.

Понго зина.

— Да съм целувал Елси Бийн?

— Да.

— Никога не съм целувал Елси Бийн.

— Да, целувал си Елси Бийн. На стъпалата пред входа.

Понго се плесна по челото.

— Велики Боже, да, целунах я. Да, ти си напълно прав. Целунах я. Сега се сещам. Но само като брат.

— Да-да, като брат.

— Като брат — настоя Понго, сякаш прекарваше живота си в наблюдение на братя, които целуват прислужнички. — И ако беше запознат с обстоятелствата...

Бил вдигна ръка. Нямаше настроение да слуша приказки за нездравни мотиви. Пристъпи една крачка напред и мрачно се вторачи в Понго, сякаш бе алигатор от бразилските блата, когото смяташе да срази със силата на погледа си.

— Туисълтън!

— Бих искал да не ме наричаш Туисълтън.

— Ще те наричам Туисълтън, да пукнеш дано. И ето какво ще ти река, Туисълтън, като приятелско предупреждение, което най-добре е да не забравяш, ако не искаш да ти изтръгна главата от корените и да ти изтърбуша карантиите...

— Драги ми приятелю!

— ... с голи ръце. Прекрати тая работа.

— Коя работа да прекратя?

— Знаеш коя. Тия донжуанщини. Тия пеперудщини. Начинът, по който прелиташ от цветче на цветче и смучеш. Зарежи това, Туисълтън. Спри. Потисни този нагон. Целувай по-малко прислужнички. Опитай се да помниш, че си сгоден за едно мило момиче, което те обича и ти вярва.

— Ама...

Понго, който се канеше да заговори, млъкна. Бил отново бе вдигнал ръка.

Жестът с вдигането на ръката в общи линии е по-резултатен в театъра, където винаги успява да укроти и най-свирепата тълпа, и това, което го направи толкова мощен сега, беше размерът на ръката. Във възбуденото въображение на Понго тя се стори огромна като свински

бут, а и не можа да пренебрегне факта, че ръката е в пълна пропорция с якото телосложение на събеседника му, което и най-непредубеденото око би определило като съставено предимно от играещи мускули. Като отчете всичко това, той предпочете да замълчи, а Бил продължи.

— Предполагам, се питаш какво ми влиза в работата всичко това?

— Не, не. Винаги, когато минаваш...

— Добре, ще ти кажа — заяви Бил, като се раздели с продължилия през целия му живот навик да се прикрива. — Самият аз съм влюбен в Хърмайъни от дълги години.

— Наистина?

— Да. Години и години наред. Никога не съм го споменавал пред нея.

— Така ли?

— Не. Затова тя не знае нищо.

— Естествено. Откъде да знае?

— И като я обичам по този начин, се чувствам длъжен да бдя над нея като...

— Гувернантка?

— Не като гувернантка. Като по-голям брат. Да бдя над нея като по-голям брат, да я пазя и да се грижа да не се появи някой мазник и да не се отнесе с нея като играчка за убиване на времето.

Това изненада Понго. Идеята, че някой може да се отнесе с Хърмайъни Босток като с играчка за убиване на времето, бе нова за него.

— Ама... — започна отново той, но за пореден път Бил вдигна ръка — по-голяма от всякога. Замаяният Понго като насън се зачуди кой ли номер ръкавици носи.

— Като играчка за убиване на времето — убедено повтори Бил. — Не възразявам да се омъжи за друг...

— Широка душа.

— Всъщност възразявам, сърцето ми се къса, но това, което искам да кажа, е, че то си зависи от нея и щом изпитва желание да се омъжи за друг, добре! Но само ако е щастлива. Желая единствено щастието ѝ.

— Браво.

— Но разбери, Туисълтън — продължи Бил и Понго, срещайки погледа му, си припомни за директора на частното училище, с когото преди петнайсетина години бе имал болезнен разговор, предизвикан от практиката му да внася бели мишки в час. — Искам да набия в тиквата ти следното. Само да разбере, че някой мъж си играе с нея, че я мами с друга жена, Туисълтън, че разбива кроткото ѝ сърце, като излиза и лови момичета по улицата, ще го удуша като...

Млъкна и щракна с пръсти.

— Куче? — опита се да му помогне Понго.

— Не, не като куче, магаре такова. Кой, за Бога, души кучета? Като отровна змия.

Ако беше в настроение за спорове, Понго би го опровергал, че броят на хората, душещи отровни змии, вероятно е крайно ограничен, но не му се навлизаше в подробности. Изпаднал в кататонично състояние, той наблюдаваше как събеседникът му отново го поглежда неодобрително, отива до масата, приготвя си средно силно уиски със сода, изпива го и се понася към вратата. Тя се затвори и Понго най-сетне остана сам.

Тъкмо започна да се отърсва от замаялото го чувство, че е бил бит по главата с нещо тежко и твърдо, каквото вероятно е изпитал полицаят, когото братът на Елси Бийн Бърт бе халосал с тъп предмет, когато откъм отсрещната страна на вестибюла, от стаята, където сър Ейлмър Босток държеше колекцията си от африкански антики, се дочу агонизиращ писък, последван от гласове.

Понго, свит на креслото като заек в дупката си, с диво въртящи се очи и със сърце, впуснало се в бясно адажио, не успя да долови думите, но разпозна гласовете като принадлежащи на сър Ейлмър и лорд Икнъм. Първият очевидно се горещеше, а интонацията на втория беше на човек, опитващ се да уталожил с масло бушуващо море.

След това вратата на стаята с колекцията се затръшна с гръм и трясък и след няколко секунди се отвори вратата на гостната, за да пропусне лорд Икнъм.

Каквото и да беше естеството на разменените реплики, то не бе накърнило спокойствието на лорд Икнъм. Държането му при влизането беше свободното, несмутено от нищо държане на английски граф, който току-що се е сетил, че в гостната пребивава гарафа с уиски. Както винаги в моменти, когато по-слабите мъже биха задърпали вратовръзките си с разтреперани мартинки, този изряден мъж запазваше невъзмутимостта на риба върху буца лед. На Понго му се стори, че главата на семейството безгрижно си тананика, макар да не чуваше добре, защото сърцето му, в допълнение към имитацията на Нижински, вдигаше шум като моторетка.

— А, Понго — рече графът, целеустремен към гарафата, без да регистрира някакво удивление от присъствието на племенника си. — Бодър и на крак? Човек винаги може да те намери в близост до уискито. — Той си напълни чашата и грациозно се отпусна в удобно кресло. — Винаги съм смятал — продължи той, след като се подкрепи с две големи и една малка глътка, — че това е най-приятният час на деня. Успокоителната тишина, благодатният стимулант, приятният разговор, на каквата тема изникне. Е, момчето ми, какво ново? Изглеждаш ми разстроен от нещо. Надявам се, че нищо лошо не ти се е случило.

Понго нададе особен съскащ звук като последните издихания на сифон за сода. Въпросът му се стори ироничен, граничещ с циничното.

Не знам какво наричаш лошо. Току-що ми заявиха, че съм крайно подходящ за изкормване.

— И кой го заяви?

— Бил Оукшот.

— На кафе ли ти гледа, или сам си предложи услугите да те изкорми?

— Изяви желание да ме изкорми с голи ръце.

— Ти ме смайваш. Бил Оукшот? Този кротък обичлив младеж?

— Обичлив друг път! По-лош е от Безлика Хиена. Може да смята мястото си в Стаята на ужасите при мадам Тюсо за запазено.

Освен това се закани да ми изтръгне главата от корените и да ме удуши като отровна змия.

— Трудничка е тая работа с изтръгването на главата. Но какво си сторил на Бил Оукшот, че възбуди такива страсти в сърцето му?

— Не му хареса, дето ме завари тук с Елси Бийн.

— Не помня коя е Елси Бийн. Човек среща толкова много хора.

— Прислужничката.

— А, да. Онази, която си целунал.

Понго вирна към небето изтерзаното си лице, сякаш търсеше правдата там.

— Не съм я целувал! Е, може да съм го направил веднъж, като брат, от признателност за огромната услуга, която ми направи. Ако човек ви слуша как говорите с Бил Оукшот, ще реши, че с тая Бийн прекарваме по двайсет и четири часа в денонощието в игра на чичо доктор.

— Не се горещи, момчето ми. Отношението ми е напълно съчувствено. Спомням си как Бил ми каза, че се е поразтревожил от гледката. Интересите на годеницата ти са му много присърце.

— Влюбен е в нея.

— Нима?

— Сам ми го каза.

— Виж ти. Клетото момче. За него трябва да е било тежък удар, когато споменах във влака, че е сгодена за теб. Изпитвам топло съчувствие към Бил Оукшот.

— Не и аз. Да се задави дано.

— За мен смайващото е, че човек като Мутрата може да има дъщеря, която видимо очарова всичко живо наоколо. Човек би очаквал дъщерята на Мутрата по-скоро да е със змии вместо коси. Чу ли го преди малко?

— Как да не съм го чул. За какво беше данданията?

— Просто Мутрата в типичен пристъп на бяс.

— Спипа ли те да влизаш в стаята с колекцията?

— Вече беше там. Спеше между африканските антики. Видя ми се крайно неуместно. Човек или е африканска антика, или не е. Щом не е, не му е мястото да се гушка с тях посред нощ. — Хубавото лице на лорд Икнъм потъмня, като засенчено от облак, а в гласа му се прокрадна нотка на неодобрение. — Знаеш ли, Понго, у Мутрата има

някаква подла хитроватост, която хич не ми допада. Можеш ли да смелиш умственото състояние на човек, който нарежда да преместят леглото му в стаята с колекцията и спи там, с палец на крака, привързан на връвчица към дръжката на вратата?

— Не може да бъде!

— Може и още как. Най-много ме наранява измамата. Аз, естествено, приех, че след като си пожелахме лека нощ и всеки пое по пътя си, Мутрата се е отправил към спалнята си като всеки порядъчен домовладелец, тъй че в часа нула отприпах надолу към стаята с колекцията без никакво предчувствие за неприятности. Сладка, лесна, приятна работа, повтарях си аз. Спрях пред вратата, хванах дръжката, натиснах я и рязко я дръпнах.

— Боже!

— Не знам дали ти се е случвало да настъпиш невидима котка по време на разходка из тъмна уличка. Веднъж преди много години изживях такова нещо на Уейвърли Плейс в Ню Йорк и картината оживя пред очите ми, когато страховит вой раздра нощта.

— Какво, за Бога, му каза?

— Е, по същество Мутрата произнесе монолог.

— Мисълта ми е как му обясни влизането си?

— А това ли? Беше съвсем просто. Казах му, че ходя насън.

— А той повярва ли ти?

— Виж, това вече не знам. Този въпрос не ме интересува.

— Край, вече сме разкрити.

— Глупости. Песимистът в теб отново се обажда. Просто претърпяхме лек провал...

— Лек ли!

— Драги ми Понго, има хиляди начини да се заобиколи такова препятствие. Мутрата спи в стаята с колекцията, нали така? Много добре, тогава просто сядаме и измисляме начин да го елиминираме. Капки за сън в уискито преди лягане са най-доброто средство, но случайно дойдох без тях. Проява на непредвидливост от моя страна. Лудост е да се гостува в провинциални имения без шишенце със силни приспивателни. Човек трябва да ги сложи в багажа си веднага след колосаните яки. Но Мутрата не ме тревожи. Каква е ползата от обучението ми на млади години в Съединените американски щати, ако не мога да надхитря един бивш губернатор? Единственото, което ме

тревожи, е мисълта за Сали, Бог да я благослови. Тя е отвън в градината на пост и чака като Мариана в запустелия хамбар^[1]...

Понго нададе сподавен стон.

— Същото се отнася и за оня проклет Потър, който е във в градината на пост и чака като Мариана в скапания хамбар. Съвсем бях забравил, че Елси Бийн ми го каза. Дойде тук да му търси пиячка.

Лорд Икнъм се потупа по брадичката.

— Хм. Не знаех това. Той е в градината, а? Това може да поусложни нещата. Надявам се...

Млъкна. Звънецът на входа бе започнал да звъни като остър писък в тихата нощ, сякаш някой бе поставил огромен палец на бутона и не го отлепяше оттам.

Лорд Икнъм погледна към Понго. Понго погледна към лорд Икнъм.

— Потър! — отсече лорд Икнъм.

— Кретенът му с кретен! — отсече Понго.

[1] Неправилен цитат от Шекспировата пиеса „Мяра за мяра“. — Б.пр. ↑

ДЕВЕТА ГЛАВА

1

За великолепната английска полиция е характерно, както биха изтъкнали с гордост много хора, че нейните членове, благодарение на желязната дисциплина, която ги е изляла като по калъп от най-ранната им младост, винаги понасят мъжествено трудностите и разочарованията, неразделни от изборията от тях житейски друм. С една дума, те ги приемат или ги отхвърлят.

Ако например случайно се спотайват в градината на провинциално имение в малките часове, когато дори лятната нощ проявява склонност към мразовитост, и помолят свои приятели да им донесат глътка нещо, което да пропъди студа, а след дълго чакане стане ясно, че тази глътка няма да се материализира, те не примижават и не ридаят гръмко и прегръмко. „Дълг, ти дете сурово на Божия глас“, казват си те и продължават да се спотайват.

Същото се случи и със старшина Потър. В неотдавнашната им сцена а ла Ромео и Жулиета Елси Бийн бе говорила с надежда за уискито в гостната, но сега той разбра, че са възникнали трудности, които го делят от него. Минутите се изнизваха, тя не се появяваше и той призна трудностите с няколко „Брей, брей!“, придружени от сподавено проклятие, и изхвърли от мисълта си цялата тема за уискито.

В обстановка като тази, в която провеждаше бдението си, някой по-възвишен мъж би изпитал напън да нахвърля стихчета, толкова романтична и вдъхновяваща бе градината на Ашъндън Манър в този час. Нежен ветрец въздишаше сред дърветата и донасяше уханието на шибой и тютюневи насаждения. Бухаха бухали, други бухали им отвърщаха с бухане. Прибавете притихналото величие на красивия стар дом и ромона на далечна река, отразяваща звездите в небето, и ще получите картина, напълно годна да роди поредния поет полицай.

Но Харолд Потър никога не беше си падал по поезията. Дори насаме с Елси Бийн на лунна светлина не бе стигал по-далеч в този аспект от описание на въздействието на ботушите върху пришките на краката му. Това, за което мечтаеше, бяха сандвичи с говеждо. И тъкмо

си представяше необикновено живо огромния сандвич с говеждо и горчица, който щеше да погълне при завръщането си у дома, когато забележа в мрака пред себе си смътен силует. И той като него сякаш се спотайваше.

Сви неодобрително устни. Тази смътна фигура моментално спечели неодобрението му.

Не го огорчаваше фактът, че е смътна. В градината на Ашъндън Манър в един часа през нощта всичко е смътно. Нямаше как да е иначе. Въпросът, както го виждаше старшина Потър, се състоеше не в силуетите — смътни или напротив, а в това, че те нямат работа в градината на Ашъндън Манър в един посред нощ, и той пристъпи напред с кипнала във вените кръв. Това можеше да се окаже или да не се окаже голяма работа, но даваше всички признаци на голяма работа. „Неустрашим полицаи спипва нощен мародер“ му се струваше тъгълът, от който трябваше да гледа на нещата.

— Ей — прогърмя той. Би трябвало да каже: „Какво става тук?“, което е формулата, предложена за такива случаи в „Това, което всеки полицаи трябва да знае“, но, както често се случва, възбудата го накара да обърка репликите. — Ей! Какво правиш тук?

А в следващия миг всяко съмнение, че работата е дебела, изчезна. Със стреснат писък смътната фигура, която при това обръщение се издигна на петнайсет сантиметра във въздуха, се впусна в бърз бяг и с гърлестото ръмжене на хрътка по време на лов полицаят се втурна в незабавно изпълнение на дълга си подир фигурата. „Среднощно преследване в тъмна градина“, мислеше той, докато тичаше.

В кросовите надбягвания сред природата елементът късмет винаги е добре застъпен. Човек може да го забележи и на Големия национален крос. Ако състезанието се извършваше на покритата със сгурия писта, малко любители на хазарта биха инвестирали средства в старшината, защото телосложението му бе създадено повече за издръжливост, отколкото за бързина, а плячката му се оказва извънредно чевръста в краката. Но в тази трудна среда бързината не беше всичко. Някакво невидимо препятствие препъна смътната фигура. Тя залитна и едва не падна. Старшина Потър се хвърли, посегна и улови нещо. Чу се звук от раздиране и той политна назад, изгубил за миг равновесие. Когато го възстанови, беше сам с бухалите

и звездите. Смътната фигура бе изчезнала, а той стоеше с ръце, пълни с нещо, което приличаше на основната част от женска рокля.

В този момент усети, че е оправдано въпреки късния час да отиде до главния вход и да позвъни. Не след дълго вратата се отвори и той величествено нахълта във вестибюла.

Откри, че е изправен пред задоволително многобройна публика. На практика салонът беше пълен. Не можеш да звъниш по вратите по никое време и да не привлечеш всеобщото любопитство, и Ашъндън Манър се бе появил масово да го приветства. В допълнение на такива членове на собствения му кръг като готвачката госпожа Гуч, годеницата му Елси Бийн, прислужничката Джейн и Пърси — момчето, което лъскаше обувките и ножовете, той забеляза още сър Ейлмър Босток, приличащ на Клемансо в една от лошите си сутрини, лейди Босток, наподобяваща кон при водопой, и племенника им Уилям — едър и червендалест. Присъстваше и изметта на подземния свят в Източен Дълич в лицето на Джордж Робинсън и Едуин Смит, и той потрепери при вида им. Първият както винаги излъчваше нехайно спокойствие, а вторият изглеждаше объркан.

Старшина Потър засука мустак. Настъпил бе звездният му час, когато щеше да бъде хвален и одобряван от всички. Или поне така си мислеше, докато сър Ейлмър, който след нашествието на лорд Икнъм бе успял отново да заспи и се бе събудил кисел, не избухна като бомба.

— Потър!

— Да, сър? — откликна съвестният старшина, озадачен от тона му.

— Ти ли вдигна този адски шум?

— Моля, сър?

— Да звъниш на проклетия звънец в този час! Да вдигнеш всичко живо на крак! Да съсипеш нощния ми сън! Какво, по дяволите, мислиш, че правиш?

— Ама, сър, аз залових мародер.

— Какво?

— Среднощен мародер, сър.

— Тогава къде е той? Не ми казвай, че си го оставил да избяга!

— Ами да, сър.

— Магаре! — възнегодува сър Ейлмър.

Старшина Потър се обиди.

— Грешката не беше моя, сър. Дрехата поддаде, когато го хванах за нея.

С маниера на прокурор, показващ вещественно доказателство А, той пъкна под носа на събеседника си тънката материя, която държеше, и сър Ейлмър внимателно я огледа.

— Това е женска рокля — отсече той.

— Дамска — поправи го старшина Потър, винаги непоколебим по въпросите на точността. — Забелязах я, ангажирана в подозрителни действия, и когато приближих и я хванах, тя се скъса в ръцете ми.

При това драматично излагане на събития, които дори безцветно отразени едва ли биха пропуснали да предизвикат тръпки по гръбнака, откъм групата женски членове на персонала, скупчени за взаимна подкрепа, се дочу вик, или както вероятно би предпочел да се изрази старшина Потър, възклицание, състоящо се от едносричното „Ау!“ Като прецени обстоятелствата, човек би стигнал до извода, че говорителката не беше Елси Бийн, която би казала „Брей!“, а най-вероятно — госпожа Гуч или прислужничката Джейн. Това прекъсване имаше нещастния резултат да привлече вниманието на сър Ейлмър към групата и той веднага се зае да го демонстрира.

— Емили!

— Да, скъпи?

— Какво търсят тук тия женоря? — Налетите с кръв очи на сър Ейлмър минаха от госпожа Гуч към прислужничката Джейн, и от прислужничката Джейн към Елси Бийн. — Велики Боже! Тук е пълно с проклети женища. Прати ги да си лягат.

— Да, скъпи.

— Досадник! — извика млад женски глас, този път несъмнено принадлежащ на госпожица Бийн. Беше очаквала с нетърпение да прекара остатъка от нощта във вестибюла и да слуша разкази за вълнуващи събития, поради което грубото пропъждане още през първите пет минути бе горчив удар върху независимия ѝ дух. От вечерта на седмия ѝ рожден ден, когато поради превъзбуда бе получила пристъп на гадене и повръщане, я бяха извели от Кралския театър в Източен Ботълтън по средата на първата пантомима, която гледаше, не беше изпитвала такова чувство на разочарование и безсилие.

Сър Ейлмър се ококори. Тази дума криеше протест.

— Кой ме нарече досадник?

— Аз — отвърна Елси Бийн с тихо достойнство. — Непоносим досадник, това сте вие, и бих желала да ви връча едномесечното си предупреждение.

— И аз бих желала да ви връча едномесечното си предупреждение — рече госпожа Гуч, осенена от щастлива мисъл.

— Аз също бих желала да ви връча месечното си предупреждение — заяви прислужничката Джейн, обладана от духа на тълпата.

Сър Ейлмър впи нокти в халата си. За миг като че ли се канеше да го разкъса, подобно на второстепенен старозаветен пророк.

— Емили!

— Да, скъпи?

— Ще изхвърлиш ли тия жени, или не?

— Да, скъпи. Веднага, скъпи.

Бързо, макар и с натезало сърце, защото никой по-добре от нея не знаеше какво значи да се намери прислуга в провинцията, лейди Босток изведе бунтовничките. От служителите на заплата в домакинството остана само Пърси, момчето, което лъскаше обувките и ножовете — пъпчив момък с надменен маниер. Беше запалил цигара и цялото му поведение излъчваше задоволство, че жените са се махнали и сега мъжете могат спокойно да седнат и да обмислят нещата.

Сър Ейлмър пое дълбоко дъх като оратор на митинг, след като са изхвърлили освиркващите го.

— Потър.

— Да, сър?

— Разправи наново цялата история.

Старшината разказа наново цялата история дори по-добре от преди, защото се беше сетил за някои нови положения, а сър Ейлмър го слушаше намръщено.

— Къде беше жената?

— Тайнствената жена, сър — поправи го старшина Потър. — В градината, сър.

— В коя част на градината?

— Близо до прозореца на стаята, в която държите джунджурийките си, сър.

— Какво държа?

— Онези неща от Африка, сър. Май им викаха антики, сър.

- Тогава ги наричай антики.
- Да, сър.
- Не джунджурийки.
- Добре, сър.
- И какво правеше там?
- Спотайваше се и чакаше, сър.
- Какво чакаше?
- Не знам, сър.

Пърси изтръска пепелта от цигарата си.

— Ако питате мен — намеси се той, — чакала е идването на някой съучастник. Това е работа на банда.

Щеше да стори по-добре да беше запазил скромната си незабележимост. Принуден от официалния си статут да приема овчедушно обвиненията на земевладелците, старшина Потър не се церемонеше с момчетата, които лъскаха обувки и ножове, а и му трябваше някой, върху когото да излее чувствата си, събирани от момента, в който сър Ейлмър го нарече магаре. Да се приближи до Пърси и да го хване за лявото ухо, за него бе работа за секунда, а да го изведе през вратата и да го вкара в пътя с ритник — за дори по-малко от секунда. Чу се глухо тупване, вой и Пърси опразни мястото си в заседателната зала. Старшина Потър се върна с вида на човек, изпълнил приятна задача точно и добре.

Главата на Пърси надникна през вратата.

— И аз бих желал да ви връча месечното си предупреждение — рече той и се оттегли повторно.

Лорд Икнъм, който досега бе заинтригуван зрител, заговори за първи път.

— Чиста работа, Мутро. Опразни терена с един замах! Лошо. В наши дни много трудно се намира прислуга.

Сър Ейлмър не отговори. Бе стигнал самостоятелно до същата мисъл и започваше леко да се съмнява в мъдростта на откровената си политика по отношение на прислугата през текущата нощ. Ала в този миг пред събранието се изтъпанчи старшина Потър и започна да реди добре премерени думи.

— Не че в думите на хлапака не се криеше доза истина — отбеляза великодушно той. Не обичаше Пърси и подозираше, че тайната ръка, замерила го онзи ден с тухла, докато караше велосипеда

си по алеята, бе именно неговата, но не можеше да премълчи заслужената похвала. — В смисъл че става дума за банда. Жените не извършват обири на своя глава. Те имат приятелчета. Вероятно настанени в къщата — добави с многозначителен поглед той.

Дойде ред да се обади и Понго, сякаш принуден да запелтечи от пробождане с шило в дъното на панталоните. Като казахме, че погледът на старшина Потър бе многозначителен, забравихме да отразим факта, че беше насочен като бургия към последния от рода Туисълтън, нито пък наблегнахме на пронизващите му характеристики. Глупаво е, че нарекохме многозначително нещо тъй напомнящо смъртоносен лъч.

— Защо гледате *мен*? — безсилно промълви той.

Старшина Потър, който би могъл да бъде описан и като един от най-епиграмичните люде, отвърна, че и котката може да гледа краля. Тъкмо се захили на бързото си остроумие, когато сър Ейлмър реши, че времето за благи преструвки е отминало и че моментът плаче за фронтална атака. Цяла вечер се бе дразнил от необходимостта да се прави на любезен домакин, или по-скоро на относително любезен домакин пред този плъх на подземния свят, но сега дори мисълта за евентуални или по-скоро неминуеми репресии от страна на дъщеря му Хърмайъни не можа да го удържи да не заговори.

— Ще ви кажа защо гледа вас, млади човече. Защото случайно знае, че сте негодник и измамник.

— Кой, аз?

— Да, вие. Решихте, че сте ни заблудили, нали? Е, не сте. Потър!

— Сър?

— Разкажи случката за предишната си среща с този младеж.

— Много добре, сър — откликна старшина Потър, намести бързо стъкления поглед в очите си и започна да каканиже като безтелесен дух, увиснал нейде в пространството. — Случи се следното. На... Брей! Забравих кога точно беше, ще трябва да погледна в албума си с изрезки, за да установя точната дата, но беше преди около година, когато служех в столичното отделение В. и получих задачата да дежуря на кучешките надбягвания в Шепърд Буш. Обвиняемият привлече вниманието ми с поведение, което може да се определи като смущаващо реда, и аз се приближих и го задържах. По време на разпита в участъка същият заяви, че името му е Едуин Смит.

— А не Туисълтън?

— Не, сър. Едуин Смит от Настършиъм Роуд 11 в Източен Дълич.

— Е, какво ще кажете? — властно запита сър Ейлмър.

Намеси се лорд Икнъм.

— Драга Мутро, цялата работа очевидно е нелепо недоразумение. Толкова е ясно какво е станало. Попаднал в лапите на полицията и нежелаещ да опетни доброто старо име на Туисълтънови, разкривайки истинската си самоличност, момчето е дало измислено име. Самият ти си го правил стотици пъти.

— Нищо подобно!

Лорд Икнъм сви рамене.

— Въпросът е без значение, а аз съм последният човек, който би пробудил мъчителни спомени. Но мога да те уверя, че това наистина е Реджиналд Туисълтън. Бил Оукшот го спомена днес следобед. Каза ми, че си превъртял...

— А, така ли ти каза?

— ... а когато се заинтересувах от симптомите, ми обясни, че си си вгълпил странната идея, че старият му приятел Реджиналд Туисълтън не бил старият му приятел Реджиналд Туисълтън, макар старият му приятел Реджиналд Туисълтън да не е нищо друго, освен стария му приятел Реджиналд Туисълтън. Бил Оукшот, ще свидетелстваш ли за стопроцентовата Туисълтъновщина на тук присъстващия Реджиналд?

— Тъъ, да.

— Видя ли, Мутро?

Сър Ейлмър издуха мустаците си.

— Уилям самолично заяви, че не е виждал Реджиналд Туисълтън от дванайсет години. Как би могъл да твърди, че го е познал? Ха! Уилям?

— Тъ?

— Сетих се как ще решим проблема. Задавай му въпроси.

— Въпроси ли?

— За ученическите ви дни.

— Понго и аз не сме съученици. Запознах се с него у лорд Икнъм през ваканцията.

— Дори само това е гаранция за почтеност — твърдо заяви лорд Икнъм. — Както съм чувал, този дом е нещо изключително. Между другото, Мутро, как прекара там днес следобед?

— Няма значение — сухо отсече сър Ейлмър. — И какво правеше той у лорд Икнъм?

— Живееше там.

Сър Ейлмър се замисли. Осени го вдъхновение.

— Там имаше ли куче?

— Ъ?

— Куче.

— А, куче. Да, една...

— Не му казвай, не му казвай. Питай го.

Лорд Икнъм кимна.

— Ясно, Мутро. Умно. Много умно. Ако е живял в Икнъм Хол, ще си спомни тогавашното куче. Момчетата винаги си спомнят кучетата. Обвиняеми, спомнящ ли си кучето?

— Разбира се. Беше немска овчарка.

— Вярно ли е, Бил Оукшот?

— Абсолютно.

— Името?

— Ръкавица.

— Вярно ли е, Бил Оукшот?

— Определено. Право в десетката. Искаш ли още, чичо Ейлмър?

— Не — отвърна сломеният сър Ейлмър.

— Да се надяваме — заяви лорд Икнъм. — Мутро, излагаш се.

— О, нима? — жегна се сър Ейлмър. — Е, нека тогава ти кажа, че настъпи времето да задам и на теб някой и друг въпрос.

— На мен?

— Да. Откъде да те знам кой си? Идваш и се обявяваш за Планк, но изобщо не приличаш на него. Доколкото го помня...

— Но нали ти обясних отсъствието на пищните си форми? Лекарството за отслабване „Изтънител“. В малки опаковки от половин корона или в големи от три лири и шест пенса. Смесваш го с храната си и действа като средство срещу хипертрофирането на дъното на панталоните, без опасност от пристрастяване.

— Не вярвам, че си Планк. Отде да знам, че Уилям не е подбрал първия срещнат и не го е уговорил да дойде и да съдийства на

състезанието за сладки бебета, за да се измъкне от изпълнението на дълга си?

— Това е нелепо. Достатъчно е само да погледнеш това чисто чело, тези ясни очи...

— Тук стават странни неща — твърдо продължи сър Ейлмър — и аз възнамерявам да стигна до дъното... Днес следобед цъфва някакъв човек, когото изобщо не познавам, и се настанява в къщата, твърдейки, че ми е стар съученик. Тази вечер Потър залавя някаква жена да броди в градината ми...

— Не толкова да броди, колкото да се спотайва.

— Млък!

— Да, сър.

— Потър залавя жена да броди из градината ми, очевидно опитвайки се да установи връзка със съучастник от къщата. Кой е този човек?

— А!

— Не съм аз.

— Надявам се, Мутро.

— Не е бил Уилям. Не е било момчето, което допреди малко беше тук, дето лъска обувките или ножовете...

— Откъде знаеш? На твоє място бих държал под око онова момче.

— Вероятно не е и Реджиналд, след като се оказа, че Реджиналд е Реджиналд. Оставаш ти.

— Ама, Мутро, това е нелепо. Казваш, че жената се опитвала да установи връзка с някой мъж в къщата. Защо? Какви доказателства имаш? Аз я виждам като някоя клета бездомница, влязла и залутала се в градината ти да потърси убежище за през нощта в бараката с инструментите или в краварника.

— Да-да, клета бездомница. Щом е търсила подслон в бараката, защо не е отишла там, вместо да се мотае под прозореца на стаята с колекцията ми. Била е част от банда крадци, това е тя, и ще открия кои са останалите. Твърдиш, че си Планк. Докажи го.

Лорд Икнъм засия.

— Драга Мутро, защо не започна с това? Да го докажа? Естествено, че мога да го докажа. Но фактът, че от самото начало те наричам Мутра, не е ли сам по себе си достатъчен?

— Не. Би могъл да научиш отнякъде, че са ми викали така в училище.

— Тогава да се спрем на някои от нещата, които не бих могъл да науча, освен ако не съм имал ежедневни контакти с теб в онези далечни дни. Кой крадеше сандвичи с конфитюр от училищната лавка? Кой подложи карфица на стола на учителя по френски? Кой получи шест от най-силните по задника с бухалка, задето тормози по-малките? И докато сме на темата за тормоз над по-малките, спомняш ли си как в старото училище дойде крехко златокосо дете, крехко, замечтано дете, което приличаше на небесен пратеник? И ти се нахвърли върху това дете, Мутро, като вълк на овца. Изви тънката му ръчичка. И тъкмо беше започнал да я извиваш, когато тя внезапно се разви в едно от най-прекрасните леви крошета, които бях виждал, и те прасна по окото. Десет минути по-късно, когато те настанихме в леглото, разследването установи, че детето е ланшният шампион по бокс в категория „петел“ на частните училища, прехвърлено при нас от старото си училище, защото баща му решил, че въздухът в онази част на света ще е полезен за дробовете му. В друг случай...

Графът млъкна. Потокът на красноречието му бе прекъснат от хърхорещ звук, достоен за пуяк с ларингит. Беше старшина Потър, който се кикотеше. Не беше човек, който лесно се размива, и не му беше до смях. Всъщност се бе опитал да не се размее. Но чувството му за хумор надделя.

— Ък, ък, ък — гъргореше той, а сър Ейлмър се извърна към него с цялата ярост на шампион в категория „петел“, комуто са извили ръката.

— Потър!

— Ссър?

— Вън! Каква, по дяволите, е работата ти — да висиш тук, вместо да гониш жената, която беше достатъчно тъп да изпуснеш?

Упрекът отрезви старшина Потър. Видя, че е допуснал пропуск.

— Да, сър. Веднага ще започна претърсване. Няма да е трудно да я намеря. Тя ще е фактически гола, дето има една приказка — заключи старшина Потър, който, когато мислеше, мислеше ясно, — и това ще я направи очебийна.

С вежливо кимване той мина през вратата — суров и бдителен, а сър Ейлмър се приготви да последва примера му.

— Лягам си — отсече той. — Трябва да е два часът.

— Минава два — поясни лорд Икнъм, като си погледна часовника. — Как лети времето, когато човек има приятно занимание. Хайде всички да си лягаме.

Той хвана под ръка Понго, който дишаше тежко като пациент с треска, и двамата заедно се заизкачваха по стълбите.

Спалнята, в която бе настанен лорд Икнъм, всъщност беше просторен апартамент на втория етаж с изглед към парка.

— Отпусни се, момчето ми — рече той, като подреди краката на племенника си, които показваха склонност да се огъват, и внимателно постави възглавница зад главата му. — Изглеждаш ми малко напрегнат. Напомняш ми за стар мой приятел от Ню Йорк на име Брийм Рокметлър на Четвърти юли, когато някой сложи под стола му фойерверк. Същият замаян израз. Странно. Бих помислил, че изясняването на недоразумението с Едуин Смит ще те накара да се почувстваш като че току-що си прекарал две седмици на курорт.

Понго се надигна и краката му пак се застрелкаха във всички посоки.

— Хайде, хайде — зауспокоява го лорд Икнъм и пак ги сложи по местата им. — Да не си октопод? Човек трябва да те увие със система от въжета.

Понго не обърна внимание на упрека. Очите му бяха стъклени.

— Чичо Фред — започна той с нисък метален глас, — не знам дали знаеш, но си Обществен враг номер едно. Сееш разруха и опустошение на всички страни като проклет сеяч, тръгнал на сеитба. Животът, свободата и търсенето на щастие са невъзможни, когато ти си наоколо. Приличаш на Черната чума или на някоя от ония средновековни зарази, покосили милиони хора.

Пламенността му породила леко удивление у лорд Икнъм.

— Но, мило момче, какво съм направил?

— Всички тия приказки за подвизаване на кучешки надбягвания под чуждо име.

— Проклет да съм. Струваше ми се, че това е доброто ми дело за деня. Ако не беше своевременната ми намеса...

— Тъкмо щях да отрека всичко, и ти ме насоса.

Лорд Икнъм поклати глава.

— Нямаше начин номерът да мине. Бог ми е свидетел, че са единици по-фанатичните от мен апостоли на вярата в твърдото

отрицание — практикувам го трийсет години с леля ти, но в този случай нямаше да помогне. Щеше да бъде приета думата на полицаия, а ти щеше да бъдеш заклеймен в очите на Мутрата като крадец.

— Е, аз и така съм заклеймен. Човек, който ходи по кучешки надбягвания и така безобразничи там, че трябва да го закопчат. Какво ще каже Хърмайъни, като я информира? Щом чуе фактите, ще седне и ще ми напише остро писмо, с което ще развали годежа.

— Така ли мислиш?

— Вече я виждам да топи перото.

— На твое място бих извикал три пъти ура и да приключа въпроса.

— Няма да викам три пъти ура. Обожавам това момиче. Досега...

— Знам, знам. Не си знаел какво значи любов. Точно така. И въпреки това се придържам към убеждението, че ако се измъкнеш от опасното намерение да се обвържеш с момиче, което очевидно се придържа към строгите принципи на директорка на детска градина и вероятно ще прекара брачния си живот в бой през пръстите на съпруга с дървена линийка, ще е по-добре за теб. Но сега не е време да бистрим любовните ти афери. Има по-сериозни дела, които плачат за вниманието ни.

— Като например?

— Сали, драги ми Понго. За теб нищо ли не значи, че в момента тя се носи из Хампшир по долно бельо? Къде е рицарството ти?

Понго засрамено наведе глава. При него призивът към кавалерство никога не отминаваше без последствие. Мисълта, че беше напълно забравил за Сали, прониза като нож гърдта му.

— Божичко! Да, прав си. Ще настине.

— Ако не и нещо по-лошо.

— Може Потър да я сгащи.

— Именно.

— Проклет да е.

— Да, признавам, че малко ме е яд на старшина Потър и по мое най-дълбоко и искрено убеждение ще е най-добре да се спъне и да си строши главата. Като се разправя със старшина Потър, човек остава с впечатлението, че се е възправил срещу бушуваща природна сила. Никога не съм си представял, че толкова съвестност може да се

опакова в една-едничка синя униформа и чифт ботуши петдесети номер. Е, Понго, до скоро.

— Къде отиваш?

— Във великите открити пространства — отвърна лорд Икнъм, като взе халат на цветенца. — Бог знае къде е Сали, но не може да е стигнала далеч. Както изтъкна Потър, тя е очебийна.

— Да дойда ли и аз?

— Не — отсече лорд Икнъм. — Не искам нещата да заприличат на годишните конни надбягвания. Стой тук и се отдай на спокойни, целебни мисли.

Напусна стаята като човек, който не възнамерява да допусне и клонче да изпука под краката му, а Понго пак се отпусна на възглавницата и затвори очи.

— Целебни мисли! — горчиво си каза той и се засмя с един от безутешните си смехове.

Но човешкият мозък е способен на странни номера. Човек никога не знае какво може да му поднесе. Ако в момента на затварянето на вратата го бяха запитали за вероятността нещо от сорта на целебна мисъл да се роди в ума му, който приличаше повече на пихтиест водовъртеж, отколкото на уважаван сбор от сиви клетки, Понго би се учудил, ако някой заложеше в нейна полза. И все пак сега постепенно откри, че такава започва да се оформя.

Образът на гарафата с уискито, която бе оставил на кръглата масичка в гостната, още полупълна с еликсира, започна да изплува пред вътрешния му взор, изрисувана с пламък, и той се надигна с изгряваща в очите надежда.

Беше опитал вече магическите свойства на гарафата и те се бяха оказали изцяло на равнището на копненията му и сега го връхлетя желание да ги пробва отново. Здравият разум му подсказваше, че никога няма да има по-въпиеща нужда да оплакне сливиците си от настоящия момент. Всъщност, добави Здравият разум, първото нещо, което би препоръчал, не, за което би настоял всеки добър психиатър, като го видеше, щеше да е нещичко в чашата.

Трийсет секунди по-късно той вече беше на път за обетованата земя и след няколко минути седеше в любимото си кресло с вдигнати крака и почти умиротворен.

В смълчаната гостна бе много, много приятно, здравевъзстановяващо и духоуспокояващо. Или поне в първите петнайсет минути. В края на този период сър Ейлмър Босток влезе по халат. Беше се мятал в леглото след две нарушавания на съня му за красотата, та мисълта за гарафата го привлече като магнит. Опитът го бе научил, че и най-упоритото безсъние може да се изличи с помощта на две бързи чашки.

Чувствата му по отношение на закотвилият се до извора Понго бяха остри и язвителни. Макар да бе принуден да се откаже от мнението си за младежа като за плъх на подземния свят, все още го смяташе за плъх и последното нещо, което желаше, беше весел купон с него в два и половина през нощта със звънтящи чаши и леещ се свободно разговор. Животът, мислеше той, е достатъчно тежък и без на всяка крачка да се препъваш в Понго. Ако някой запиташе сър Ейлмър Босток след два дни в обществото на бъдещия му зет как накратко си представя идеалния свят, щеше да отговори, че не е капризен и не очаква съвършенство, но би настоял за едно — да съдържа по-малко и по-добри Туисълтъновци.

— Уф! — изсумтя той. — Ти!

Съществуват изненадващо малко уместни отговори на възклицанието „Ти!“, особено когато е предшествано от сричката „Уф!“, и Понго не можа да се сети за нито един от тях. Нахълтването на домакина му го накара да повтори специалитета си — висок скок от седящо положение, и когато се приземи след допира с тавана, не можа да измисли нищо. Най-доброто, което постигна, бе познатият вече на публиката нервен кикот.

И това не се оказа добър избор, защото възгледите на сър Ейлмър Босток по отношение на нервните кикоти не са тайна за нас. Бившият губернатор все още не беше се нахвърлял върху изпълнителите му и не беше ги разкъсвал на парчета, но това беше само защото не желаше да си цапа ръцете. Но определено не ги харесваше. Вторачи се свирепо в Понго и както се вторачваше, забеляза в ръката му чашата и сякаш някой му прошепна в ухото: „Какво не е наред тук?“

— Гар! — призова за кой ли път той някое от племенните си божества. — А аз мислех, че си пълен въздържател.

— Ъ?

— Пълен въздържател.

— О, да, точно така.

— Как, по дяволите, можеш да си пълен въздържател и през цялото време да се наливаш с уиски?

— Правя го с медицинска цел.

— Какво?

— От време на време пийвам по няколко капки за здраве — обясни Понго. — Лекарско нареждане.

В живота има моменти, когато, след като сме предложили честно и мъжко обяснение на действията си, сме принудени да млъкнем и да се попитаме дали е хванало място. Това беше един от тях. И докато Понго тревожно изучаваше лицето на домакина си и без голям успех се опитваше да прочете по загрубелите му черти детинска доверчивост, в стаята влезе лейди Босток.

На някои литературни критици ще се стори, че независимото влизане на поне шест от обитателите на Ашъндън Манър в гостната в тази тревожна нощ с цел установяване на контакт с гарафата, оставена по-рано от прислужничката Джейн, е пресилено и неартистично съвпадение, докато други ще открият в него неизбежността, толкова характерна за най-добрите древногръцки трагедии. Веднъж Есхил казал на Еврипид: „Не можеш да избегнеш неизбежното“, а Еврипид се съгласил с него.

Но каквото и да кажем, именно гарафата бе довела лейди Босток в гостната. Тъй като не можа да заспи след опъналата нервите ѝ скорошна сцена, тя бе решила, че едно разрежено уиски може да се окаже лекарството, което търсеше.

Тя също беше изненадана, че е намерила компания.

— Ейлмър! — възкликна. — Тук ли си? И Реджиналд? — Чашата в ръката на Понго привлече вниманието ѝ и даде резултати, идентични с онези на съпруга ѝ. — Мислех, че си пълен въздържател, Реджиналд.

Сър Ейлмър изсумтя. Крайно неприятно, цинично сумтене, някакво носово „хмда“.

— От време на време пийва по няколко капки за здраве.

— Тъй ли?

— Да — отсече сър Ейлмър. — По медицински причини. Лекарско нареждане.

Интонацията му беше толкова отчетливо неприятна и съдържаща отвращение и онази гнуслива ненавист, която знаещите мярката мъже

изпитват при сблъсък с отрепките на пьянския свят, че Понго, макар и разсипал почти цялата си чаша по време на високия скок от седящо положение и изгарящ от желание да я допълни, усети, че не е сега моментът. По-силен от това желание бе страстният копнеж да се озове някъде, където сър Ейлмър и лейди Босток не са.

— Ами... въъ... лека ноц — смънка той.

— Оставяш ли ни? — мрачно се интересува сър Ейлмър.

— Въъ... да. Лека ноц.

— Лека ноц — каза сър Ейлмър.

— Лека ноц — пожела лейди Босток.

Когато вратата се затвори, на лицето ѝ се изписа тревога. Заприлича на кон, разтревожен от количеството на зобта си.

— Божичко — започна тя, — надявам се Реджиналд да не е алкохолик. — Нещо ѝ хрумна и тя се разведри. — Но, разбира се, съвсем забравих. Това не е Реджиналд, нали? Само се прави на Реджиналд.

Сър Ейлмър, макар да изпитваше неохота да се представи като човек, допуснал грешка, реши, че е длъжен да я осветли за най-новите разкрития.

— Не, Реджиналд е. Проучих въпроса и вече е напълно сигурно, че е Реджиналд. На ония кучешки надбягвания, където го е арестувал Потър, той се е представил под чуждо име и адрес.

— Това не звучи твърде добре.

— И не е било твърде добро. Въобще не е било добро. Това е срам и позор и хвърля безрадостна светлина върху същинския характер на Реджиналд Туисълтън. Показва що за човек е той. А що се отнася до това дали е пияница, пияница е. Личи си по крадливия поглед и малодушния кикот. От пръв поглед разбрах, че в тоя млад червей има нещо гнило. Алкохоликът е изписан на лицето му. Без съмнение поглъща алкохола като гъба, щом обърнем гръб. Не мисля, че е изтрезнявал, откак е пристигнал тук. Бог да е на помощ на Хърмайъни, ако се свърже с подобен тип. Още през медения месец ще започнат да му се привиждат розови змии. Оранжеви паяци — развихри въображението си сър Ейлмър. — Зелени слонове. Лилави пингвини.

— Трябва да предупредим Хърмайъни!

— Точно това щях да предложа и аз. Най-добре е да ѝ пишеш.

— Смятам да ида да я видя.

— Много добре, върви да я видиш.

— Утре сутринта!

— Колкото по-скоро, толкова по-добре. Е, щом утре сутринта ще пътуваш за Лондон, най-добре е да си легнеш да поспиш. Не мога да проумея какво търсиш тук по това време.

— Дойдох за едно слабо уиски. Не мога да заспя.

— Аз пък дойдох за едно силно уиски. И аз не мога да заспя. Как, по дяволите, може да се очаква някой да заспи в къща, в която непрекъснато нахлуват тъпанари и твърдят, че са сомнамбули, а полицаите час по час звънят по вратите? Накара ли онези жени да си легнат?

— Да, скъпи. По целия път по стълбите ми връчваха едномесечните си предупреждения.

— Проклети да са. Кажете кога, Емили.

— Кога. О, Божичко.

— Какво има пък сега?

— Мислех си за Реджиналд — обясни лейди Босток. — Чудех се дали ще можем да откупим дъщеря си.

Без да знае точното естество на казаното по негов адрес от страна на родителите на любимото момиче, но подозирайки, че неговият случай е точка първа от дневния ред на дискусиите след оттеглянето му, Понго се завлече умърлушено до стаята си. Макар да не беше във върхова форма, откри, че се радва на новото усещане от това, че е отделен за малко от останалите представители на човешката раса, накарала го по време на тазвечерните събития да изпита остро отвращение. „Най-сетне сам“, казваше си той, докато отваряше вратата.

Миг по-късно разбра, че е бил твърде голям оптимист. На леглото седеше чичо му Фредерик и се наслаждаваше на хаванска пура, а в креслото, облечено в халат на цветчета, седеше момичето, при вида, на което сърцето му, което както вече забелязахме тази вечер на няколко пъти се опита да съперничи на трескавата чевръстост на еднорък тапетаджия с копривна треска, извърши подскок нагоре и надолу, силно надминаващ предишните му постижения.

— А, Понго — рече лорд Икнъм. — Влизай. Това е Сали. Покатерихме се по улука.

Понго не успя веднага да събере сили да заговори. Силните чувства често връзват на възел гласните струни, а той попадна в лапите не на едно, а на две силни чувства.

Както винаги при сблъсък с някоя нова изява на деянията на чичо си, той се изпълни с неназоваем ужас и си каза същото, което си казваше при подобни обстоятелства: „Какво ли ще пожънем?“, а в допълнение към неназоваемия ужас изпитваше неизбежното за всеки разумен младеж смущение от неочакваната среща с бивша годеница, с която е скъсал отношенията си в сцена, изпълнена с изречени на висок глас сурови думи и от двете страни.

За щастие жените се справят по-ловко от недодяланите мъже. В поведението на Сали нямаше и следа от неудобство от срещата. Очите ѝ — красиви и ясни, както ги беше запомнил, святкаха дружелюбно. Когато заговори, гласът ѝ беше сърдечен. И придружи думите си с ослепителна усмивка.

— Здравсти, Понго.

— Здравсти, Сали.

— Радвам се да те видя отново.

— Да.

— Много добре изглеждаш.

— Да — рече Понго.

Говореше разсеяно, защото беше смутен. Покрай отпътуването си за Ню Йорк да се погрижи за финансовите си интереси, годежа за Хърмайъни Босток и всички развлечения на запълненото си напоследък време беше позволил на доста особените качества на усмивката на Сали да се замъглят в паметта му и сега, когато я видя пред очите си, изпита нещо подобно на потрес, подобен на оня, изпитан от приятеля на лорд Икнъм Брийм Рокметлър в деня на отдавнашното празнуване на Четвърти юли.

Усмивката на Сали...

Да, беше забравил какво може да причини тя на системата му, като внезапно го заслепяваше подобно светлините на селска кръчма,

зърнати през мрака и дъжда в края на петнайсеткилометров поход, и го пренасяше в един уютен свят на смях и радост. Премигна и дори великата му любов към Хърмайъни Босток не можа да му попречи да изпита моментно носталгично боцване и бързия спазъм на самообвинението, който връхлита мъжете, докопали се до нещо хубаво и допуснали то да се изплъзне от ръцете им.

Слабостта отмина. Започна да мисли усилено за Хърмайъни Босток и това свърши работа. Превърна се отново в Реджиналд Туисълтън, онзи силен и непоколебим Понго без пукнатини в бронята и й зададе въпроса, който трябваше да зададе много по-рано, но поради душевния смут, който току-що анализирахме, не беше успял.

— Какво става? — попита той. И самият старшина Потър, обръщай се към подозрителен тип, не би го задал с по-хладен и равен глас. — Каква е идеята, чичо Фред?

— Идеята ли?

— Какво търси Сали тук?

— Търси убежище.

— В моята стая?

— Само временно, докато уредим нещо друго.

Понго стисна глава с две ръце да я уравни. Отново го беше налегнало старото познато усещане, че ще я загуби.

— Божке!

— Защо божкаш, момчето ми? Какъв е проблемът?

— Как тя, по дяволите, може да стои в стаята ми?

— Че защо да не? Ти можеш да се оттеглиш в моята. Не мога да ти предложа легло, но има много удобен шезлонг.

— Нямах предвид това. Исках да кажа, ами ако влезе някой?

— Къде?

— Тук.

— Кога?

— Утре сутринта.

— Никой няма да влезе утре сутринта, освен прислужницата. А се надявам да отведе клетото момиче на безопасно място преди падането на нощта. Каза ми, че е скрила колата в гаража. Рано сутринта ще я взема, ще ида в Икнъм и ще донеса някои дрехи на жена ми. След това ще е свободна да хване пътя. Израз — замислено

произнесе лорд Икнъм, — който никога не съм могъл да проумея. Как така се хваща път? Както и да е, да се върнем на думите ти.

Никой няма да влезе тук, с изключение на прислужничката. Дали някога си се сещал, че ако човек успее да се справи с прислужничките в провинциалните имения, ще може да приема гости под наем там и добре да припечелва.

— И как ще се справиш с прислужничката?

— Драги ми Понго, не се притеснявай. Прислужничката е вече справена. Май ще е най-добре да ти разкажа всичко от началото. Сали, нали няма да те отегча?

— Не, чичо Фред.

— Прекрасно. Та когато те оставих, Понго, тръгнах щателно да претърсвам градината, без да пропусна пътечка и да оставя камък непреобърнат. Бях затруднен от липсата на кучета, нещо, което човек винаги трябва да води със себе си по провинциалните имения, но най-сетне открих Сали да полива със сълзи цветята в бараката със саксиите.

— Нищо подобно — взмути се Сали и лорд Икнъм се изправи, целуна я бащински по косите и се върна на леглото.

— Просто украсявах разказа си, мила. Всъщност поведението ти беше геройско. Бях горд с теб. Понго, като чу гласа ми, тя се засмя. Засмя се от сърце.

— Де да можех и аз.

— Че не можеш ли? При този щастлив край?

— Какъв щастлив край?

— Ами този. Виждам Сали като малка, подхвърляна от бурята лодчица, намерила най-сетне сигурен пристан след изпитанията на грозни вълни и ветрове. Сали, докъде бях стигнал?

— До бараката със саксиите.

— Точно така. Увих я с халата и запъплихме в нощта. А докато се промъквахме, дочухме гласове.

— Как се стреснах само!

— Аз също. Стрелнах се нагоре като ракета. Защото един от гласовете беше на старшина Потър. Другият беше на прислужничката Елси Бийн. Едно от най-приятните неща в живота на Ашъндън Манър е, че можеш по всяко време на нощта да срещнеш пръснатите наоколо прислужнички. Всъщност говореше най-вече тя. Май упрекуваше

старшината във връзка с професионалните му задължения. Казваше му, че е дала едномесечното си предупреждение и че преди да изтече срокът, той трябва да вземе решение за оттеглянето си от полицията. Твърдеше, че търпението ѝ се е изчерпало и изглеждаше толкова чужда на неговите цели и идеали, че усетих в нейно лице съучастник. Оказах се прав. След малко старшината си тръгна с маниера на човек, комуто са издърпали ушите, а тя се извърна с леко подсмърчане, очевидно за да влезе в къщата. В този момент ние се появихме и установихме контакт.

— С весело „Хой!“

— С, както се изрази, весело „Хой!“ След това всичко мина възхитително гладко. Смятам, че беше малко изненадана да ни види, всъщност после призна, че грозният звук, долетял от мрака, ѝ изкарал ангелите, но скоро възвърна самоувереността си. Тя именно ни посочи улука и след като помогнах на Сали да се покатери, ми даде началния старт, тъй нужен за мъж на моята възраст. Не помня да съм срещал по-мило момиче и не ми е чудно, че ти...

— Какво не ти е чудно, че аз?

— А, нищо. Тъй че, ето ни тук благодарение на нея и тя ни гарантира всичката помощ и утеха, които е способна да окаже. Каза, че скоро ще намине да се посъвещаваме.

Сали плесна с ръце.

— Закуската ми! Вече умирам от глад.

— Клето дете. След няколко минути ще те заведе долу в килера и ще мушнем малка вечеря, която ще ти даде сили да издържиш до сутринта. На самия мен едно-две варени яйца няма да ми дойдат зле. Тези късни часове отварят апетит. А, ето я и госпожица Бийн. Влезте, госпожице Бийн. Мисля, че познавате всички присъстващи. Цигара?

— Благодаря, сър.

— Понго, поднеси на дамата цигара. Стол, госпожице Бийн? А столче за крачетата? Така. А сега, госпожице Бийн, надявам се, че сте дошли да ни насочите каква малка отплата можем да ви дадем за проявената от вас любезност тази нощ. Ако питате мен, дали петарка ще бъде достатъчна, а като кажа петарка, имам предвид разбира се, десетачка...

Елси Бийн отметна глава и ролките върху нея заподскачаха като мустаците на сър Ейлмър Босток.

— Не искам пари — отсече тя. — Все пак, благодаря.

— Няма за какво.

— Това, което искам — продължи Елси Бийн и пак вдъхна живот на ролките, — е някой да фрасне Харолд по носа.

Говореше с особена сила, лицето ѝ бе сурово, а в очите ѝ святкаха безмилостни пламъчета. Разговорът с любимия в градината явно я бе довел до някакво решение. Човек виждаше, че пред него стои прислужничка, която е стигнала до ръба. И нищо чудно. В Източен Ботълтън кипват лесно, а отговорите на старшина Потър на най-страстните ѝ молби, издържани в смисъл „Амчи, не знам“, биха раздразнили и къде-къде по-спокойно момиче.

Лорд Икнъм вежливо кимна с глава.

— Харолд?

— Харолд Потър.

— А, да, нашият приятел старшината. Какво казахте, че искате да бъде сторено на носа му?

— Искам да бъде фраснат.

— Искате да кажете, ударен? Смачкан? Сплескан?

— Тъхъ.

— Но защо? Не че искам да любопитствам.

— Обясних на господин Туисълтън. Има само един начин да налеем ум в главата на Харолд и да го накараме да зареже полицайството, и това е да го фраснем по носа.

— Разбира се, разбира се. Сега разбирам мисълта ви. Психологията на методите ви е безукорна. Ако аз бях полицай и някой ме фраснеше по носа, щях да подам оставка като светкавица. Ще се погрижим за този въпрос. Понго...

Понго конвулсивно трепна.

— Слушай сега, чичо Фред. Всичко това е уредено. Двамата с присъстващата тук Бийн го обсъдихме и постигнахме пълно съгласие, че човекът, който трябва да го извърши, е брат ѝ Бърт. Длъжен съм да спомена, че Бърт е човек, който час по час нанася удари по полицейските темета с тъпи предмети, тъй че за него това ще е детска игра.

— Но Бърт излиза чак през септември.

Лорд Икнъм се шокира.

— Понго, да не намекваш, че това клето момиче трябва да чака до септември, за да изпълни надеждите и мечтите си? Времето е от първостепенна важност и трябва незабавно да ѝ се притечем на помощ. За жалост аз съм възстаричък за фрасвания на полицаи по носовете, колкото и да ми се иска да го сторя, тъй че задачата се пада на теб. Погрижи се за това час по-скоро.

— Ама, по дяволите...

— Напомняш ми за общия ни праядо сър Джордж Туисълтън, който си спечелил лошо име по време на кръстоносните походи, защото се сгушил в леглото и промърморил „друг път“, когато го помолили да даде приноса си към битката за Йопа. Убеден съм, че този въпрос не може да се остави в по-добри ръце от твоите и предлагам двамата с госпожица Бийн да уговорите начините и средствата, а ние със Сали да слезем в килера на паша. Най-добре ще е да използваме задните стълби. Госпожице Бийн, можете ли да ни упътите към задните стълби? В края на коридора? Благодаря. Предполагам, че без усилие ще открием килера. В кухнята има ли газово устройство, предназначено за варене на яйца? Отлично. Всички удобства. Тръгвай, Сали. Мисля, че мога да ти предложа истинско пиршество. Вече съм изпробвал гостоприемството на Мутрата и то е царско. Не бих се учудил, ако в допълнение към яйцата се намери салам или дори наденички.

Със старовремски поклон към Елси Бийн лорд Икнъм придружи Сали във от стаята, като ѝ говореше за наденичките, които бил ял в училище, а Понго, скръстил многозначително ръце, се обърна към госпожица Бийн и откри, че лицето ѝ е съвсем спокойно.

— Той е мил стар джентълмен — отбеляза тя.

Това се стори на Понго толкова неточно описание на човек, който по негово мнение беше отровно дърво анчар, хвърлящо смъртоносния си сок към всеки невинен минувач, застанал в сферата на влиянието му, че той неволно нададе дрезгаво „Ха!“

— Моля?

— Казах „Ха!“ — заяви Понго и щеше да продължи да говори, ако в този момент не го прекъснаха. На вратата му леко почукаха нечии кокалчета и през дървенията се дочу глас.

— Понго!

Гласът на Бил Оукшот.

В литературните и драматургични творби, дошли при нас от дълбините на вековете, има огромен брой описания на хора, реагиращи на неприятни изненади. Едно от тях е това на крал Клавдий, наблюдаващ развитието на сюжета на пиесата „Мишеловката“^[1], а писателите след Шекспир често дават живи описания на съпрузи, откриващи във вътрешния си джоб писмо, дадено им от съпругата за пускане в пощенската кутия преди две седмици.

От всички главни герои на тези вълнуващи сцени може би най-близо до реакцията на Понго Туисълтън, когато чу този глас в нощта, е онази на Макбет при срещата му с призрака на Банко. Той се смръзна от глезените нагоре, очите му се развъртяха, косата му щръкна като под напора на внезапен повей, дори колосаната му яка повехна, а от пепеливите му устни долетя безсловесен писък. Интелигентният шотландски благородник Рос, комуто малко неща убягват, казва при вида на Макбет: „Негово величество е зле“ и би заявил същото, ако гледаше сега Понго.

Тези негови чувства са близки до ума. Когато чувствителен младеж, жизнено заинтересуван от собственото си благополучие, чуе от доста по-едричък младеж с призната склонност към насилие, че ако не престане да се увърта около прислужничките в гостната в един и половина през нощта, той, по-едричкият младеж, ще го изкорми с голи ръце, той, чувствителният младеж, повяхва пред перспективата да бъде спипан от другия да забавлява прислужничка в спалнята си в два и четирийсет и пет. Така че не можем да упрекваме Понго за неговото „Га!“ или може би „Вря!“

Но той остана скован само за миг. Във време на криза кръвта си казва думата, а той имаше щастието да е издънка на род, чиито членове, преживели навремето си безброй подобни положения, бяха придобили и предали на наследниците си известна техника. Не един и двама Туисълтъновци, особено през осемнайсети и началото на деветнайсети век, бяха принуждавани от обстоятелствата да мислят бързо при подобни обстоятелства и мислейки бързо, скриваха жените в

гардероба. Следователно, действайки в съответствие със семейната традиция, Понго насочи Елси Бийн към гардероба.

— Влизай там! — изсъска той. — И нито гък, нито мък, нито хък. От мълчанието ти зависи един човешки живот.

Затвори вратата на гардероба, оправи си вратовръзката, пое дълбоко дъх и извика: „Влез“. И докато приглаждаше косата си и едновременно с това предаваше душата си в Божиите ръце, в стаята влезе Бил Оукшот.

— О, здрасти — рече Понго.

— Здрасти — отговори Бил. — Радвам се, че още не си легнал, Понго. Аз... тъъ... исках да си поговоря с теб.

Тази фраза понякога звучи застрашително, но Бил Оукшот не я използва в зловещия ѝ смисъл. Гласът му беше мек, дори подкупващ и Понго понавири опашка, като видя, че макар да изглеждаше едър като всякога, ако не и по-едър, гостенинът му имаше кротък вид. Рос или някой друг, комуто нищо не убягва, би казал, че Бил е смутен и щеше да е прав.

Често се случва, че след разговор с приятел от детинство в ролята на по-голям брат някой иначе любезен младеж, когато намери време да поразмисли, започва да се пита дали тонът му по време на разговора не е бил твърде рязък. Същото се случи и с Бил Оукшот. След самотен размисъл за сцената в гостната той прецени, че част от забележките му бяха приели твърде анатомична форма. Нахлу в спалнята на Понго да се извини и се зае да го прави.

Понго би бил по-доволен, ако извиненията бяха в писмена форма, но великодушно ги прие, макар умът му да беше другаде, защото се вслушваше в тихото шумолене, което започна да се носи откъм гардероба. То го накара да се почувства като че ли по гърба му се разхождат паяци. Известният Бо Туисълтън Красавеца, живял в дните на Регентството, веднъж бе изпитал нещо подобно.

Но и Бил май го чу.

— Какво е това? — запита той, като млъкна наскре дума. — Ъ?

— Това драскане. В гардероба.

Понго избърса капките пот от челото си.

— Мишки — отвърна той.

— А, мишки. Има ги много.

— Да, годината е благоприятна за мишки — заяви Понго. — Е, добре, лека нощ, Бил, старче.

Но Бил още не беше готов да си тръгне. Подобно на толкова много едри младежи и той беше сантиментален и това го караше да не провежда прибързано тези сцени на сдобряване. Когато оправяше отношенията си с приятел от детинство, искаше да е сигурен, че ще останат оправени. Седна на леглото, което изскърца под тежестта му.

— Е, Понго, радвам се, че всичко е наред. Сигурен ли си, че не си обиден?

— Ни най-малко, ни най-малко.

— Реших, че може да си останал с впечатлението, че те смятам за гадна змия.

— Не, не.

— Въобще не трябваше да намеквам за подобно нещо.

— Бил, нали не те задържам буден?

— Ни най-малко. Просто като те заварих в гостната с Елси Бийн, за миг си помислих...

— Точно така.

— Знаеш как става...

— О, да.

— Разбираш ли... На твоето място бих изгонил тия мишки.

— Ще ги изгоня... утре... с желязна ръка. Без оглед на пол и възраст.

— Нали разбираш, главите ви бяха склонени тъй близо една към друга...

— Просто й палех цигарата.

— Разбира се, разбира се. Сега го съзнавам. Знам, че мога да ти вярвам.

— О, да.

— Знам, че обичаш Хърмайъни и ще я направиш щастлива. Ще гледаш на това като на свое свято задължение.

— Не се съмнявай.

— Прекрасно — рече Бил, склучи молитвено длани и вложи дълбоко чувство в думите си. — Работата е дебела, Понго. Много съм привързан към Хърмайъни.

— Да, вече ми каза.

— Хърмайъни...

— Какво ще кажеш да си поговорим за нея утре сутринта?

— Не сега?

— Не е ли късничко?

— А, да, сигурно искаш да си лягаш. Смятах само да ти кажа, че Хърмайъни е... по дяволите, как се казваха ония неща?

— Засукано парче?

— Пътеводна звезда. Тя е пътеводната звезда на живота ми. От години съм луд по нея и щастието ѝ е всичко за мен. Колко е прекрасна, Понго.

— Страхотна.

— Момичета като Хърмайъни са рядкост.

— Голяма.

— Толкова е красива.

— А!

— Толкова умна.

— Да.

— Ти, естествено, си чел романите ѝ?

Понго не можа да потисне гузно трепване. Въпросът беше неудобен. Испита вина при мисълта, че беше посветил дълги часове на „Убийство в мъглата“, които биха могли да се използват за запознаване с творбите на любимата му.

— Ами, ще ти кажа — смънка той. — По една или друга причина все не успявам да се запозная с тях в желаната от мен степен. Но тя ми даде да прочета последния ѝ роман, докато съм тук, и още от първата страница забелязах, че е кукличка. Внася нова нотка, така да се каже.

— И кой е той?

— Забравих заглавието.

— Откога е по книжарниците?

— Доколкото разбрах, току-що е излязъл от печат.

— А, значи не съм го виждал. Прекрасно. Това е нещо, което ще прочета с огромно удоволствие. Понго, не е ли изумителна? Не е ли необикновено, че може да пише всички тези прекрасни книги...

— О, да.

— ... и въпреки това да си остава простото, израснало на открито провинциално момиче, което е най-щастливо да става в шест сутринта и да прави дълги разходки през...

Понго трепна.

— В шест сутринта? — Говореше с тънък, напрегнат глас, а челюстта му поувисна. — Тя става в шест сутринта?

— През лятото.

— А през зимата?

— В седем. Виждал съм я да изиграва два тура голф преди закуска, а ако не играе голф, прави дълги разходки през гори и поля. Казвам ти, че е ненадмината. Лека нощ, Понго, ти сигурно искаш да си лягаш — заключи Бил, изправи се и си тръгна.

Един замислен Понго Туисълтън отиде до вратата, послуша се и се върна при гардероба да измъкне Елси Бийн. Да твърдим, че думите на Бил бяха отслабили великата му любов, би било пресилено, защото все още смяташе Хърмайъни Босток за кралица сред жените и нямаше намерение да отговори с „не“, когато свещеникът го запиташе: „Ти, Реджиналд, ще вземеш ли тук присъстващата Хърмайъни за своя законна съпруга?“ Но откритието, че е сгоден за момиче, което има навика да става в шест сутринта и вероятно ще настоява и той да се надига в този час, определено го беше разтърсило. Поведението му, когато обезлюди гардероба, беше разсеяно, а когато гостенката му се оплака, че се е намирала в последния стадий на задушаване, той отвърна само с „О, а?“

Разсеяността му предизвика неудоволствие у Елси Бийн и тя демонстрира заядливост.

— Защо трябваше да се трепя в гардероба? Та това беше само господин Уилям.

— Само! — възкликна Понго, неспособен да сподели този възглед. — Не разбираш ли, че ако те беше заварил тук, щеше да изтръгне главата ми из корен?

— Не думайте!

— Да не говорим за изкормянето ми с голи ръце.

— Брей! Ама че откачалка!

— Думата откачалка е твърде мека. Когато е ядосан, а намирането ти тук би го ядосало повече от всичко друго, той е заплаха за пешеходци и автомобили. Ей! — Понго бе осенен от внезапна идея. — Защо той да не фрасне твоя Харолд по носа?

— Ама нали вие щяхте да го правите?

— В случай че не успее. Знаеш колко съм зает. Вярвам, че Бил е тъкмо човекът, който ти трябва.

Елси Бийн поклати глава.

— Не, вече го молих.

— Молила си го?

— Тъхъ. Срецнах го да се разхожда в градината, след като помогнах на милия стар джентълмен да се покатери по улука. Отказа ми.

— Защо?

— Не бил привърженик на фрасването на ченгета по носа.

И Понго споделяше този предрасъдък, но все пак се ядоса. Човек не обича да гледа как някой закробва природните си дарби.

— Но как, за Бога, очакваш да го направя аз? — раздразнено запита той. — От начина, по който говорят всички, ще помислиш, че най-простото нещо на света е да се доближиш до стокилограмов полицай и да го фраснеш по лимона. Не виждам как ще стане. Откъде да започна? Не мога току-тъй да ида и да го направя. Трябва да се създадат подходящи обстоятелства. И дори тогава...

Елси очевидно схвана затруднението му.

— Мислих по този въпрос — заяви тя. — Какво ще кажеш да го блъснеш в езерото с патиците?

— Но той може да не се приближи до проклетото езеро.

— А, ще се приближи. Винаги го прави по време на обиколка. Отива, спира се до него и плюе вътре.

На Понго му полекна. Нямаше смисъл да се прави, че описаната от събеседницата му картина бе привлекателна, но все пак беше по-малко отблъскваща от другата.

— Искаш да се промъкна зад гърба му?

— Тъхъ.

— И да го блъсна с все сила?

— Тъхъ.

— Да, схващам мисълта ти. В това, което предлагаш, има нещо и ще обмисля въпроса. Междувременно иди да огледаш внимателно коридора дали някой не се навърта наоколо. Ако е пуст, вдигай гълъбите и изчезвай яко дим.

Преди Елси да стигне вратата обаче, тя се отвори и пропусна лорд Икнъм и Сали. И двамата изглеждаха живнали, особено първият, който имаше доволното изражение на мъж, натъпкал се с варени яйца.

— Отдавна не бях хапвал толкова сладко — заяви той. — В интерес на истината, Мутрата добре снабдява дома си. А сега не мислите ли, че е време за лягане? Нощта си отива. Понго, вземи си някои неща.

Понго не отговори. Беше се загледал в Сали. Лорд Икнъм се приближи до него и ръгна дружелюбен пръст в ребрата му.

— Ох!

— Започвай да си опаковаш нещата, момчето ми.

— Ъ? А, да, веднага!

— Само най-необходимото. Мога да ти услужа с бръснач и с голямата си гъба за баня „Радост“. — Лорд Икнъм се обърна към Елси Бийн. — Надявам се, че двамата сте уредили всичко.

— Да, сър. Господин Туисълтън ще блъсне Харолд в езерото с патиците.

— Превъзходно — сърдечно ги похвали лорд Икнъм. — Отлична идея. Много ще се забавляваш, Понго. Не забравяй, че при блъскането на полицаи в езера с патици най-важни са последващите действия.

Понго, който механично пълнеше един куфар, не отговори. Макар да беше спрял да гледа Сали, тя още беше в мислите му. Видът ѝ, като влезе през вратата, му подейства като силен токов удар, защото очите ѝ, очите на момиче, подкрепено с чай и яйца, изглеждаха, стига това да беше възможно, по-ясни от всякога и пак беше му отправила онази своя усмивка. А този път, въпреки че веднага започна да мисли за Хърмайъни Босток, това доведе единствено до припомняне на навика ѝ да става в шест през лятото и в седем през зимата.

Затвори куфара и остана да чака. Странни тръпки се стрелкаха през стройното му тяло, а сърцето му, сравнително бездейно напоследък, отново скачаше и се блъскаше.

— Е, Сали, лека нощ — рече лорд Икнъм.

— Лека нощ, чичо Фред. Лека нощ, Понго.

— Ъ? А, лека нощ.

— И благодаря за убежището.

— Ъ? О, няма за какво.

— Лека нощ, госпожице Бийн.

— Лека нощ, сър.

— Надявам се скоро да си легнете. Езерото с патиците, а? — замислено произнесе лорд Икнъм. — Да, възхитително. Хайде, Понго.

Насред коридора Понго спря. Лорд Икнъм въпросително го изгледа.

— Забрави ли нещо?

— Ъ? А, не. Просто си мислех за Сали.

— Какво?

— Изглеждаше дяволски хубава в онзи халат.

— Очарователна. Между другото, иска червило. Нали утре ще се погрижиш за това?

— Естествено — откликна Понго. — Червило, един брой. Ясно.

И продължи замислен по пътя си.

[1] Крал Клавдий от „Хамлет“ гледа пиесата „Убийството на Гонзаго“, повтаряща убийството на брат му, извършено от него, и уредена от Хамлет, за да наблюдава реакциите му. Пиесата „Мишеловка“ е от Агата Кристи и е най-дълго играната пиеса в Лондон. — Б.пр. ↑

ДЕСЕТА ГЛАВА

Ако тръгнете с кола за гара Уокли сутринта, веднага след ранна закуска в Ашъндън Манър, можете да хванете експресен влак, който ще ви стовари на гара Ватерло в дванайсет и четирийсет и три. Тъй като изминалите часове по никакъв начин не бяха намалили решимостта на лейди Босток да се види с детето си и да му разясни мрачното бъдеще, очакващо всяко момиче, достатъчно прибързало да надене белия воал и да застане пред олтара с ръка, облегната о ръката на Реджиналд Туисълтън, тя постъпи точно така. Бил Оукшот я закара до гарата и тя се добра до жилищния блок, където пребиваваше Хърмайъни в Лондон, малко след един часа, точно когато дъщеря ѝ се канеше да седне в двуместната си кола, паркирана пред блока.

И най-невъзприемчивото око, имало щастието да разгледа добре това момиче, застанало на тротоара с почти невероятното великолепие на новата си шапка, най-хубавата си рокля и внимателно подбрани обувки, ръкавици и чорапи, би забелязало, че гледката си я бива. Баща ѝ можеше да прилича на морж, майка ѝ — на участничка в надбягванията в два и половина на хиподрума в Катрик Бридж с вероятност за победа сто към осем, но самата Хърмайъни — висока и тъмнокоса, с големи очи, съвършен профил и не по-малко съвършена фигура, въплъщаваше бляна на ориенталски притежател на харем.

Като чу блеенето на лейди Босток, тя се обърна и зяпна от изумление. Неверието в погледа ѝ се смеси с естественото стъписване на дъщеря, която, сбогувала се с майка си в понеделник следобед, след като ѝ е домакинствала цяла седмица в апартамента си, я вижда отново да цъфва пред дома ѝ в сряда сутринта.

— Мамо! — възкликна тя с богат контралт, който от години разбълникваше душата на Бил Оукшот като биячка за белтъци. — Какво...

— О, мила — рече лейди Босток. — Трябва ли да излизаш? Дойдох специално да те видя.

— Трябва. Ще обядвам в „Барибо“ и вече закъснявам. Защо искаш да ме видиш?

— О Боже, о Боже, о Боже. Реджиналд.

— Реджиналд?

— Да, мила. Баща ти...

Изпепеляваща искрица припламна в хубавите очи на Хърмайъни. Думите „баща ти“, в комбинация с името на мъжа, с когото се бе обвързала в годежен съюз, без много протакане бяха пробудили подозренията ѝ. Според нея те можеха да значат само едно — че в разрез с изричните ѝ разпореждания сър Ейлмър не беше се отнесъл към избраница ѝ като към зеница на окото си. А тя бе момиче, което, като кажеше зеница на око, имаше предвид зеница на око и туйто!

— Какво е сторил татко на Реджиналд? — рязко попита тя. — Лае ли насреща му?

— Не, не. Баща ти никога не лае. Понякога повишава тон.

— Е, добре, повиши ли му тон?

— Едва забележимо. Не, това, което се случи... Божичко, това е дълга история.

— Тогава нямам време да я чуя. Страшно съм закъсняла. Ще обядвам с един издател.

— С господин Попгуд?

Хърмайъни се изсмя с кратък, сух смях. По време на тригодишните си делови отношения с Огъстъс Попгуд, спонсор на книгите ѝ, беше получавала от него само трохи. Също и от съдружника му Сирил Грули.

— Не — отсече тя. — Намерих си нов издател. Писа ми преди няколко дни, че иска да ме включи в списъка на авторите си, и предложи да обядваме заедно. Стори ми се много предприемчив, твърде различен от Попгуд и Грули. Ръководи фирма, наречена „Меридей Хаус“, някой си господин Пойнтър, Пънтър или Пейнтър. Не можах да разчета подписа на писмото му. Довиждане, мамо. Ще гледам да се върна към три.

— Ще те чакам, мила.

— Та казваш, че било важно?

— Много, много важно.

— За Реджиналд?

— Да, мила. Открихме, че той...

— Съжалявам, мамо — каза Хърмайъни. — Трябва да тичам.

Не беше лишена от нормалното момичешко любопитство, но беше и амбициозна млада писателка, която вярваше, че в хорските работи има приливи и отливи и че трябва да възседне приливната вълна, която води към успеха, а в хотел „Барибо“ я чакаше издател, който, съдейки по писмото му, очевидно беше живакът, надарен с енергия и пробивност, който амбициозните млади писателки обичат да виждат да се заемат с продажбата на книгите им.

Колата потегли. Седнала зад волана, тя се отдаде на приятни мисли за този пробивен господин Пойнтър.

Или Пънтър.

Или може би Пейнтър.

Името беше Пейнтър. Не Пънтър. Нито пък Пойнтър. Пейнтър. Беше Отис, братът на Сали, който чакаше Хърмайъни във фоайето на хотел „Барибо“ и в момента, когато колата ѝ се вля в уличното движение, той скочи от стола си, прекалено притеснен, за да продължи да седи на едно място, и започна да крачи напред-назад, като от време на време поглеждаше часовника си. Предстоящият обяд бележеше повратна точка в делата му.

Не беше просто съвпадение, че Отис Пейнтър, в качеството си на издател, бе писал на Хърмайъни с предложение за делова среща и евентуален договор. Поканата се бе родила след доста бърз размисъл от негова страна.

От самото начало за Отис Пейнтър беше ясно, че ако може да постигне нещо като щастлив край по въпроса за съдебното дирене, надвиснало над главата му като буреносен облак, то сър Ейлмър Босток трябваше да бъде молен, и вече бе възложил на Сали да убеди Понго да изпълни тази задача. А докато се намираше в лапите на пренеприятното усещане, че потъва, което винаги спохожда хората, оставили делата си в ръцете на Понго, случайно прочете в „Татлър“ материал, придружен със снимката на Хърмайъни.

„Госпожица Хърмайъни Босток — пишеше там, — дъщеря на сър Ейлмър и лейди Босток от Ашъндън Манър в графство Хантс. Освен че е изтъкнат член на висшето общество, госпожица Босток е написала няколко романа под псевдонима Гуинет Гулд.“

Тези думи го вдъхновиха. Мислите му, докато гледаше снимката и текста под нея, течаха приблизително по следния начин. И те демонстрират интелигентност, доста по-висока от средната, както би следвало да се очаква от човек, който навремето е бил едновременно вътрешен архитект и продавач на антики, като успоредно с това е управлявал куклен театър на булевард Распай.

В. Кой е най-подходящият човек за ходатайство пред стар дървенияк, заплашващ с разорителен съдебен иск за щети млада, неукрепнала издателска фирма?

О. Очевидно дъщерята на дървенияка, зеницата на окото му, на която не може да откаже нищо.

В. Тогава можеш ли да се докопаш до дъщерята и да я запишеш под знамената си?

О. Естествено.

В. Но как?

О. Лесна работа. Тя е писателка. Предложи ѝ договор. Тогава интересът ѝ ще е идентичен с този на издателя и ще пусне в действие огромното си влияние да го спаси от разорение. Най-добре я покани на обяд.

В. Браво.

О. В „Барибо“.

В. Какво? Влизал ли си някога в „Барибо“ и виждал ли си цените в дясната колонка?

О. Няма смисъл да горим юргана заради бълхата. Не можеш да сключиш подобен договор на бутилирана бира, агнешки котлет и два зарзавата.

Тъй че сега Отис препускаше из фойето на „Барибо“, недоумяваше защо гостенката му не идва и какво щеше да му струва обядът, когато дойдеше. Няколко думи за киселинността на шампанското можеха да я отблъснат от него, но на такова място дори бялото вино щеше да нанесе непоправими щети на джоба му.

Гледайки как Отис Пейнтър се разхожда напред-назад със зейнала уста и колене, удрящи се като цимбали, защото той имаше нещастieto да страда от трета сливица и X-образни крака, зрителят би се смаял да научи, че е толкова близък роднина на Сали. Но точно както дъщерите имат навика да са по-галеци окото от бащите и майките си, така и сестрите често се оказват по-привлекателни от братята си. Отис беше шишкав младеж с розов нос, очила и къси бакенбарди, и силно мязаше на представител от англосаксонската колония на източния бряг на Сена.

А той действително беше забягнал на източния бряг на Сена веднага след завършването на колежа, където бе получил образованието си, и бе придобил душа и бакенбарди в края на подготвителната си година. Беше се преместил в Лондон от Левия бряг, където се бе захващал с различни начинания, завършили с еднакво гръмко фиаско, и ето го пет години по-късно управляващ директор на „Меридей Хаус“, бивша „Плюмаж Прес“, чакащ във фоайето на „Барибо“ да даде обяд на Хърмайъни Босток.

Стрелките на часовника му показваха един и двайсет и седем, когато видя през стъклото на външната врата как живописно издокараният портиер, застанал на входа да помага на клиентите да излизат от колите и такситата, се изпъна, докосна конвулсивно шапка и трескаво засука мустак — неоспорими доказателства, че към фоайето се е насочило нещо сензационно. Секунда по-късно вратата се завъртя и през нея влезе фигура, която го накара да си глътне третата сливица и да съжали, че пъпката, излязла на върха на носа му, не беше се поддала на сутрешния курс на лечение. В една пъпка на носа няма нищо лошо и срамно, но има времена, когато един чувствителен младеж би желал да я няма.

Той пристъпи почтително напред.

— Госпожица Гулд?

— О, как сте, господин Пойнтър?

— Пейнтър.

— Пънтър?

— Пейнтър.

— А, Пейнтър. Дано не съм закъсняла.

— Не, не. Ще пийнете ли коктейл?

— Не, благодаря. Не близвам алкохол.

Отис трепна, а портфейлът в джоба му подскочи радостно.

— Какво, дори с обяда?

— Само лимонада.

— Тогава да влизаме — изрече Отис с ентузиазъм, който дори не се опита да скрие. — Да влизаме веднага.

Поведе я бодро към грил-бара. Лимонадата, случайно знаеше той, струваше половин крона.

3

Може би това първоначално разбирателство доведе до превръщането на обяда в небивал успех. Защото и най-взискателният критик не би оспорил, че обядът беше успешен. От първата вилица с пушена съомга той протече като вавилонска оргия или междуправителствена конференция, проведена в дух на взаимно разбирателство.

Твърде често, когато издател кани автор на обяд, някаква мрачна нотка пропива разговора на масата. Издателят често въздиша и избира за тема на забележките си трудните времена, свиването на книжния пазар и поскъпването на хартията и печатарските услуги. А когато гостът му се опита да го развесели с предположението, че тези трудности могат да се отстранят с една енергична рекламна политика, той отново започва да въздиша и заявява, че предварителните хвалби за творбата на даден автор, публикувани в печата за сметка на издателя, са с малка и дори нищожна стойност, а единствената реклама, която има резултат, е, как да се изразя, ами, нещо като устно разгласяване от читател на бъдещ читател.

Но днес тук не се случи нищо подобно. Отис се изсмя на предположението, че времената били трудни. Времената, по негово мнение, бяха страхотни. Да не говорим за книжния пазар. Без следа от свиване. А що се отнася до хартията, от начина, по който говореше за нея, щяхте да останете с впечатление, че я раздават безплатно.

След това мина на описанието на рекламната си политика.

Отис, заяви Отис, вярвал в рекламата. Когато откриел автор, комуто вярвал, като вас, госпожице Гулд, ако ми разрешите, той просто не знаел граници. Колонка тук, колонка там. Нещо такова. Цената? Пет пари не давал за разходите. Всичко се възвръщало при продажбата. Мотото му, обясни той, съвпадало с единствените френски думи — с изключение на О-ла-ла, които успял да научи на добрия, стар Ляв бряг и било *l'audace, Paudace, et toujours Paudace*^[1].

Накратко казано, изява на вяра, добре пресметната, за да накара една млада писателка да усети, че плува на розов облак над океан от

радост и точно така се почувства Хърмайъни, докато го слушаше. Усещането се засили, когато домакинът ѝ заговори за аванси за следващите ѝ три книги, чудо невиждано, и заплащането на авторските им права в размер на двайсет процента, нарастващи до двайсет и пет при над три хиляди продадени бройки. Дори произнесени от мъж с трета сливица, тези думи галеха ухото като звуците на тържествен химн.

Възможно е читателят на това повествование, подведен от ентузиазма на Бил Оукшот, да си е съставил погрешна представа за мястото на Хърмайъни Босток в света на литературата, защото кариерата ѝ беше доста по-нетриумфална от неговото възторжено описание. Беше публикувала три романа чрез издателската къща на Попгуд и Грули и от първите два се бяха продали хиляда и сто и четиристотин и шестнайсет бройки съответно. За последния, току-що излязъл, Попгуд — твърде мрачен човек — беше заявил, че „напредва бавно“. Грули, оптимистът на фирмата, говореше бодро за евентуалната продажба на две хиляди бройки.

Но дори да се придържате към слънчевия млад Грули, не бихте могли да не се съгласите, че тези бройки са слаба отплата за положения къртовски труд и Хърмайъни ги отдаваше не на липсата на достойнства в самите книги, защото знаеше, че преливат от достойнства, а на предпочитанията на фирмата да държи парите си заключени в стар сандък, вместо да ги харчи за реклама по вестниците. Веднъж бе повдигнала въпроса пред съдружниците и Попгуд беше заявил, че няма смисъл да рекламира във вестниците, защото единствената форма на реклама, която имала успех, била... как се беше изразил?

— Устно разгласяване? — подсказа му Грули.

— Устно разгласяване! — съгласи се Попгуд и с благодарност погледна изобретателния ковач на нова терминология.

Нищо чудно, че докато Хърмайъни попиваше опияняващите слова на Отис, нежна музика се лееше наоколо и изпълнителният директор на „Меридей Хаус“ дори стана по-хубав. Слушаше го като насън и колкото повече той говореше, толкова повече ѝ допаднаше. Едва когато започна да отпива от кафето си (два шилинга, но неизбежни), в думите му се прокрадна нещо, което подсказа, че не се намира в най-

добрия от световите. Внезапно след красноречив пасаж, подплатен с оптимизъм, той мина в минорно наклонение.

— Дааа — рече. — Точно така мисля. Възхищавам се от работите ви и бих желал да получа книгите ви и да ги наложа на пазара, както заслужават. Но...

Млъкна и Хърмайъни, слязла от розовия облак, го изгледа тревожно. Когато един издател ти е предложил двайсет процента, нарастващи на двайсет и пет след три хиляди продадени бройки, и е говорил надълго и нашироко за колонки с реклама в буквално всички неделни вестници, не е приятно да чуеш думичката „но“.

— Но... — повтори като ехо тя.

Отис свали очилата, избърса стъклата им и ги постави обратно на носа си, който отличният обяд бе обагрил от розово в пурпурночервено. Докосна пъпката, избърса и нея и с пухкава ръка потупа бакенбардите си. Разговорът беше стигнал до най-съществения момент и искаше да помисли, преди да продължи.

— Но... Работата е там — заговори той, — че има една уловка. Не съм съвсем сигурен, че разполагам с парите да извърша всичко това. Може да фалирам, преди дори да започна.

— Какво!

— Разбирате ли, изправен съм пред крайно неприятни юридически действия и адвокатът ми каза, че може да понеса тежки щети.

— Но защо говорите така, сякаш със сигурност ще загубите?

— Защото ще загубя, ако работата стигне до съд. А не виждам как мога да ѝ попреча. Този Босток...

— Босток ли?

— Сър Ейлмър Босток. Бил е губернатор на някаква африканска колония, написал е мемоарите си и ми възложи да ги публикувам...

— Но той ги възложи на „Плюмаж Прес“.

— Смених името ѝ на „Меридей Хаус“. По-чисто звучи. Ама — непресторено се изненада Отис — вие говорите като че ли сте запозната със случая. Странно как се разчуват тия неща. Е, щом сте чули какво е станало, няма смисъл да ви обяснявам. Проблемът е, че Босток проявява крайна отмъстителност. И, както вече казах, ако се стигне до съд, ще загубя.

— А! — рече Хърмайъни.

Лорд Икнъм, когато видя за първи път снимката на момичето, беше изразил мнение, че е потенциална хвърлячка на ядовити погледи. Не беше сгрешил. В момента очите ѝ сърдито святкаха и нейното „А“ носеше цялата зловеща многозначителност на „Хо“-то на старшина Потър.

В предишни глави на това повествование беше споменато нещо за чувствата на вълци, завзели шейни и открили, че в тях няма руски женици, и на тигри, лишени от индийския си кули тъкмо когато са седнали да обядват. Тези чувства са още по-силни у млада писателка, която, получила предложение за двайсет процента, нарастващи на двайсет и пет след трихилядната продадена бройка от издател, който вярва в рекламата в буквално всички неделни вестници, научава, че баща ѝ възнамерява да отнеме на този издател средствата му да издава.

Хърмайъни се изправи мрачна и решителна.

— Не се тревожете, господин Пейнтър. Ще се погрижа искът да не влезе в съда.

— Ъ?

— Би трябвало по-рано да ви кажа, че Гуинет Гулд е псевдоним. Аз съм Хърмайъни Босток. Дъщеря на сър Ейлмър.

Отис онемя от смайване.

— Дъщеря? Гледай ти. Е, проклет да съм. Колко странно.

— Ще поговоря с татко. Веднага заминавам с колата.

— Имате ли нещо против да вземете и мен? В случай че се нуждаете от помощ.

— Няма да се нуждая от помощ.

— И все пак, предпочитам да съм на място, за да чуя час по-скоро добрата новина.

— Много добре. Докато разговарям с татко, можете да ме чакате в странноприемницата. Тъй че, ако сте готов, господин Пейнтър, да тръгваме. Колата ми е отвън.

Едва когато наближиха Гилдфорд със скорост от сто километра в час, защото тя беше твърда поддръжничка на мнението, че педалът за газта е създаден за настъпване до дупка, мисълта, която от известно време дрънкаше в подсъзнанието на Хърмайъни, както връзката с ключове подрънква размандахерцана в ръцете на пиян домовладелец и когато ключът внезапно улучва ключалката, той се стряска, така и тя ахна изведнъж.

— Моля? — откликна Отис, който от доста време също ахкаше. Намираше шофирането на придружителката си за твърде ново и ужасяващо изживяване.

— Нищо — отвърна Хърмайъни. — Просто се сетих нещо.

Беше се сетила за неочакваното посещение на майка си, преданата майка, която я чакаше вече три часа в апартамента да ѝ каже нещо за Реджиналд. За миг изпита боцване на съвестта. Но после си каза, че с мама всичко ще е наред. Имаше удобно кресло и купища илюстрирани списания.

Натисна газта, а Отис затвори очи и предаде духа си в Божиите ръце.

[1] Дързост, дързост и пак дързост (фр.). — Б.пр. ↑

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Следобедното слънце надникна през прозореца на довчерашната спалня на Понго, докосна лицето на Сали и я събуди от дрямката, в която бе потънала. Тя стана и се протегна с прозявка.

Френският прозорец се отваряше към балкон и тя го загледа с копнеж. Щеше да е приятно да поседне там в такъв приятен летен ден. Но момичетата, известни на полицията, трябва да бъдат благоразумни. Най-доброто, което можеше да направи, беше да застане зад пердето и от тази наблюдателница да надникне към градината и прекрасния свят отвъд.

Скоро изчерпа развлечението от гледката на част от чакълеста пътека и парче рододендрон, и тъкмо се канеше да се върне на шезлонга, когато на пътеката се появи високата изискана фигура на лорд Икнъм, който пристъпваше пъргаво с малко куфарче в ръка. Изчезна от погледа ѝ и след секунди на балкона пред прозореца ѝ се чу тъпото издумкване от запратения на него куфар.

Сърцето ѝ подскочи. Беше интелигентно момиче и разбра, че това сигурно означава дрехи. Петият граф може и да имаше своите лекомислени моменти, но не беше човек, който да мята куфари по балкони от чиста палавост. Сали запълзя внимателно на четири крака и се докопа до ценната придобивка.

Увереността ѝ се оправда. Бяха дрехи и тя побърза да навлече това, в което разпозна бялата спортна рокля и червения жакет на лейди Икнъм, с цялото нетърпение на момиче, което обича да изглежда добре, а известно време е трябвало да се приютява в мъжки халат на цветчета. Стоеше и се оглеждаше в огледалото, когато в стаята влезе лорд Икнъм.

— Получи ги значи? — рече той. — Харесва ми този червен жакет. Много е елегантен.

Сали с благодарност го целуна.

— Чичо Фред, ти си ангел. Дано никой не те е видял.

— Не ме зърна жива душа. Вражеската линия е рехава и зле охранявана. Домакинята ти замина за Лондон малко след закуска, а

Мутрата, доколкото разбрах, е в селото и се опитва да продаде някому крава.

Сали трепна.

— Тогава защо да не го направим сега? Мисълта ми е да вземем бюста.

— Мило дете, да не смяташ, че идеята не ми е хрумнала? Първата ми работа, като чух, че хоризонтът е чист, беше да отида веднага до стаята с колекцията само за да открия, че Мутрата я е заключил и е взел ключа със себе си. Както споменах снощи на Понго, в характера на Мутрата има някаква низка извъртливост, достойна за осъждане. Но не се тревожи. Изчаквам удобния момент. Такъв човек съм аз, както се пее в песента. Много скоро ще уредя всичко в твоя полза.

— Според теб.

— Сали! Не ми казвай, че губиш доверието си в мен.

— О, чичо Фред, миличък, разбира се, че не. Защо изрекох тези тежки думи? Считай ги за произнесени.

— Вече са изтрети от паметта ми. Да, изглеждаш очарователна с жакета. Пиршество за очите. Нищо чудно, че Понго те обича.

— Вече не.

— Повече от всякога. Забелязах начина, по който очите му снощи се цъклека колчем те погледнеше. Виждала ли си някога скарида в любовен период? Същата работа. А едно от последните неща, които ми каза, беше: „Изглеждаше страшно красива с халата.“ С трепет в гласа. Това е любов.

— Щом ме е помислил за хубава, облечена в халат за мъж, висок метър и осемдесет и пет, това вече е нещо.

— Любов, мила моя. Любов, казвам ти. Старият плам отново бликна като гейзер. Той те обожаваше. Боготвори те. Би умрял за малка розичка от косите ти. Как стоят нещата при теб?

— А, не са се променили.

— Още ли го обичаш?

— Луда съм по него.

— Крайно задоволително. Макар и странно. Много съм привързан към Понго. В интерес на истината, като изключим жена ми, теб и кучето Джордж, не мога да се сетя за човек, към когото съм по-

привързан. Но не разбирам как можеш да си луда по него. Как го правиш?

— Съвсем лесно е, Бог да благослови прекрасното му сърце. Той е вакло агънце.

— Смяташ ли?

— Убедена съм. Сладко, къдраво, кротко, вакло агънце, което ти се иска да галиш и милваш.

— Е, може да си права. Знаеш повече за агънцата от мен. Ако аз бях момиче и той ме помолеше за една роза от косите ми, не бих му я дал. Бая зор щеше да види да ми изкрънка роза от косите. И все пак важното е, че ти го обичаш, защото ми се струва, че много скоро ще бъде свободен да те удостои с вниманието си. Този негов годеж не може да продължи дълго.

— Ти положително пръскаш радост и светлина, нали, чичо Фред?

— Опитвам се.

— Обясни ми по-подробно. Мога вечно да те слушам. Защо смяташ, че годежът няма да е дълготраен?

— Ами защо, за Бога, момиче като Хърмайъни Босток би се омъжило за Понго?

— Може и тя да си пада по агънцата.

— Глупости. Виждал съм я само на снимка, но мога да заявя от пръв поглед, че тя се нуждае от едър, солиден, обожаващ я съпруг, който си пада по лова, кучетата и риболова, а не от столичен продукт като Понго. Очевидният ѝ партньор е Бил Оукшот, който е налупал въдицата по нея преди години. Но е твърде плах. Не изповядва любовта си, а оставя потайността да пропълзи като червей в розовата пъпка на кадифените му бузи, както се е изразил не помня кой поет. Така не се върши работа. Възнамерявам сериозно да си поговоря с младия Уилям Оукшот следващия път, когато го видя. Всъщност още сега отивам да го търся.

— Не, не си тръгвай още. Искам да ти кажа за Понго.

— Какво за Понго?

— Клетото агънце е разтревожено до смърт. Сърцето ми се къса. Беше тук неотдавна и само седеше на стола и стенеше.

— Сигурна ли си, че не е пял?

— Би ли заровил лицето си в ръце, ако пееше?

— Не. Няколко пъти съм чувал Понго да пее на селските ни концерти и е невъзможно да се сбъркат симптомите. Навирва брадичка, отмята глава и изпуска звука по посока на тавана, наклоняйки се под ъгъл от четирийсет и пет градуса. Резултатът е рядко отблъскващ, особено ако изпълнява „О, Долорес, кралица на моретата“, както прекалено често се случва. Та значи стенеше? Защо?

— Не му харесва идеята да блъска полицаи в езерото с патиците.

— Не му харесва? Дори когато с това ще донесе щастие и сватбени камбани на божествената Бийн?

— Останах с впечатлението, че не го е грижа за божествената Бийн и сватбените ѝ камбани.

— А, мислел е предимно как това ще се отрази на добрия стар Туисълтън? — Лорд Икнъм въздъхна. — Сали, младежите не са това, което бяха по мое време. Тогава всички бяхме Галахадовци. Девиците в беда трябваше само да натиснат бутона и ние се понасяхме с плююща уши, изгарящи от нетърпение да ги избавим от всяческа беда. Е, няма да допуснем да се изсули. Имаме дълг на честта към госпожица Бийн и той трябва да се плати. По дяволите, защо изобщо го прави на въпрос? Не е като езерото с патиците да е на километри разстояние през тежък терен.

На лицето на Сали се беше появил странен израз, някаква непреклонна решимост, каквато бихме засекли на лицата на Жана Д'Арк или Бодицея.

— Къде е то? — запита тя. — Той не ми каза.

— Извън портала. На две крачки. А тази сутрин говорих с госпожица Бийн и тя ме уведоми, че когато Потър идва насам по време на обиколката си, винаги спира до него, плюе вътре и тя се надява, че мисли за нея. Каква по-проста и лесна задача от това да се промъкнеш зад гърба на плюещ полицаи в момент, когато е потънал в размисъл по любимата жена, и да го бутнеш в езерото? Когато бях на Понгова възраст, бих блъснал двайсет полицаи в двайсет езера заради момиче като Бийн — най-прекрасната прислужничка, размахвала някога парцал за прах.

— Но Понго притежава такава чувствителна натура.

— Аз също притежавах чувствителна натура. Цял Ню Йорк говореше за мен. Е, ако ще върши днес работата, трябва да е тръгнал. Доколкото знам, Потър идва насам точно по това време. Къде е?

— Не знам. Повлече се навън.

— Трябва веднага да го откроя.

— Почакай — рече Сали.

Решимостта ѝ бе по-забележима от всякога. Освен дето приличаше на Жана Д'Арк и Бодицея, при лошо осветление би могла да мине и за Яел, съпруга на Хебер^[1], и лорд Икнъм, спрял се на път към вратата, беше впечатлен и леко разтревожен.

— Какво има? — запита той. — Изглеждаш напрегната. Да не се тревожиш за Понго?

— Да, тревожа се.

— Но аз те уверявам, че задачата му е и лесна, и приятна.

— Не и за Понго. Той е агънце-багънце. Вече ти го казах.

— Но защо трябва обстоятелството, че е тъпа овца, да пречи на някого да блъска полицаи в езера?

— Не знам. Но му пречи. Чичо Фред, проучих тая работа с блъскането на полицаи в езера и съм убедена, че нужното за постигане на ефективен резултат е момиче, чиито дрехи полицаят е разкъсал предната нощ.

— Велики Боже, Сали! Да не искаш да кажеш...

— Да, искам. Решила съм го. Ще ида да го блъсна вместо Понго и ако това те интересува, подобно изпълнение ще е най, ама най-доброто нещо, което някога съм правила. Довиждане, чичо Фред. До скоро.

И тя изчезна към балкона, а долетялото отвън драскане подсказа на лорд Икнъм, че се спуска по улука. Той излезе точно навреме да я види как изчезва в храстите от другата страна на терасата. Няколко секунди остана там, загледан в пространството, а после с лека въздишка, изтръгваща се от гърдите на Старостта при вида на Непокорната младост, напусна стаята. Все още замислен тръгна надолу и стигна до вестибюла.

Там стоеше Бил Оукшот и балансираше бастун на върха на носа си.

Фактът, че младият собственик на Ашъндън не беше ръководен единствено от просто лекомислие в упражняването на еквилибристичните си способности, а по-скоро се опитваше, както често правят мъже в момент на душевен смут, да отклони мислите си от по-тежки проблеми, личеше по леката загриженост в поведението му. Не е лесно да изглеждаш загрижен, докато балансираш бастун на върха на носа си, но Бил Оукшот съумяваше да го постигне.

При вида на лорд Икнъм незабавно се разведри. От момента, когато изпрати лейди Босток на гара Уокли същата сутрин, му се искаше да се посъветва с човека, на чиито преценки бе започнал да разчита, но поради отдавна занемареното си задължение да обядва с приятели, които живееха на пътя за Уокли, не беше успял да го види досега.

— А, ето ви и вас — рече той. — Чудесно.

Лорд Икнъм неохотно изтика проблемите на Сали на втори план, поне за момента. Видът на масивния младеж му напомни, че трябва да проведе с него насърчителен разговор.

— Думата „чудесно“ — отвърна той — е крайно подходяща, защото и аз с четири очи чаках тази среща. Имам да ти говоря, Бил Оукшот.

— Аз имам да ви говоря.

— Трябва да ти кажа много неща.

— Аз също трябва да ви кажа много неща.

— Е, ако ще я караме в дует, обзалагам се, че мога да говоря по-високо и по-бързо от теб и съм готов да подкрепя това твърдение с лакти и ритници, но тъй като съм твой гост, доброто възпитание налага да ти отстъпя думата. Давай.

Бил подреди мислите си.

— Ами, нещата стоят така. Тази сутрин след закуска закарах леля на гарата да хване експреса за Лондон. Бях уморен след бодърстването миналата нощ, тъй че мълчах, докато си бибипках, и само наблюдавах пътя и си мислех за туй-онуй.

Лорд Икнъм го прекъсна.

— Прескочи тази част. Несъмнено ще мога да я прочета след време в автобиографията ти в главата „Разходки с леля ми в летните утрини“. Мини по същество.

— Ами държах пътя под око и си мислех туй-онуй, когато тя внезапно произнесе: „Алкохолик“.

— И защо те нарече алкохолик?

— Не мен. Оказа се, че има предвид Понго.

— Понго? Наистина?

— Да. Каза: „Алкохолик“, а аз; „Ъ?“ Тогава тя обясни: „Той е алкохолик“. А аз запитах: „Кой е алкохолик?“ А тя отвърна: „Реджиналд Туисълтън е алкохолик. Чичо ти казва, че не бил изтрезнял, откак е пристигнал.“

Лорд Икнъм пое дъх с леко съскане на възторг.

— Забележително! — възкликна той. — Повтарям, Бил Оукшот, трябва да отдам дължимото на повествователното ти умение. Никога не съм виждал човек, който по-добре да разправя история. Признай си, момчето ми. Да не си Синклер Луис? Та значи леля ти каза: „Алкохолик“, ти отвърна: „Ъ?“ и тъй нататък. Много интересно. Спомена ли на какво основава обвиненията си?

— О, да. Дватамата с чичо Ейлмър са го заварили да лочи уиски в гостната.

— Не бих отдал голямо значение на това. Много от най-възвишените мъже на нацията лочат уиски в гостните. Самият аз го правя.

— Но не и цяла нощ. Да, да, цяла нощ. Искам да кажа, че открих Понго в гостната да пие в един часа след полунощ, а леля и чичо са го открили там да продължава се налива в два и половина. Това прави час и половина. Да му дадем половин час преди да вляза и ето ти два часа плътно смукане. А след като леля и чичо си тръгнаха, сигурно е продължил да смуче. Защото след закуска несъмнено беше пиан.

— Не мога да повярвам, че някой може да се напие на закуска.

— Не съм казал, че се е напил на закуска. Пропускате най-важното. Теорията ми е, че се е наливал цяла нощ, надрънкар се е до козирката до шест сутринта и е продължил да пие до инцидента.

— За какъв инцидент говориш?

— Случи се веднага след закуска. Леля ме чакаше да докарам колата, а чичо Ейлмър направи някаква неприятна забележка за шапката, която тя си беше сложила. Тъй че тя отиде в стаята си да я смени и когато стигнала до вратата, чула някой да се движи вътре. Когато влязла, не видяла никого, но внезапно откъм гардероба прозвучала кихавица и там бил Понго, клечащ на пода.

— Сигурна ли е?

— Дали е сигурна?

— Да не е било обувка или шалче?

— Не, Понго. Казва, че се усмихнал овчедушно и обяснил, че търси червилото ѝ за устни, защото му трябвало. Вероятно е бил пиян като свиня. Защото освен всичко останало, един бърз поглед към леля Емили би му разяснил, че тя няма червило. А това, което не мога да реша, е: не трябва ли Хърмайъни да бъде предупредена? Не е ли недопустимо да я оставим безгрижно да нагази в доживотен съюз с човек, който ще прекарва брачния си живот в еженощно пиянстване в гостната? Не виждам как една съпруга би могла да бъде щастлива при подобни обстоятелства.

— Вероятно би се чувствала доста пренебрегната. Но ти грешиш в преценката си за Понго, като го смяташ за денонощен къркач. Като цяло той е доста умерен младеж. Само извънредни обстоятелства могат да го накарат да извърши нещо, което някой пурист би нарекъл оливане. А в момента той е под силно нервно напрежение.

— Защо?

— По някаква причина винаги става такъв, когато е под един покрив с мен. Присъствието ми... трудно е да го обясня... оказва върху него необяснимо въздействие.

— Значи не смятате, че трябва да уведомя Хърмайъни?

— Бих го премислил. Но — продължи лорд Икнъм, като закова младия си приятел с пронизващ поглед — има нещо, което трябва да ѝ кажеш. Незабавно и лично ти, Бил Оушот.

— Ъ?

— И то е, че я обичаш и ще я направиш своя.

— Ъ?

— Контролирай тая твоя склонност да ѝ кажеш. Обичаш я, нали? Би я направил своя, нали? Знаем от достоверен източник, че мислиш по този начин от много години насам.

Бил стана морав в лицето. Запристъпя от крак на крак.

— Ами да — призна той, — всъщност така си е. Но да ѝ кажа, че ще я направя своя, когато е сгодена за друг?

— А младият Лохинвар^[2]? Той го е сторил и въпреки това е спечелил всеобщо признание. Знаеш ли случая с младия Лохинвар?

— О, да. Често съм декламирам стихотворението като малък.

— Сигурно е звучало чудесно — вежливо отбеляза лорд Икнъм.
— Самият аз жънех успех със „Схуната «Хеспелъс» полеше булното моле“. Нека ти кажа нещо, мило момче. Не бива да храниш нездрави скрупули спрямо Понго, що се отнася до отмъкването на Хърмайъни Босток на седлото на коня ти. Той обича друга. Помниш ли как при първата ни среща ти разказах за момичето, за което се надявах да се ожени? Не мисля, че тогава го споменах, но по едно време беше сгоден за нея и всички симптоми сочат, че му се иска пак да бъде. Последния път, когато ги видях заедно, което беше съвсем наскоро, определено останах с впечатлението, че би умрял за една роза от косите ѝ. Тъй че действай без угризения. Госпожица Босток е в Лондон, доколкото разбрах. Прескочи до там и излей сърцето си.

За кой ли път Бил Оукшот запрестъпя от крак на крак и предизвика от паркета звук, напомнящ вълни, разбиващи се в суров, скалист бряг.

— Толкова е трудно.

— Какво е трудно, да си излееш сърцето? Глупости.

— Ами опитвам се да го направя от девет години, но без помен от успех. Не мога да събера сили да започна.

Лорд Икнъм се замисли.

— Май виждам къде е проблемът. Допуснал си грешката да мислиш предварително и затова само си обикалял безрезултатно наоколо. Трябват ти бързина и решимост. Не се колебай. Нахвърли ѝ се. Сграбчи я. Завладей я бурно.

— Нима? — безизразно отвърна Бил Оукшот и лорд Икнъм сложи приятелска ръка на рамото му. Знаеше какви мисли минават през главата на младежа.

— Разбирам притеснението ти — рече той. — Когато видях снимката на Хърмайъни Босток, веднага ми направи впечатление, че в лицето ѝ има нещо величествено, някаква властна недостъпност, която е пречела на общителните млади гръцки пастири при връзките им с по-

високопоставените богини от Олимп. Тя е това, което по мое време наричаха горда красавица. И тъкмо този факт налага още по-силно да наложиш мощно начало. Гордите красавици трябва да бъдат завладени.

— Ама, по дяволите, Понго не би могъл да я завладее.

— Вярно. Но Понго, поне така съм информиран, е кротко агънце.

Кротките агънца постигат успехите си с други методи.

— Не смятате ли, че и аз съм кротко агънце?

— Опасявам се, че не си. Прекалено си едър, як и загрубял. Видимо си мъж, който поема ежедневната си дузина яйца на закуска и обича плътен пудинг за обяд. Там, където Понго може да спечели с пелтеченето на нежни слова, ти трябва да си зашеметяващ ухажор. Ще трябва да се държиш като герой от онези романи, толкова популярни навремето, които се разхождат с бричове за езда и не се поколебават да понапляскат избраницата си с камшика, когато това им се стори наложително. Етел Дел. Това е името, което се мъчех да се сетя. Трябва да се държиш като герой на Етел Дел. Купи творбите ѝ и внимателно ги проучи.

На лицето на Бил се изписа твърдост.

— Няма да я пердаша с камшик.

— Ще ѝ бъде от полза.

— Твърдо не.

— Много добре. Прескочи камшика. Тогава трябва да се втурнеш към момичето и да го сграбчиш за китките. Няма да обръщаш внимание на съпротивата ѝ, ще я притиснеш до гърдите си и ще обсипеш с целувки вдигнатото ѝ лице. Няма нужда от много приказки. Само „Спътнице моя!“ или нещо подобно. Е, помисли добре, драги ми приятелю. Но те уверявам, че този метод ще опече работата. Известен е като Системата Икнъм и никога не се проваля. А сега се опасявам, че трябва да те напусна. Търся Понго. Не знаеш ли случайно къде е?

— Видях го преди половин час да се разхожда нагоре-надолу по игрището за тенис.

— С клюмнала глава?

— Да, май главата му беше наведена.

— Така си и мислех. Клетото момче. Е, имам за него нещо, което ще го върне към живота. Тъй че засега довиждане. А, между другото — рече лорд Икнъм и се появи повторно като добронамерен чешърски

котарак, — когато сграбчиш обекта за китките, не се дръж като че ли боравиш с деликатен порцелан. Дръж здраво и я пораздрусай.

Изчезна отново и Бил го чу да тананика стара любовна песен от началото на века на път за игрището за тенис.

3

За стеснителен и кротък младеж, свикнал години наред само да престапва от крак на крак и да се кокори в присъствието на любимото момиче, ободрителен разговор в смисъла, наложен от лорд Икнъм, има въздействие, подобно на скок в ледена вода в прохладна сутрин. Най-напред настъпва вцепеняващ шок, когато пред очите причернява и самите основи на душата започват да се гърчат. Освежаващата реакция настъпва по-късно.

Доста време след като духовният му учител си отиде, Бил стоя смразен от ужас, докато си представяше картината, описана му от него. Мисълта да обсипе вдигнатото лице на Хърмайъни Босток с целувки караше гръбнакът му да се гърчи като нещо от терариума в зоологическата градина. Идеята да я сграбчи за китките и да я раздрусва го накара да се почувства както навремето в училище, когато бе изял шест големи сладоледа за петнайсет минути, защото някой беше заявил, че няма да може.

Но внезапно със значително изумление откри, че ужасът е отстъпил място на странно въодушевление. Вече можеше да оцени солидността на тази Система Икнъм главно защото поставяше ухажването на Хърмайъни Босток на физическа основа, физическите действия бяха стихията му. Дай му да върши нещо с ръце и нямаше грешка.

Освен това беше и проста. Нищо заплетено или объркано. Преговори я още веднъж, за да се увери, че не е забравил нищо.

Да връхлети и да я сграбчи. Дадено. Да я раздрусва. Много добре. Да я притисне до гърдите си и да обсипе с целувки вдигнатото ѝ лице. Може. Да каже „Спътнице моя!“

За това вече не беше толкова сигурен. Струваше му се, че лорд Икнъм, колкото и опитен театрален постановчик да беше, бе допуснал грешка, включвайки диалог. Няма ли човек да се почувства пълен тъпанар, провиквайки се „Спътнице моя!“? Нямаше ли да е по-добре да се позапъхти? Да, точно така. Връхлита, сграбчва, раздрусва, притиска, целува, пъхти. Точно така.

Под натиска на интензивното мислене беше започнал да се разхожда нагоре-надолу из вестибюла, с глава, сведена над пръстите на ръцете му, на които изброяваше точките от списъка, и когато неволно ускори ход под въздействие на вдъхновението за пъхтенето, усети, че се блъска в нещо и оглушителният неприязнен рев му подсказа, че е претърпял пътнотранспортно произшествие.

Като присви очи, видя, че е връхлетял върху нещо обемисто с побелели мустаци, а като ги присви още, разпозна зад мустаците чичо си. Тъкмо се канеше да поднесе нужните извинения, когато всички мисли за блъснати чичовци излетяха от главата му и сърцето му подскочи като изпълняващ адажио балетист, опитващ ново па. Зад сър Ейлмър, изглеждаща още по-невероятно красива, отколкото я помнеше, стоеше Хърмайъни.

Хърмайъни му се усмихна главозамайващо. Беше в най-слънчево настроение. След като остави Отис в „Бичата глава“ на Главната улица, тя пристигна пред парадния вход точно навреме, да види баща си да приближава с колата и силата на личността ѝ беше такава, че успя да реши дребния проблем за предполагаемото дело Босток срещу Пейнтър за по-малко от минута и четвърт. Бъдещето на издателската фирма „Меридей Хаус“ бе сигурно, поне що се отнасяше до съдебни действия от страна на бившия губернатор на Долна Барнатоландия.

Тъй че тя се усмихна главозамайващо. По някакъв весел сестрински начин винаги много беше обичала добрия стар Бил и се радваше да го види отново.

— Здравсти, Бил — рече тя.

Бил възвърна членоразделността си.

— О, здравей, Хърмайъни.

Сър Ейлмър също възвърна членоразделността си.

— Какви, по дяволите, ги вършиш, тромав бивол такъв — изръмжа той, застанал на един крак, подложил другия на система от масажи, защото сблъсъкът беше съществен. — Да се мяташ из помещението като пощурял носорог. Защо не гледаш къде ходиш?

Бил зяпаше Хърмайъни. Смътно чуваше думите от устата на стария проклетник, но не успяваше да се съсредоточи върху важността им.

— Горедолу — отвърна той.

— Как така горедолу?

— Да, нали? — отбеляза Бил.

Човек, тясно специализиран в сумненията, имаше само един отговор на подобно поведение. Сър Ейлмър изсумтя и хлътна в стаята с колекцията, като си каза, че ще задълбае в проблема по-късно, когато племенникът му е в подходящо настроение. Нямахме смисъл да хаби ценни думи за човек, който, макар и открай време страдащ от недостиг на интелект, в момента очевидно страдаше и от психопарализа.

Хърмайъни продължи да се държи сърдечно.

— Значи се върна, Бил. Радвам се да те видя отново. Как е Бразилия?

— О, чудесно.

— Добре ли прекара?

— О, да, чудесно, благодаря.

— Много си загорял. Предполагам, че си изживял страхотни приключения?

— Горе-долу.

— Змии и тъй нататък?

— О, да.

— Е, някой път ще ми разкажеш. Сега бързам. Трябва да се видя с един приятел в страннопиемницата.

Бил се изкашля.

— Тъъ, само секунда — рече той.

Сега, убеждаваше се, е моментът. Сега или никога трябваше да пусне в действие Системата Икнъм. Двамата бяха сами. Един скок ще го постави в позиция да я сграбчи. А вече пъхтеше. Не можеше да иска по-подходящи условия.

Ала откри, че е неспособен да помръдне. През всички безкрайни месеци в Бразилия образът на това момиче трептеше пред вътрешния му поглед, но сега, когато я видя очи в очи, красотата ѝ го вцепени и причини друсливост на крайниците му и общото усещане за изтощение, които връхлитат толкова хора в наше време и могат да се премахнат само с помощта на специалитети като „Възкресител“ и тонизиращия плодов сок на доктор Смайди.

Ако имаше подръка бутилка, не, дори чаена лъжичка, от тонизиращия плодов сок, всичко можеше да се развие добре. Но без него той само престъпваше от крак на крак и се кокореше, точно както беше правил през последните девет години.

— Е? — запита Хърмайъни.

(„Налети, сграбчи, раздрусай, притисни, целуни, пъхти“, навиваше го по-добрата му половина. Но крайниците отказваха да помръднат.)

— Е?

— Хърмайъни.

— Да?

— Хърмайъни.

— Е?

— Ами нищо — смънка Бил.

Откри, че е сам. Отвън долетя звукът на запалена и отдалечаваща се кола. Беше си отишла.

Не можеше да я упрекне. Като си припомни последната сцена, чувайки отново онзи ужасяващ, блеещ глас, той потрепери и се запита възможно ли е двукрако живо същество, носещо външните белези на мъж, да се окаже такъв червей и жалък страхливец.

Сгърчи се от терзание и за миг се поколеба дали да не си заблъска главата в стената, но като разсъди, взе решение против. Нямаше смисъл да поврежда хубавата стена. По-добре да иде в стаята си, да се хвърли на леглото и да зарови лице във възглавницата.

Хърмайъни, забързана да стигне до „Бичата глава“ и час по-скоро да информира Отис за щастливия резултат от разговора с баща си, запали колата и отпътува без никакво размотаване. Ако беше поотложила тръгването си поне с една минута, щеше да забележи младеж с див поглед и без шапка трескаво да препуска към къщата от тенис корта с вид на младеж, комуто нещо огромно се е стоварило връз главата. Веднъж вече имахме случай да чуем Реджиналд Туисълтън, описан като котка върху гореща ламарина. И сега някой проникателен наблюдател би го взел за котка върху нажежена тенекия.

Прелетя през терасата, стигна до къщата и се хвърли през прага. Прелетя през вестибюла и изпърха нагоре по стълбите. Прелетя през коридора на първия етаж, втурна се в доскорошната си стая и Сали, която отморяваше на шезлонга подобно на амазонка, отдъхваща си след важно сражение, стана при влизането му. По-скоро се изстреля, сякаш някакъв шиш внезапно бе проникнал през възглавниците и се бе забил в тялото ѝ. Беше момиче със самообладание, което трудно губеше контрол над себе си, но след блъсването на полицай в езерото дори момиче със самоконтрол изпитва притесненост и бурното отваряне на вратата за миг я остави с впечатлението, че при нея нахълтва старшина Потър.

Като позна посетителя си, се поуспокои, макар все още да проявяваше склонност към възклицания.

— О, Понго! — рече тя.

— О, Сали! — отвърна Понго.

Да твърдим, че историята, която лорд Икнъм му разказа на игрището за тенис, преди да се отправи към „Бичата глава“ за капка бира и бърбрене със сервитьорките, разстрои Реджиналд Туисълтън, ще е твърде меко твърдение за бурята, която разбуни в гърдите му. Беше го накарала да се носи като кълбо от всевъзможни чувства, сред които най-ясно се открояваше благодарността към момичето, поело заради него такъв риск, срам от собственото малодушие, довело до този героичен акт от нейна страна, и най-вече — прилив на любов, каквато

досега не беше изпитвал, а той се беше влюбвал, меко казано, достатъчно често.

Дългът на честта спрямо Хърмайъни Босток изцяло бе излетял от главата му. Нямаше друга мисъл, освен да открие Сали и да я уведоми за тази нова тенденция. Точно както беше направил и Бил Оукшот, той си представи бъдеще, в което ще налети, ще сграбчи, ще целува, ще притиска и ще пъхти. С тази разлика, че докато, както видяхме, Бил бе планирал да се държи като масажист, обработващ трудноизлечим пациент, той, Понго, виждаше сцената повече като преклонение пред светиня. Думата „сграбчвам“ бе неуместна. Също и думата „раздрусвам“. Но „притискам“, „целувам“ и „пъхтя“ можеха да останат.

Вече пъхтеше и не загуби време да пристъпи към другите планирани процедури. Ако Бил Оукшот присъстваше, щеше да получи ценен практически урок как се правят тия неща.

— О, Сали! — рече той.

— О, Понго! — отвърна Сали.

Времето спря. В света отвън хората се занимаваха с различните си работи. Старшина Потър беше у дома и се преобличаше в суха униформа. Лорд Икнъм, тананикащ весела песничка, препускаше по пътя към селото. Хърмайъни, на четиристотин метра пред него, караше по същия път. Сър Ейлмър се ровеше в африканските си антики. Бил Оукшот бе заровил лице във възглавницата. А в Лондон лейди Босток, в апартамента на дъщеря си, бе изчела илюстрираните вестници и списания и бе потънала в лека дрямка.

Но Понго и Сали бяха сами в свой собствен свят, наслаждаваха се на уханието на рози и виолетки, покрили пода на стаята, и се вслушваха в нежната музика, която извънредно надарен оркестър, съставен предимно от арфи и цигулки, свиреше на ухото им. За старшина Потър, лорд Икнъм, сър Ейлмър Босток, лейди Босток, Бил Оукшот и Хърмайъни и двамата не даваха пет пари, макар да беше близо времето, когато те, и най-вече Понго, щяха да бъдат принудени да дадат пет пари, че и повече за последната.

В момента Понго, като намести още по-удобно ръце около талията на Сали, защото бяха седнали един до друг на шезлонга, започна да пелтечи със съжаление за миналото, наблягайки на наблюденията си върху престъпния идиотизъм на оня бивол

Туисълтън, оня ненадминат кретен, допуснал да се раздели с единственото момиче на земята, за което един мъж с вкус може да си позволи да се ожени. Говореше с неподправена злоба за този твърдоглав Туисълтън.

— Божичко, какъв идиот бях!

— Не колкото мен.

— Много по-голям. Несравним.

— Грешката беше моя.

— Не, не беше.

— Беше.

— Не беше.

— Беше.

Спорът заплашваше да се разгори, но тъкмо когато Понго се канеше да повтори „Не беше“, внезапно млъкна и на чувствителните му черти се изписа онзи израз на ужас и тревога, който носеше преди четиринайсет часа, когато чукането на Бил Оукшот на вратата бе прозвучало в тихата нощ.

— Какво има, съкровище? — загрижено запита Сали.

Понго сухо преглътна.

— А, нищо. Просто се сетих за Хърмайъни.

Настъпи пауза. Бърз пристъп на безпокойство и тревога прониза Сали. Щастието ѝ зависеше от точната степен, до която Туисълтънови гледаха на думата си като на хвърлен камък.

— О, Хърмайъни? — рече тя. — Да не искаш да ми кажеш, че си прекалено благороден, за да развалиш годежа?

Понго отново преглътна.

— Не прекалено, но... Ти не познаваш Хърмайъни, нали? Е, трудно е да се обясни, но тя е от момичетата, с които годеж не се разваля току-така. Няма да знам откъде да подхвана.

— Аз просто бих отишла при нея и честно бих си признала, че съм направила грешка.

— Да, може и така.

— А не можеш ли да ѝ пишеш?

Понго трепна като силен плувец, който насред агонията си дочува плясък на весла и вижда към него да лети спасителен пояс.

— Писмо?

— Може да е по-малко притеснително за чувствителна натура като твоята.

— Може — съгласи се Понго и разтреперан от благодарност към помощничката си за своевременното ѝ предложение, я притисна към гърдите си и обсипа с целувки вдигнатото ѝ лице.

Това вероятно щеше да продължи доста време, ако точно в този миг Елси Бийн не беше влязла тихичко с поднос в ръце, съдържащ чайник, чаша, няколко филии хляб с масло и парче кейк.

— Чай — обяви Елси, а Понго, стрелнал се към тавана, се приземи и гневно я изгледа.

— Защо, по дяволите, не предизвестяваш пристигането си с рог? — разгорещено запита той.

Елси не се трогна. Страстната сцена, която бе прекъснала, ни най-малко не я впечатли. Беше нещо, което се случваше непрекъснато в Източен Ботълтън.

— Чай, препечен хляб и малко кейкче — изреди тя. — Господин Туисълтън, блъснахте ли вече Харолд в езерото?

Сали взе положението в ръце по свойствения ѝ компетентен начин.

— Естествено, че го блъсна в езерото. Нали каза, че ще го направи? Да не смяташ, че господин Туисълтън ще те подведе?

— Плъсна ли вътре с все сила?

— Плъсна, плъсна. Чу се околоръст.

— Брей. Добре. Много съм ви задължена, господин Туисълтън. Видяхте ли се с госпожица Хърмайъни?

Понго подскочи пет-шест сантиметра.

— Да не е тук?

— Тук е. Видях я да пристига с колата.

Понго остана известно време безмълвен. Беше си стиснал главата.

— Мисля да се поразходя по игрището за тенис — заяви той. — Това налага обмисляне.

И с кратък стон излезе от стаята, още веднъж напомнящ за котка върху горещца тенекия, а Елси го проследи с критичен поглед.

— Приятен млад господин е господин Туисълтън — заяви тя. — Не е ли малко халтав?

— Съвсем малко — съгласи се Сали. — И това ми допада.

„Бичата глава“ си стоеше непоклонливо на стария площад на Главната улица, когато Хърмайъни пристигна с колата, но Отис вече го нямаше там. Информираха я, че е излязъл преди малко, но къде е отишъл, бе неизвестно. Ядосана, защото никое момиче, носещо новината за победата от остров Екс^[3] в Гент, не обича да заварва Гент празен. Хърмайъни се върна в двуместната си кола и потегли обратно. Хрумна ѝ, че сега, след като така и така се намираше в околностите на Ашъндън Манър, би трябвало да използва случая да размени няколко думи с годеника си. За първи път се сещаше за него.

Но ядът ѝ не трая дълго, както и желанието ѝ да се види с Понго. Тъкмо измина една миля, и нещо сякаш я удари между очите. Усети го като паднал гръм, но всъщност беше основната идея за първия от серията романи, за които щеше да вземе двацет процента с нарастване до двацет и пет след първите три хиляди продадени бройки, които Отис Пейнтър вече можеше да публикува. Подобни неща често се случват на писателите. Карат си колата или си вървят по пътя, или пък просто си седят на стола с празни глави, когато изведнъж — бум.

А първото нещо, което научава един писател, е колко фатално може да се окаже да скъташ вдъхновението в периферията на ума си и да вярваш, че паметта ти ще го възпроизведе при поискване. Бележките трябва да се нахвърлят незабавно. Хърмайъни отби колата встрани от пътя, откри някакъв стар плик и започна трескаво да пише, като дишаше тежко през носа.

Точно в този момент лорд Икнъм стигна до „Бичата глава“ и прекрачи прага на бара.

Лорд Икнъм влезе в бара с непринудената лекота на човек, свикнал да е добре дошъл, защото предишното му посещение се бе превърнало в небивал светски успех. Пълничката блондинка зад тезгяха, чичо ѝ, собственикът (Дж. Хъмфрис, с разрешително да продава бира, вина и алкохол) и доста значителна част на клиентите на странноприемницата направо бяха пили от устните му. На отдалечените от света жители на забравени от Бога паланки в Хампшир не се случва често да седат в краката на човек, познаващ Бразилия като дланта на ръката си, гледал алигатори в очите и принуждавал ги да примижат, и който на всичкото отгоре разказва приключенията си гладко и добре.

Днес забеляза, че публиката му ще е по-малобройна. Всъщност в момента присъстваше само барманката. Изглежда, бе налучкал един от онези мъртви часове, които връхлитат всички барове. Въпреки най-доброто си желание английските селяни не могат да пият по цял ден.

Но истинският артист винаги дава най-доброто от себе си, колкото и да е празен салонът. Когато лорд Икнъм опря лакът на бара и помоли пълничката блондинка да започне да налива, в поведението му нямаше и намек, че ще претупа ролята си. Възобнови сагата за живота си по Долна Амазонка, сякаш говореше пред претъпкан салон, а барманката слушаше с вниманието, което бе проявила и предния ден.

— Е, това наистина е жалко — отбеляза тя, когато той млъкна, за да надигне халбата.

— Жалко ли? — запита лорд Икнъм, леко засегнат, защото говореше за случай, когато една пума едва не беше го завлякла в леговището си. — А, разбирам. Гледаш на нещата откъм тъгля на пумата и женственото ти съчувствие се е пробудило от неуспеха ѝ да си осигури плътна вечеря. Да, беше тежко за пумата. Спомням си как забелязах в очите ѝ непролети сълзи.

— Искях да кажа, жалко, че се разминахте с онзи господин. Преди около пет минути тук беше един господин, който обърна една

бърза — обясни барманката, — та той ми обясни, че току-що е пристигнал от Бразилия. Щеше да се радва да се запознаете.

Лорд Икнъм ѝ даде да разбере, че това е почти всеобщо желание, но в душата си се зарадва, че не е дошъл пет минути по-рано. При настоящите твърде деликатни обстоятелства силно предпочиташе да избягва господата, току-що пристигнали от Бразилия.

— Лоша работа — рече той. — Щеше да е прекрасно да се видим и да обменим впечатления.

— Ами ето го — отбеляза барманката.

Вратата се бе отворила, за да разкрие възрастен мъж с пишно телосложение и свадливо, загоряло от слънцето лице. Качествата на бирата в „Бичата глава“ бяха тъй превъзходни, че хората, излезли след една бърза, почти винаги се връщаха за още една.

— Това е господинът, за когото ви говорих. Извинете, сър — обърна се барманката към господина, който се приближи до бара, опря се на лакът и в момента се облизваше в тихо очакване, — това е господинът, с когото би трябвало да се познавате, щом идвате от Бразилия. Знае за Бразилия повече, отколкото можете да си представите. Майор Планк — великият изследовател.

В този миг отвън долетя глас, който можеше да се разпознае като притежание на Дж. Хъмфрис, с разрешително да продава бира, вина и алкохол. Викаше „Мъртъл“ и барманката, чиито родители я бяха обзавели с това име, изчезна с краткото „Извинете“. Гласът беше настоятелен и беше очевидно как горчивият опит беше научил племенницата му, че чичо ѝ Дж. е човек, който не обича да чака.

— Разкажете му за пумата, майор Планк — рече тя, като за секунда спря устрема си.

При обичайни обстоятелства лорд Икнъм би го направил незабавно, защото обичаше да разправя на хората за пуми и знаеше, че го бива за това. Но едно от нещата, които всеки светски мъж научава рано в живота, е, че има времена, когато най-добре е да си затраеш по темата. Господинът го гледаше напрегнато и в очите му липсваше поощрителната искрица, която подсказва желание да научи нещо повече за пумите. Из целия ни разказ са нахвърляни описания на много мрачни, рибешки очи — тези на Когс, иконома на Икнъм Хол, първи изникват в паметта, но нямаше по-студени и по-рибешки от очите на господина в този момент.

— Планк ли? — дрезгаво произнесе той. — Планк ли я чух да ви нарича?

— Точно така — потвърди лорд Икнъм. — Майор Планк.

— Вие сте майор Брабазон-Планк, изследователят? — Да.

— Аз също — отсече господинът, видимо впечатлен от необичайното съвпадение.

[1] Яел, бидейки жена, не можела да се бие открито със Сисера, командващ кралската армия, затова използвала хитрина и го убила с колче за опъване на шатра (Библ.). — Б.пр. ↑

[2] Млад шотландец от поемата на Уолтър Скот „Мармион“. Той бил влюбен в една дама и я помолил за един танц по време на сватбата ѝ, след което я метнал на седлото на коня си и отпрашил с нея, преди младоженецът и останалите гости да се окопитят. — Б.пр. ↑

[3] Остров в Атлантическия океан край френското крайбрежие, където през 1815 г. избягалият там Наполеон се предава на англичаните. — Б.пр. ↑

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

1

Когато двама силни мъже, всеки претендиращ да е майор Брабазон-Планк, се изправят лице в лице, възникването на напрежение е неизбежно и то се изрази под формата на мълчание. Лорд Икнъм заговори пръв.

— О, няма? — рече той. — Значи ми дължиш два шилинга.

Събеседникът му примигна. Този обрат на разговора очевидно го изненада.

— Два шилинга?

— Ако имаш само едри банкноти, мога да ти върна ресто.

Махагоновото лице на майор Планк стана още по-махагоново.

— Какви, по дяволите, ги дрънкате?

— Два шилинга.

— Вие луд ли сте?

— По този въпрос мненията са противоречиви. Някои твърдят, че да. Аз твърдя, че не. Две лири — търпеливо повтори лорд Икнъм. — Няма защо да се правиш, че не ми дължиш тази сума, Бимбо. Взе ми я преди четирийсет и три години, когато една прекрасна лятна вечер прекосявахме игрището за крикет. „Кретъо — каза ми ти, — искаш ли да ми заемеш два шилинга?“ А аз отвърнах: „Не, но явно ще трябва“, и парите минаха в твоя джоб.

Майор Планк впи ръце в бара.

— Бимбо? Кретъо? Игрище за крикет? — Втренчи се със страхотно съсредоточаване и лицето му внезапно се проясни. — Велики Боже! Ти си Кретъо Туисълтън?

— Тогава бях, но изминах дълъг път, Бимбо. Пред теб стои Фредерик Олтамонт Корнуолис, Пети граф Икнъм — един от най-жежките графове, докопвали се някога до коронката. Момчето, което познаваш като един прост Достопочтен, сега е пер на кралството и всеобщ обект на обожание. Само спомени пред някого, че познаваш лорд Икнъм, и той ще се заувърта около теб и ще те почерпи с обяд.

Майор Планк разсеяно отпи от халбата.

— Кретъо Туисълтън — промърмори той. Явно срещата го бе развълнувала дълбоко. — Но защо си казал на онова момиче, че си аз?

— Човек все някак трябва да поддържа разговора.

— Кретъо Туисълтън. Проклет да съм. След всички тези години. Никога не бих те познал.

— Точно това ми каза и Мутрата Босток, когато се видяхме. Знаеш ли, че той живее по тези места?

— Знам, че племенникът му Бил Оукшот живее наблизко. Дойдох да му погостувам.

— Да не си на път за Ашъндън Манър?

— Да.

— Бимбо, направи кръгом и си върви — любезно го потупа по рамото лорд Икнъм. — Не бива да стъпваш в Ашъндън Манър.

— Защо?

— Защото аз вече пребивавам там под твоето име. Мутрата ще се обърка и ще получи главоболие, ако се срещне с двама от нас. Без съмнение, ще ми възразиш, че в един дом не може да има прекалено много Брабазон-Планковци, но Мутрата няма да сподели твоя възглед. Ще загуби ума и дума и ще започне да мърмори.

Майор Планк отпи още една глътка от халбата. Встъпителната част на разговора продължаваше да поглъща вниманието му.

— Отседнал си при Мутрата под моето име?

— Точно така.

— И той те смята за мен?

— Точно така.

— Защо? — удари пирона по главата майор Планк. — Защо си отседнал при Мутрата под мое име?

— Това е дълга история, Бимбо, която ще те отегчи. Но не се безпокой. Просто си кажи: „Би ли направило това старото ми приятелче без основателна причина?“ и „Дали мотивът му е основателен?“ Отговорите на тези въпроси са: „Не“ на първия и „Да“ на втория.

Майор Планк потъна в мълчание, сякаш халосан с мокър парцал. Имаше бавна мисъл и човек почти можеше да я чуе да пука.

— Велики Боже! — отново възкликна той.

И тогава внезапно целият ужас на положението се срути върху него. Несъмнено се беше върнал в миналото и извадил на бял свят

спомените за Кретъо Туисълтън. Ненапразно в училище го бяха кръстили Кретъо. Употреби още веднъж разсеяно халбата, а очите над нея внезапно станаха кръгли й гневни.

— Защо, по дяволите, ходиш по хорските къщи под мое име?

— Името е хубаво, Бимбо. Има си и тире, и всичко.

— Ще съсипеш репутацията ми.

— Тъкмо обратното. Обликът, който ти изграждам в умовете на кого ли не, е нещо, заслужаващо още две тирета. Трябва да се смяташ за щастлив, че човек като мен не щади сили да лъсне името ти.

— Е, не съм щастлив. Тъй че най-добре ще е да се върнеш при Мутрата и да започнеш да си стягаш багажа. Защото, щом пийна още малко от тази отлична бира, идвам да те разоблича.

— Да ме разобличиш? — Веждите на лорд Икнъм укорно се извиха. — Твоят стар приятел?

— Стар приятел друг път!

— Човекът, по когото запращаше стрелички, потопени в мастило?

— Стреличките нямат нищо общо в случая.

— А кой веднъж ти услужи с два шилинга?

— По дяволите двата шилинга.

— Твърдоглав човек си, Бимбо.

— Не, не съм. Имам право да се грижа за доброто си име.

— Вече те уверих, че е в сигурни ръце.

— Един Бог знае какво си си наумил. Ако не действам светкавично, името ми ще се овъргала в калта. Слушай — рече майор Планк, като си погледна часовника. — Ще започна да те разобличавам точно в пет. Разполагаш с двайсет и три минути. Най-добре е да тръгваш.

Лорд Икнъм не тръгна. Стоеше и гледаше приятеля от младостта си със същото нежно състрадание, което бе проявил при подобни обстоятелства към старшина Потър. Мекосърдечен в същността си, мразеше принудата да охлажда разгорещените духове, които се надяваха да го разобличат. Но трябваше да го стори и с въздишка се зае с неприятната задача.

— Не си го и помисляй, Бимбо. Не можеш и да мечтаеш да ме разобличиш. Бил Оукшот ми разказа всичко за теб.

— Какво искаш да кажеш?

— Ти си човек с ахилесова пета, човек с фатална пукнатина в бронята. Страдаш от силно подчертана бебефобия. Е, ако издадеш на Мутрата малката ми тайна, незабавно ще се окажеш хвърлен в бушуващ океан от бебета. Скоро тук ще се проведе общоселски празник, а между многобройните му изяви най-важната е състезанието на сладки бебета. И точно тук е разковничето. В качеството си на майор Брабазон-Планк се нагърбих с почетната задача да съдийствам състезанието. Елиминирай ме и тутакси ще запълниш обувките ми.

— Защо?

— Защото, драги ми приятелю, някаква разновидност на майор Брабазон-Планк трябва да отсъжда сладките бебета. Вече е обявено официално и цялото село е на крак. А след заминаването ми ти оставаш единственият майор Брабазон-Планк. А ако си въобразяваш, че Мутрата, един решителен мъж, и жена му — още по-решителна жена, ще допуснат да се изсулиш, си най-големият глупак сред живите твари. Нямах надежда, Бимбо. Ще трябва да го направиш.

Безжалостната му яснота си каза думата. Майор Планк беше толкова силно загорял, че беше невъзможно да се каже дали пребледня под тена, но силно се потърси и в очите му се появи погледът, който пропълзява в очите на хора, надничачи в бездънна пропаст.

— Но защо не накарат курата да се заеме с това? — извика той, очевидно борещ се със силно усещане за тревога. — Когато в Долно Шагли правехме тия проклетни състезания на бебета, винаги ги оценяваше куратът. Нали затова съществуват куратите?

— Куратът е болен от шарка.

— Тъпак.

— Неприятна забележка по адрес на човек, който страда на легло, обсипан с розови пъпки, но отдавам дължимото на чувствата ти и признавам, че за теб това е горчив миг, клети ми Бимбо. Предполагам, че нищо не те отвращава повече от желанието да разобличиш някого, когото не можеш да разобличиш, и бих желал да ти помогна, стига да можеш. Но сега просто не знам какво да ти предложа. Би могъл да... Не, не, това не върши работа. Или пък... Не, съмнявам се, че и това ще даде резултат. Опасявам се, че трябва да зарежеш идеята. Единствената бледа утеха, която мога да ти предложа, е, че и след сто години ще бъде същото. Е, стари ми приятелю, за мен беше удоволствие да те видя след толкова време и ми се иска да можеш

да остана да си побъбрим, но се страхувам, че трябва да тръгвам. Знаеш колко сме заети ние, Брабазон-Планкови. Мини някой път край дома ми, който е съвсем наблизно, и ще си поговорим надълго и нашироко за старите дни в училище, за Бразилия и разбира се — добави вежливо лорд Икнъм, — на всяка друга тема, която би желал да обсъдим. Ако дотогава успееш да ги спестиш, донеси и двата шилинга.

И с поредното любезно потупване по рамото той излезе, а майор Планк, тежко задъхан, посегна към халбата и на един дъх довърши съдържанието ѝ.

Сюжетът на бъдещия роман на Хърмайъни се развиваше добре. Както често се случва, когато някой писател измъдри основната идея на сюжета и седне да я записва, започват да се сипят най-различни допълнителни идеи, които също държат да бъдат записани. Не след дълго пликът се оказа крайно недостатъчен да побере наплива на безценните мисли, които струяха от ума ѝ, и вече беше започнала да използва гърба на шофьорската си книжка, когато вдигна очи ѝ забеляза приближаването на възрастен, изискан на вид мъж, който вдигна шапка със старовремска вежливост.

— Добър ден — каза той.

В разпуснатата епоха, в която живеем, нерядко се случва момичетата с предизвикателна красота да стават обект на внимание от страна на представители на противниковия пол. Когато Хърмайъни Босток изпаднаше в подобно положение, маниерът ѝ ставаше рязък до степен, която караше другия участник в сценката да отmine с усещането, че е предизвикал неодобрението на дива котка. Затова тук му е мястото да изтъкнем, че почитеността на лорд Икнъм за кой ли път бе доказана от факта, че повдигнатата шапка я накара да спре да пише. Веждите ѝ леко трепнаха, сякаш се канеше да ги вдигне, но не предприе нищо да го пропъди.

— Госпожица Босток, ако не се лъжа? Казвам се Брабазон-Планк. Гостувам в дома на баща ви.

Това, разбира се, коренно промени нещата. Наше момче. Хърмайъни стана сърдечна.

— О, приятно ми е.

— И на мен. Бихте ли ми отделили един момент?

— Да, разбира се. Странно е, че ме познахте.

— Ни най-малко. Чертите ви, ако мога да се изразя така, са от типа, които веднъж видени, трудно се забравят. Имах удоволствието да разгледам ваша снимка.

— А, да, онази в „Татлър“.

— Не, не онази в „Татлър“, а тази, която братовчед ви Уилям Оукшот носи винаги до сърцето си. Длъжен съм да ви обясня — продължи лорд Икнъм, — че бях ръководител на експедицията по течението на Амазонка, в която Бил Оукшот беше изтъкнат участник, и всеки път, когато получаваше пристъп на жълта треска или малария, той вадеше снимката и я обсипваше с целувки, като мърмореше с немощен глас: „Обичам я, обичам я, обичам я.“ Беше крайно трогателно и всички членове на експедицията са на това мнение. Караше ни да се чувстваме по-добри, по-възвишени мъже.

Хърмайъни остана втрещена. Ако не беше толкова красива, можеше да се каже, че се е ококорила. Разкритието за страст, която дори не беше подозирала, ѝ се стовари като гръм от ясно небе. Гледаше на Бил като на брат и винаги беше предполагала, че и той гледа на нея като на сестра. Сякаш бе живяла дълги години до кротък английски хълм, за да открие една прекрасна утрин, че е вулкан, пълнен до ръба с течна лава.

— И не оставайте с впечатлението — не млъкваше лорд Икнъм, — че е действал по този начин само под въздействието на високата температура. Рядко се случваше да мине половин час, без да измъкне снимката ви и да я целуне. Не ви забрави, докато беше далеч, както са склонни да постъпват толкова много младежи в чужбина спрямо годениците си. Сърцето му винаги беше предано и вярно. Защото, когато повтаряше: „Обичам я, обичам я, обичам я“, на мен ми се струваше, че това може да значи само едно — той ви обича. И разрешете да заявя — с бащинска усмивка продължи лорд Икнъм, — колко съм щастлив най-сетне да ви видя и от пръв поглед да установя, че сте тъкмо момиче за него. Този годеж ме прави крайно щастлив.

— Но...

— Ще получи истинско съкровище. А също и вие, мила моя. Малко хора уважавам повече от Уилям Оукшот. От целия си кръг бих избрал именно него да бъде край мен в случай на беда с някой алигатор. И докато напълно основателно може да се поспори дали алигаторите играят съществена роля в брачния живот, не е лошо за едно момиче да има до себе си съпруг, способен да ги постави на мястото им. Мъж, който може да разчекне устата им с прът и избягвайки биещата опашка, да ги разпори със сатър, е мъж, на когото може да се разчита да поддържа огъня в домашното огнище. Тъй че

никой няма да се радва по-сърдечно от мен, когато камбаните на малката селска църква забият празнично и вие се запрепвате по пътеката към олтара, опряна на мускулестата ръка на Бил. Предполагам, че това ще стане съвсем скоро, след като той отново си е у дома.

Той млъкна, доброжелателно огрял с белозъбата си усмивка Хърмайъни, която направи няколко безуспешни опита да направи от монолога му диалог и най-сетне откри възможност.

— Но аз не съм сгодена за Бил.

— Глупости. Няма начин. А онова „Обичам я, обичам я, обичам я“?

— Сгодена съм за друг. Щом пребивавате в къщата, сигурно го познавате.

Лорд Икнъм ахна.

— Да не е оня Туисълтън с глава като карфица?

Нещо от мраза, който пробуждаха у Хърмайъни вдигащите шапка непознати, пропълзя в гласа на Хърмайъни.

— Името му е Реджиналд Туисълтън — отсече тя и позволи на очите си да засвяткат. — Съжалявам, че оприличавате главата му на карфица.

— Мило момиче, не аз оприличавам главата му на карфица, а всички. Идете навсякъде, където го познават, и кажете на първия срещнат: „Познавате ли Реджиналд Туисълтън?“ и ще чуете отговор: „А, оня с главата като карфица?“ За Бога, дете, и през ум да не ви минава да се омъжвате за Реджиналд Туисълтън. Дори Бил Оукшот да не беше в списъка на чакащите, пак би било лудост. Как можете да сте щастлива с човек, когото мине не мине седмица и го арестуват на кучешки надбягвания?

— Какво!

— Може да се каже непрекъснато. И при това дава в полицията измислени име и адрес.

— Не знаете какво говорите.

— Мила моя, това са документирани факти. Ако не ми вярвате, промъкнете се тихичко зад гърба на младия Туисълтън и креснете: „Ей, Едуин Смит от Настършиъм Роуд 11 в Източен Дълич“, и гледайте как ще подскочи и ще се загърчи. Не знам какво мислите вие, но за мен в кучешките надбягвания има нещо не твърде приемливо, защото там

могат да се видят всякакви отрепки. Но ако един младеж все пак реши да отиде на кучешки надбягвания, поне да не стига дотам да безобразничи и да предизвиква старшините да го арестуват. И ако се опитате да оправдаете Туисълтън с факта, че е бил пиян-залян, мога само да заявя, че не споделям тези либерални възгледи. Несъмнено е бил пиян както винаги, но не виждам защо това да облекчава положението. Между другото, той е алкохолик.

— Какво?

— Баща ви ми го каза.

— Но Реджиналд е пълен въздържател.

— Може би докато го държите под око. Но само тогава. През цялото останало време се налива като продънен. Трябваше снощи да сте тук. Промъкна се долу, когато всички си легнаха, и си устрои истинска оргия.

Хърмайъни възнамеряваше да сложи край на този разговор, като му се озъби и отпраши с колата след хладно сбогуване, но сега видя, че ще трябва да поотложи тръгването си. Момиче, гледало досега на избраница си като на снежнобяла душа и внезапно открило, че е снежен и бял като белъто на кюмюрджия, не казва: „О, нима? Е, трябва да тръгвам.“ То се вцепенява. Ахва. Жадува за повече информация.

— Разкажете ми всичко — отсече тя.

Докато лорд Икнъм ѝ разказваше всичко, че и повече, мрачното изражение на красивото лице на Хърмайъни Босток се задълбочи. Ако има нещо, което момиче с идеали не търпи, това е разкритието, че е приютило змия в пазвата си, а Реджиналд Туисълтън се оказваше първокачествена змия с цялата присъща на змиите липса на откровеност и честност в поведението и това ставаше все по-ясно с всяка изречена дума.

— О! — рече тя.

— Виж ти! — рече тя.

— Продължавайте — рече тя.

Разказът се изчерпа. Лорд Икнъм млъкна, а Хърмайъни остана загледана пред себе си със стоманени очи. Правеше нещо особено със зъбите си, което би могло да е скърцането, за което сме чели толкова много, но няма как да е било, защото една дама не скърца със зъби.

— Разбира се — продължи винаги добронамереният лорд Икнъм, — може би той просто е малоумен. Не знам дали сте запозната със семейната му история, но той ми сподели, че е племенник на лорд Икнъм — факт, който положително кара човек да повдига вежди. Познавате ли лорд Икнъм?

— Само по репутация.

— Каква репутация! Съществува силно обществено мнение, че е трябвало да го освидетелстват преди много години. Доколкото разбрах, открай време получава съблазнителни предложения от най-отбрани медицински заведения за душевно болни. А безумието тъй често е наследствено. Когато за първи път видях тоя младеж Туисълтън, определено останах с впечатлението, че е на крачка от лудницата, а странният инцидент от тази сутрин, за който ми разказа Бил Оукшот, само затвърди този мой възглед.

Хърмайъни потрепери. Не беше очаквала, че ще има и второ действие.

— Странен инцидент ли?

— Малко след закуска. Лейди Босток отишла в стаята си, дочула някакво движение, погледнала в гардероба и открила вътре Реджиналд Туисълтън, клекнал на пода. Обяснението му било, че е дошъл да търси червило за устни.

Хърмайъни застиска шофьорската си книжка, докато пръстите ѝ побеляха от напрежението. Първото действие я разстрои дълбоко, но второто направо я съсипа.

Като говорехме за ненавистта на момичетата е възвишени принципи към гадните змии, пропуснахме да отбележим, че тя става още по-подчертана, когато открият, че змиите използват червило за устни. Че доскорошният ѝ идол се оказа с глинени нозе беше лошо, но че в допълнение към тези глинени нозе в другия си край притежаваше устни, които очевидно от време на време се нуждаеха от начервяване, беше върхът. Хората често говорят за големия борсов крах от 1929 година и се питат един друг с потрес дали помнят начина, по който „Ю Ес Стийл“ и „Монтгомъри Уорд“ се срутиха през месец октомври, но това световноизвестно рухване на някогашните златни акции не можеше да се сравни с бързия и главозамайващ залез на Туисълтън в този момент.

Зъбите на Хърмайъни се срещнаха с тракане.

— Ще си поговоря с Реджиналд!

— И аз бих го направил. Мисля, че заслужавате обяснение. Човек започва да се пита дали Реджиналд Туисълтън може да направи разлика между доброто и злото.

— Аз ще му я обясня — отсеке Хърмайъни.

Лорд Икнъм я проследи с поглед как се отдалечава, доволен от начина, по който тя настъпи газта. Хареса му да я види тъй забързана към срещата.

Покатери се по портата отстрани на пътя и се отпусна на уханната трева до нея. Очите му се приковаха в чистото небе и той се замисли колко е приятно да пръскаш радост и светлина и колко щастлив трябва да се чувства от факта, че този следобед имаше възможност да го извърши. Ако за секунда го пронизваше пристъп на жалост към Понго, когато си представяше срещата му с това нажежено до бяло момиче, той го потискаше. Понго, ако оцелееше, не би изпитал нищо друго, освен нежна благодарност към чичото, работил тъй усърдно за благото му. Налегна го сънливост и очите му се склопиха в сладък сън.

Междувременно Хърмайъни стигна до къщата и спря пред парадния вход със скърцащи спирачки и мирис на изгоряла гума. Тъкмо се канеше да влезе, когато от стаята вляво дочу гласа на баща си.

— ВЪН! — говореше той и секунда по-късно изникна старшина Потър с вид на полицай, минал през пещта. Тя отиде до прозореца.

— Татко — рече, — знаеш ли къде е Реджиналд?

— Не.

— Искам да го видя.

— Защо? — поинтересува се сър Ейлмър, сякаш смяташе подобно желание за нездравно.

— Възнамерявам — отвърна Хърмайъни и за пореден път скръцна със зъби — да разваля годежа.

Стройна фигура, приближаваща откъм игрището за тенис, привлече вниманието ѝ. Забърза към нея, а от ноздрите ѝ заизлизаха огнени струйки.

В „Бичата глава“ в селото момичето Мъртъл, приключило разговора с чичо си, се беше върнало на поста си в бара. Господинът още стоеше там, втренчен съсредоточено в празната халба, но вече беше сам.

— Здрасти — рече разочаровано тя, защото се надяваше да чуе още нещо за Бразилия, където силата е справедливост, а силните мъже я налагат. — Майор Планк тръгна ли си?

Господинът кисело кимна. По-прозорлив наблюдател от барманката би усетил, че темата за майор Планк го отвращава.

— Разказа ли ви за пумата? Не? Много интересно беше. Тъкмо си пробивал път през непроходимата джунгла да събира бразилски орехи, когато внезапно какво мислите се изпречило на пътя му? Пума. Моля?

Господинът, който тихичко прокле пумата, не повтори забележката си, но си поръча половинка бира.

— Предполагам, че аз бих се уплашила страшно — продължи барманката. — Да, сър, нямам нищо против да призная, че щях да изгубя ума и дума. Защото пумите се хвърлят на врата ти и те сдъвкват, което не може да се твърди, че е приятно. Но майор Планк е неустрашим, ако мога да се изразя така. Оръжието и верният му туземен носач били с него...

Господинът повтори искането си за бирата с толкова мощен глас, че този път привлече вниманието ѝ. Надменно, защото тонът му я беше засегнал, барманката дръпна лоста за бирата и достави стоката, а господинът отпи дълбоко и възкликна „Ха!“ Барманката не отвърна. Още беше ядосана.

Но ядът никога не може да накара една барманка да мълчи дълго. След като с подчертан маниер избърса няколко чаши, тя възобнови разговора, като този път избра тема, по-несъбуждаща силни страсти.

— Чичо Джон е рядка птица.

— Чий чичо Джон?

— Моят. Собственикът на заведението. Чухте ли го как крещя преди малко?

Господинът, разнежен от бирата, потвърди с известна любезност, че раздражението на Дж. Хъмфрис не е останало незабелязано за него. Да, рече той, чул го да крещи преди малко.

— Така си и мислех. Сигурно са го чули накрая на света. Голям хахо е. Трябва да започна, като ви кажа — заговори барманката бързо и с лекота, — че предстои голям селски празник. Годишен празник, което значи, че става веднъж годишно. А едно от нещата, които стават на този годишен празник, е състезанието на сладки бебета. Моля?

Господинът отрече да е реагирал.

— Състезание на сладки бебета — продължи барманката. — С което искам да кажа, състезание на сладки бебета. Ако имате сладко бебе и съдията реши, че вашето сладко бебе е по-сладко от другите сладки бебета, то ще вземе наградата. Схващате ли мисълта ми?

Господинът потвърди, че схваща мисълта й.

— Е, чичо Джон записа малкия си Уилфред и напълно основателно очакваше да спечели. Дори беше готов да заложи на него сто бутилки бира срещу осем. И какво стана?

Господинът отвърна, че не може да си представи.

— Ами, господин Брадърхуд, куратът, ляга от шарка, тя се разпространява и вече има толкова много болни, че викарият казва, че няма да е безопасно да се проведе състезание на сладки бебета и затова го отменя.

Млъкна, доволна от начина, по който се прие новината. Публиката й можеше и да откаже да бъде завладяна от анекдоти за майор Планк сред пумите, но бе откликнала възхитително на по-простичкото повествование за живота на английското село. Колкото и да бе странно, защото по същество историята й бе трагична, чувството, което той явно изпитваше, беше радост. В очите му изгря слънце, сякаш от плещите му падна канара.

— Отменено е — продължи барманката, — с което искам да кажа, че няма да се проведе. Тъй че всички залагания са невалидни, както се казва, и чичо Джон няма да получи бутилките си с бира.

— Лоша работа — ухили се господинът. — Можете ли да ме упътите към Ашъндън Манър?

— Като излезете от вратата, надясно, а после все направо.

— Благодаря.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Фактът, че старшина Потър, след връщането си в къщурката да се преоблече със суха униформа, незабавно се отправи обратно към Ашъндън Манър да се види със сър Ейлмър Босток, можеше да се очаква. Сър Ейлмър беше председател на местните магистрати и полицаят гледаше на него като на свой естествен защитник. Едва водите на езерото се бяха склусили над главата му, когато той си каза, че това е нещо, към което трябва да привлече вниманието на голямото началство.

Не знаеше, че търсейки публика точно в този момент, правеше нещо, силно доближаващо се до гъделичкането на нервен тигър с къса пръчка. Никакъв предупредителен глас не нашепна в ухото му: „Внимавай, Потър!“ и не добави, че поради принудата да оттегли иска за щети, който радостно предвкусваше седмици наред, душата на висшестоящия му приличаше на кипнал водовъртеж от черна злост и че беше много по-вероятно да ухапе полицаия за крака, отколкото да изслуша търпеливо скръбната му история.

А осъзнаването на всичко това настъпи почти моментално. Не беше говорил повече от минута, когато сър Ейлмър го прекъсна с въпроса:

— Да не си се смахнал, Потър? — И го изгледа с неистова омраза. Когато човек отива в стаята с колекцията, за да остане насаме с мъката си, да ридае над разбитите си надежди и да мисли колко сладък би могъл да бъде животът му, ако имаше една от ония мекушави, старомодни дъщери, които винаги отговарят: „Да, папа!“, последното нещо, което иска, е нахлуването на полицаи с объркани истории. — Какви, за Бога, ги плециш? Нищо не разбирам!

Старшина Потър се учуди. Не беше осъзнал, че се изразява неясно. Откритието, че е разгълкувал грешно гърченето на крайниците и червеното пламъче в очите на публиката си, силно го шокира. Беше отдал тези явления на естествения ужас на добър човек, който чува от друг добър човек за извършените над последния злодеяния, и сега му се стори, че има някаква грешка.

— Във връзка с престъпното нападение, сър.

— Какво престъпно нападение?

— Това, за което ви разправам, сър. Бях нападнат от страни на езерото с патиците.

Подозрението, че говорещият е пиан, започна да набъбва в мозъка на сър Ейлмър. Стори му се, че дори Реджиналд Туисълтън на върха на среднощната си оргия би се поколебал да направи подобно изявление.

— От страна на езерото с патиците? — повтори той и очите му се разшириха.

— Да, сър.

— Как, по дяволите, може да те нападне езеро с патици?

Старшина Потър проумя, че е възникнало недоразумение. Английският език е пълен с подобни клопки.

— Когато казах „от страни на езерото с патиците“, нямах предвид „от страна на езерото с патиците“, а „от страни на езерото с патиците“. Тоест — продължи старшина Потър точно навреме, — „близо до“ или „в съседство с“, всъщност „точно до него“. Станах жертва на престъпно нападение точно до езерото с патиците, сър. Някой ме блъсна в него.

— Блъснал те е?

— Блъсна ме, сър. Като човек, който ми е имал зъб.

— И кой беше?

— Някаква кървавочервена жена, сър — отвърна в библейски стил старшина Потър. — Тоест, беше облечена с червен жакет и червена щуротия на главата, нещо като шалче.

— Беше ли шалче?

— Да, сър.

— Тогава защо казваш „нещо като шалче“? И преди ми се е случвало от съдийското място да говоря за идиотския тъп начин, по който вие, проклетите полицаи, давате показания. Видя ли тази жена?

— И да, и не, сър.

Сър Ейлмър притвори очи. Изглежда се молеше за сили.

— Как така и да, и не?

— Искам да кажа, сър, че всъщност не я видях, като да бих бил я видял истински. Само я мярнах за момент, докато се изтегляше. Хвърлих ѝ едно око.

— Искаш да кажеш, че си й хвърлил един поглед?

— Да, сър.

— Тогава го кажи така. И ако още веднъж използваш израз като „бих бил я видял“, ще... Можеш ли да идентифицираш тази жена?

— Да установя самоличността ѝ? — тактично го поправи старшина Потър. — Да, сър, стига да се приближа до нея. Но не знам къде е.

— Е, не е тук.

— Да, сър.

— Тогава защо идваш да ме тормозиш? Какво очакваш да направя?

Общо взето, старшина Потър очакваше сър Ейлмър да разпороди национално издирване и наблюдение на пристанищата, но преди да го изрече, последният се спря на друг аспект на престъплението.

— А ти какво правеше при езерото с патиците?

— Плюех и размишлявах, сър. Обикновено спирам там, когато правя обиколката си, и този следобед тъкмо бях спрял, когато се извърши злодеянието. Чух нещо зад себе си, нещо като крачки, а в следващия миг нещо ме блъсна в основата на гръбнака, нещо като ръка...

— ВЪН! — ревна сър Ейлмър.

Старшина Потър се оттегли. Прекоси терасата, отправи се към храстите от отсрещната ѝ страна и там запали лулата си и остана да плюе и мисли. Няма да крием, че мислите му бяха прегорчиви, а илюзиите — разбити.

Точно както най-добрият приятел на едно момче е майка му, така и за полицая председателят на местните магистрати е крило и опора. Когато небесата потъмнеят, мисълта за председателя на магистратите връща слънцето иззад облаците и полицаят чувства, че именно председателят на местните магистрати е човекът, който винаги може да разреши дребните му проблеми и да му осигури опора и съчувствие. Кой би дотичал да ме вдигне, като паднах, кой приказка да ми разкаже, кой с целувка болката да изличи? Председателят на местните магистрати. Това е кредото на полицая.

Следователно всеки, който като малък е тичал при майка си да се оплаче от обиди и рани и вместо съчувствие е получил ритник отзад, ще може да разбере разочарованието на старшината. Отношението на

сър Ейлмър го бе обидило и наранило. Щом законните оплаквания на един старшина се приемаха по този начин от онези, чийто дълг беше да успокояват и утешават, мислеше той, значи Елси е права и колкото по-бързо напусне полицията, толкова по-добре.

Ако бяхте се доближили до Харолд Потър, както си стоеше в храстите, пушеше лулата си и плюеше горчиво, и му бяхте казали: „Е, старшина Потър, как сте?“, щеше да ви отвърне, че му е писнало. И няма съмнение, че това черно настроение щеше да се засилва, ако не се случи нещо, което рязко откъсна мислите му от вайкането над окаения полицейски жребий.

През клоните пред себе си имаше добър изглед към предната част на къщата, а в този миг там на балкона пред един от прозорците на първия етаж се появи женска фигура с червен жакет, която имаше нещо червено на главата, нещо като шалче. Тя застана до перилата на балкона, огледа се наляво и надясно и се върна в стаята.

Гледката остави Потър занемял. От основата на шлема до подметките на униформените му ботуши се стрелна тръпка. Започна да казва „Брей!“, но дори думата замръзна на мустаците му.

Харолд Потър беше човек, който можеше да разсъждава. Тайнствена жена с червен жакет го беше блъснала в езерото. Тайнствена жена с червен жакет обитаваше стая на първия етаж. Не му трябваше много време да започне да подозира, че двете тайнствени жени могат да се окажат една тайнствена жена.

Но как да се убеди в това?

Стори му се, че има две възможности за последващите си действия. Можеше да отиде и да докладва на сър Ейлмър, а можеше и да се промъкне до бараката със саксиите, където имаше подвижна стълба, да си набави тази стълба, да я занесе до стената на къщата, да я подпре, да се изкачи на първия етаж и да надникне. Един солиден поглед от близко разстояние би установил самоличността на червената жена.

Не се колеба дълго. Отхвърляйки почти моментално идеята да иде и да докладва на сър Ейлмър, той изчука лулата си и тръгна към бараката със саксиите.

Сали, отдавна погълнала препечените филийки с масло и чая, беше започнала да се чувства самотна. Измина доста време, откак Понго я беше оставил, и копнееше за завръщането му. Седнала на шезлонга, тя си мислеше какво сладко агънце е той и изгаряше от нетърпение да го види отново, за да може да продължи да го милва по главата и да му казва колко го обича.

Странно нещо е любовта и няма смисъл да се спори за нея. Ако индивидът А. открие у индивида Б. блясък, незабелязван от широката публика, широката публика просто трябва да приеме положението без протести, точно както приемаше без протести и факта, че господин Брадърхуд, куратът, е пипнал шарка, макар вероятно да имаше някоя и друга въздишка на съжаление по този повод.

Ако видехте Сали, седнала на шезлонга, стиснала длани и с блеснали като звезди очи, със сърце преливащо от любов по Понго, щеше да бъде безсмислено някоя недоволна трета страна да я потуша по рамото и да се опита да я убеждава, че в перспективата за доживотен съюз с Реджиналд Туисълтън няма нищо, което да превръща очите в звезди. Безплодни биха били опитите да рисува Реджиналд Туисълтън такъв, какъвто го виждат здравомислещите. Сали беше влюбена и го харесваше.

Единственото облаче, помрачаващо небето ѝ, беше опасението да не би умно момиче като Хърмайъни Босток, осигурило си такова съкровище, да откаже да го освободи, но нямаше защо да се тревожи за това. Точно в този момент Хърмайъни се отървяваше от съкровището. Когато, около двацет минути след като я остави, Понго влезе в стаята, на лицето му имаше замаяно изражение, сякаш току-що се беше борил с тайфуни, наводнения и други природни бедствия, но в очите му сияеше светлината, която изгрява в очите на мъже, открили синята птица.

Сали не я забеляза веднага, защото ѝ пречеше кърпичката, с която той попиваше челото си, и първите ѝ думи бяха на упрек.

— О, ангелче, колко се забави.

— Извинявай.

— Току-що излязох на балкона да видя дали не си наоколо, но те нямаше. Знам, че трябваше да мислиш, но трябваше ли да мислиш толкова време?

Понго свали кърпичката.

— Не обмислях — рече той. — Говорих с Хърмайъни.

Сали подскочи.

— Значи я намери?

— Тя ме намери.

— И какво стана?

Понго отиде до огледалото и започна да се проучва. Май търсеше бели коси по главата си.

— Е, трудно ми е да го опиша — отвърна той. — Много объркана работа. Била ли си някога в тежка автомобилна катастрофа? Или улучена от атомна бомба? Не? Тогава е трудно да ти го обясня. Все пак се откроява фактът, че годежът е анулиран.

— О, Понго, миличък! Значи от днес можем да живеем щастливо и прещастливо до края на живота си.

Понго за пореден път употреби кърпичката.

— Да — съгласи се той, — само ми трябва малко време да събера отломките си и да се сглобя наново. Няма защо да крия, че неотдавнашната сцена направо изцеди силиците ми.

— Клетото ми агънце. Жалко, че нямам в себе си амонячни соли.

— Да, бих използвал цяло ведро.

— Толкова ужасно ли беше?

— Дори повече.

— Какво й каза?

— Нямах възможност да й кажа каквото и да било с изключение на „А, ето те и теб“ в самото начало. Тя изнесе тежестта на разговора.

— Да не искаш да ми кажеш, че тя е развалила годежа?

— И още как! Знаеш ли, май чичо Фред е изиграл някаква роля.

— Защо?

— Срецнал Хърмайъни и изял кокошия крак с вълчи глад. Наговорил й е такива страхотии за мен, че се учудих как ги беше запомнила. Но беше.

— Като например?

— Ами как са ме арестували на кучешките надбягвания, как снощи съм слязъл в гостната да пийна една глътчица, как тази сутрин бях сгачен в гардероба на мама Босток. Такива неща.

— В гардероба? Какво си правил там?

— Отидох в стаята й да ти потърся червило за устни и...

— О, Понго! Моят герой! Наистина ли го направи заради мен?

— Малко са нещата, които не бих направил за теб. Виж ти какво направи за мен. Блъсна Потър в езерото.

— Струва ми се, че това ни е хубавото на нас двамата. Всеки помага на другия. Добра основа за щастлив брак. Значи чичо Фред й е разказал за теб? Бог да го благослови.

— Така ли виждаш нещата?

— Ами той те спаси от момиче, с което никога нямаше да си щастлив.

— Не бих могъл да бъда щастлив с друга, освен с теб. Да. Права си май, че ме е отървал. Не бях погледнал на нещата от този ъгъл.

— Той не се щади, ако смята, че пръска радост и светлина.

— Така е. От него са пропищели от всички страни и аз продължавам да твърдя, че трябва да бъде въдворен в килия с тапицирани стени. Но съм съгласен, че в случая разчисти пътя ни. Искам да кажа, ето ни, нали?

— Ето ни.

— Всичките ни проблеми са решени. Няма за какво да се тревожим повече.

— Няма.

— О, Сали!

— О, Понго!

Прегръдката, в която се вкопчиха, беше силна, достатъчно силна, ако се осъществяваше в холивудски филм, да накара Ерик Джонстън да поклати със съмнение глава и да препоръча да се изрежат неколкостотин метра лента, но не толкова силна, че да лиши Понго от видимост към прозореца. И сгушената в ръцете му Сали с тревога усети, че той изведнъж се вцепенява, сякаш се превръща в стълб от сол.

— Какво има? — попита тя.

Понго сухо преглътна. Очевидно имаше трудности с говора.

— Не гледай нататък — рече той, — но онази напаст Потър току-що се прехвърли със стълба на балкона.

В момента, в който старшина Потър, вече открил леката стълба, започна да я издига, а Понго, в спалнята си на първия етаж тъкмо подхващаше емоционалното си описание на скорошния разговор с Хърмайъни, майор Планк зави с колата, мина през портите на Ашъндън Манър и подкара нагоре по алеята с висока скорост.

Движеше се с висока скорост от мига, когато напусна „Бичата глава“. Вероятно би се движил сравнително бързо при всяко положение, защото беше от хората, които просто го правят, но това, което в случая го караше да не се чувства склонен към размотаване и любуване на пейзажа, беше фактът, че го осени пълната значимост на думите на лорд Икнъм в бара. С други думи, си спомни, че човекът, когото познаваше като Кретъо Туисълтън, се бе похвалил, че сега е лорд Икнъм.

В Лондон има среди, където несекващата ексцентричност на Петия граф беше любима тема за разговор и точно в тези среди се движеше майор Планк, когато не се движеше сред алигаторите. Следователно характерът и навиците на старото му другарче му бяха кристално ясни и също тъй кристално ясно си представяше какъв би бил ефектът върху Брабазон-Планковата репутация за всеки, пред когото лордът би решил да се представи за Брабазон-Планк.

Не знаеше от колко време това обществено зло тормози Ашъндън Манър, но изпитваше силното усещане, че дори един-единствен ден е твърде много, а нещо от порядъка на четирийсет и осем часа би лепнало такава леке върху великото старо име Брабазон-Планк, че няма да може да се изличи и след няколко поколения.

Вероятно няма човек, който да се движи по-чевръсто от изследовател на Бразилия на път да изобличи измамник, лепящ лекета връз семейното му име, и дори Хърмайъни би завидяла на скоростта, развита от ферментирация майор. Притежаваше голям, плосък, солиден крак, възхитително оформен за настъпване на педала за газта и го натискаше с мерак.

Като стигна до къщата, бързаше прекалено много, за да губи време по звънене на врати и чакане да му отворят. От отворен френски прозорец вдясно долитаха гласове. Вероятно прозорецът беше на гостната и майорът се отправи нататък и влезе. Намери се в компанията на младия си подчинен Бил Оукшот и на груб мъж от по-стара реколта, който пуфтеше в побелелите си мустаци тип „любители на супа“. Като ги погледна, остана с впечатлението, че и двамата са разстроени от нещо.

И не грешеше. Споменът за идиотското му поведение при разговора с Хърмайъни не бе престанал да терзае Бил, а сър Ейлмър още се намираще в лапите на объркващата ярост, която връхлита мъжете с властен характер, когато дъщерите им наредят да не подават съдебен иск срещу издатели — ярост, която разговорът със старшина Потър не бе допринесъл с нищо да уталожил. Да се каже, че Уилям Оукшот и сър Ейлмър Босток бяха две бурета с барут, нуждаещи се само от една искрица, за да гръмнат, не е много находчиво, но затова пък вярно.

Все пак възможно беше успокояващото въздействие на чая, кифличките и сандвичите с краставички да успее да отклони катастрофата и да позволи разменените реплики да се ограничат до неутрални теми, ако сър Ейлмър, прекалено доволен да запази подобна новина само за себе си, не беше споменал между другото, че Хърмайъни му е споделила как романтичните ѝ чувства са изтекли в небитието, поради което няма да се налага да прекара вечерта като бъдещ тъст на Реджиналд Туисълтън. Това накара Бил да възкликне: „Божичко!“ с възторжен глас и подложен на натиск, да обясни въодушевлението си, да заяви, че през ума му е минала мисълта, че щом Хърмайъни отново е в обращение, може да има нова възможност и за младеж, който я е обичал дълги години с нарастваща страст, а това на свой ред накара сър Ейлмър да се нахвърли върху него с нокти и зъби. На лицето на племенника му бе изгряла усмивка, която намираще за глупава, поради което незабавно се зае със задачата да я изтрие.

— Га! — рече той, говорещ с опасно пълна с кифличка уста и добави, че Бил няма защо да се хили с грозното си лице като проклета хиена, защото, независимо дали е свободна или заета, Хърмайъни не би го докоснала и с въдичарски прът.

— И защо да го прави? — запита логично сър Ейлмър. — Ти? Тя тя гледа на теб като на...

— Знам — отвърна Бил с върнала се мрачност, — като на брат.

— Не брат — поправи го сър Ейлмър. — Овца.

Масивното тяло на Бил потръпна. Челюстта му увисна и очите му се наохлювиха.

— Овца?

— Овца.

— *Овца?*

— Овца! — не отстъпи сър Ейлмър. — Клета безгръбначна овца, която не може да каже „Бу!“ и на гъска.

По-врял и кипял в споровете човек би обърнал това обвинение в своя полза, като накара говорещия да назове поне три овце, букащи на гъски, но Бил само се вцепенени със свити юмруци, разширени ноздри, с лице, покрито от аленината на срама и негодуванието, съжаляващ, че кръвната връзка и напредналата възраст на събеседника му изключваха възможността да си получи заслуженото, което той трудолюбиво си търсеше, не, молеше за него с всяка изречена дума.

— Овца — продължи с удоволствие сър Ейлмър и разгърна обвинителната си реч. — Тя сама ми го каза.

В този крайно деликатен момент през прозореца нахълта майор Планк.

— Здравейте — рече той, влизайки с бодрата крачка и спокойната увереност на човек, свикнал от години да влиза непоканен в колибите на туземни вождове. — Здравсти, Бил.

Трудно бихме намерили по-убедително доказателство за вихрушката, която думите на чичо му бяха пробудили в душата на Бил Оукшот, от това, че неочакваното влизане на последния човек, когото би пожелал в гостната на Ашъндън Манър, дори не запали искрица ужас в погледа му. Изглежда го тъпо, с ум, още зает с овчия диалог. Наистина ли Хърмайъни, питаше се той, гледа на него като на овца? И изхождайки от този факт, значеше ли това, че храни предубеждения към овцете? Според веществените доказателства нямаше нищо против ваклите агънца, но овцете, естествено, може би бяха друга работа.

Наложи се сър Ейлмър да се прояви като любезен домакин.

— Кой, по дяволите, сте вие? — запита той със скрита благодарност, че се появява нов обект, върху когото да излее част от

злостта, породена от бърбенето му с щерки и старшини.

Майор Планк имаше богат опит в обругаването (в смисъл че обругаваният беше той) от нервни и раздразнителни домакини. Много от домовладиците, при които се беше отбивал неканен навремето, бяха вършили обругаването с копия и отровни стрелички.

— А кой, по дяволите, сте вие? — с готовност откликна той. — Търся Мутрата Босток.

Сър Ейлмър трепна.

— Аз съм сър Ейлмър Босток — с достойнство изрече той и майор Планк невярващо се взря в него.

— Ти? Не ставай глупак. Мутрата Босток е по-млад от мен, а ти си по-дърт от света. Бил, виждал ли си някъде чичо си?

— В този миг прислужничката Джейн влезе с купа ягоди в ръце, защото ягодите се посрещаха добре по време на чая в Ашгъндън Манър, както и сандвичите с краставички, кифличките и каквото и да било друго.

— ДЖЕЙН!

По-мекушаво момиче би изтървало купата. Джейн само изпълни номера на трепетликата.

— Да, сър?

— Кажи на този кучи... на този господин кой съм.

— Сър Ейлмър Босток, сър.

— Правилно — отсече сър Ейлмър като съдия на някоя от викторините за обща култура, тъй популярни напоследък.

Майор Планк заяви, че е смаян.

— Тези гадни мустаци ме подведоха — поясни той. — Ако се разхождаш наоколо, скрит зад развети сиво-бели мустаци, не можеш да обвиняваш хората, че те вземат за столетник. Е, Мутра, радвам се да те видя отново и тъй нататък, но да съкратим глупостите. Дошъл съм по работа. Името ми е Планк.

— Планк!

— Брабазон-Планк. Може би ме помниш от училище. Току-що открих, че оня луд за връзване Кретъо Туисълтън — сега се казва лорд Икнъм — пребивава под моето име под покрива ти и на това трябва да се сложи край. Не знам какво го е накарало да го стори и пет пари не давам за мотивите му. Въпросът е, че, проклет да съм, ако допусна

хората да смятат, че Кретъо Туисълтън съм аз. Божичко! Ти самият как би го приел?

Веднага след думите „Името ми е Планк“ сър Ейлмър изпълни бърза и невероятно точна имитация на кит, пронизан от харпун, като се разтресе спазматично от глава до опашка. Но когато говорившият продължи, тя бе изместена от ледено спокойствие — опасното спокойствие, вещаещо торнадо.

— Мога да ти кажа какво го е накарало да го направи — рече той и си позволи да отпрати към Бил поглед огнехвъргачка. — Пожелал е да помогне на тук присъстващия ми племенник. Скоро ще проведем нашия годишен селски празник, а едно от най-важните му мероприятия е състезанието на сладки бебета. Племенникът ми трябваше да бъде съдия.

— Кретъо ми каза, че той ще е съдията.

— Това беше уредено по-късно. Племенникът ми го е убедил да заеме мястото му.

— Много разумно от твоя страна, Бил — сърдечно откликна майор Планк. — Тия състезания на бебета са дяволски опасни. Сами по себе си малките зверчета са достатъчно гнусни, но човек трябва да се варди най-вече от майките. Виж — оголи крак той и показа белег на глезена си. — Получих го в Перу, защото бях достатъчно глупав да се оставя да ме убедят да присъждам награди за сладки бебета. Майката на един от неудостоените с грамота ме погна с туземно мачете.

— Тогава е възникнал проблемът — продължи сър Ейлмър, все още с равен и отмерен глас — как да вкара лорд Икнъм в дома ми. Знаел е много добре, че никога няма да го пусна под покрива си, ако знам кой е всъщност. Затова каза, че е изследователят майор Брабазон-Планк, а племенникът ми подкрепи това твърдение. Как си я представяш тая работа — изведнъж изрева той, внезапно зарязал спокойния съдийски тон и превърнал се в кълбо от огън и бяс, — как си представяш, ти, младо дяволско изчадие, че можеш да вкарваш измамници в моя дом?

Щеше да продължи да говори, защото очевидно не беше излял чувствата си, но в този момент изригна вулкан.

Изисква се много, за да промениш отношение, проявявано години наред. От ранно детство Бил Оукшот бе гледал на чичо си с уважително страхопочитание, сравнимо с отношението на

праисторически младеж към племенния вожд. Беше се гърчил под гнева му, слушал послушно разказите му, правил всичко по силите си да спечели одобрението му. И ако тази сцена се бе разиграла в момент, когато беше в нормално състояние на духа, без съмнение щеше да се свие като акордеон и да се остави да го манипулират без протести.

Но Бил не беше в нормално настроение. Душата му се гърчеше от бунтовни напъни като цистерна с бензин, ударена от гръм. След разговора с Хърмайъни бе останал наранен, сгърчен от нетърпима болка. Информацията, че гледа на него като на овца, бе поръсила сярна киселина върху раните. А сега, неведнъж, не дваж, а триж този кувалник с побелели мустаци бе споменал Ашъндън Манър като „моя дом“. В подобни емоционални моменти винаги се намира нещо, което обикновено е крайно банално, но изпълнява ролята на последната капка в чашата и за Бил това беше именно претенцията на чичо му към Ашъндън Манър.

През цялото време на изложението беше продължил да яде и пие по машиналния несъзнателен начин на англичанин по време на чай й за секунда кифличката му попречи да даде вокален израз на възгледите си. Ала той я преглътна и вече бе готов да започне.

— „Моя дом“ ли каза? — рече той. — Това ми допада. Откъде измисли тая работа с „моя дом“?

Сър Ейлмър заяви, че не това е въпросът и се опита да посочи кой точно е въпросът, когато беше пометен от приливна вълна.

— „Моя дом“! — повтори Бил, като се задави с тези думи, както за една бройка щеше да се задави се кифличка. — Ама че нахалство! Ама че наглост! Крайно време е, чичо Ейлмър, да си изясним кой е собственик на проклетата къща. Да го направим сега.

— Да, да го направим — намеси се заинтригуван майор Планк. Като човек с пет сестри и седем лели той беше много печен в семейните скандали и реши, че този се очертава като първокласен и трябва да бъде подбутнат. — Чия е къщата?

— Моя — прогърмя Бил. — Моя. Моя. Моя. Моя. Моя.

— Разбирам — ориентира се майор Планк. — Твоя. Тогава какво търси тук Мутрата?

— Насади се тук, когато бях още дете и не можех да направя нищо. Бях едва шестнайсетгодишен, когато баща ми почина и той изпълзя от Челтнъм и се натресе тук.

— А какво стана, когато ти навърши пълнолетие?

— Нищо. Продължи да ми виси на главата.

— Трябвало е да го изриташ.

— Естествено, че трябваше.

— Тогава е бил моментът.

— Да.

— И защо не го направи?

— Сърце не ми даваше.

— Неуместна доброта.

— Е, ще го направя сега. Писна ми да бъда... как се казваше?

— Твърдоглав?

— Кръгла нула в собствения си дом. Втръсна ми и ми омръзна да бъда кръгла нула в собствения си дом. Можеш да се изнасяш, чичо Ейлмър. Ясно ли е? Изчезвай. Пет пари не давам накъде, стига да е час по-скоро. Върни се в Челтнъм, ако щеш. Или в Бексхил.

— Или в Богнор Реджис — предложи майор Планк.

— Или в Богнор Реджис. Върви, където щеш, но няма да останеш тук. Ясно ли е?

— Напълно ясно — заяви майор Планк. — Крайно добра формулировка.

— Правилно — отсече Бил и напусна салона в галоп през френския прозорец, а майор Планк си взе кифличка.

— Мило момче е този Бил — отбеляза той. — Харесвам младежите, които знаят какво искат. Прекрасни кифлички, Мутра. Ще си взема още една.

Като излезе през френския прозорец, Бил прекоси терасата, забързан към началото на алеята. Дишаше апоплектично.

Апетитът идва с яденето. Отхвърлянето на оковите не го успокои и не го възвърна към ежедневната кротост, а точно обратното — настрои го за нови вдъхновени срещи. Беше усетил вкуса на кръвта и жадуваше за още. Това често се случва с мълчаливите спокойни младежи, когато най-сетне намерят сили да защитят правата си.

Беше напълно готов да се срещне с Джо Луис или друг шампион по бокс и да се заяде с него, а когато зави зад ъгъла и излезе на алеята, очите му се спряха на нещо, което беше направо отговор на молитвите му.

Не беше Джо Луис, а следващият го по достойнство противник. Това, което видя, беше шишкав младеж с розов нос и очила, потънал в напоителен разговор с Хърмайъни Босток. И точно когато ги забележа, младежът внезапно прегърна Хърмайъни и започна да я целува.

Бил се юрна в галоп, огънат в очите му се разгаряше, апоплектичността на дишането му се засили. Общото му душевно състояние беше на боен кон, който изцвилва „Ха!“ сред фанфарите.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Никога не е лесно за силно напрегнат младеж, чието бъдеще на издател се решава в провинциално имение, да си седи в странноприемница, отдалечена на три километра от мястото на събитието и търпеливо да чака новините от фронта. С всяка изминала дълга минута нервността му нараства. Гърчат се крайници, очи се вдигат към небето, илюзията, че панталоните са пълни с мравки става все по-осезаема, докато накрая стремежът да се приближи към театъра на военните действия става толкова властен, че той се предава.

Точно затова Отис Пейнтър отсъстваше от „Бичата глава“, когато Хърмайъни отиде там. Беше тръгнал пеша към Ашъндън Манър.

Като казахме, че Отис е тръгнал пеша към Ашъндън Манър, трябваше да уточним, че той само си мислеше така. В действителност, недоразбрал упътванията, след излизане от странноприемницата беше тръгнал наляво вместо надясно и едва след като измина близо два километра през очарователна природа, установи, че макар да подобряваше фигурата си и да гълташе много чист въздух, с всяка измината крачка намалява възможностите си да се добере до целта.

Върна се в „Бичата глава“, взе на заем велосипед от момчето, което лъскаше обувките — вежлив и услужлив младеж на име Ърбът с вакса по лицето, и след няколко пренеприятни падания, защото от много години не беше яхвал велосипед и старите умения го бяха поизоставили, се озова в началото на алеята. Там, усещайки, че не е благоразумно да напредва по-навътре в територия, където съществува огромен риск да налети на сър Ейлмър Босток, той паркира превозното средство зад едно дърво, скри се в храсталаците и зачака. Най-сетне се появи Хърмайъни, която бързаше нанякъде.

Когато се приближи до него, успя да я види ясно и сърцето му се сви, защото забеляза, че устните ѝ са стиснати, гърдата ѝ се вълнува, а в очите ѝ бушува буря — с две думи, приличаше на дъщеря, обърнала се към баща си по въпроса за оттеглянето на съдебен иск срещу издател и сблъскала се с преголяма лъжица за устата си.

Всъщност външността на Хърмайъни беше естествена за момиче, току-що влязло в съприкосновение със змия. След контактуване със змии женските устни обикновено се свиват и рядко се случва гърдата да не се развълнува. Но Отис не знаеше това и с ум, преизпълнен с най-мрачни предчувствия, излезе от скривалището си.

— Е? — рече той силно и хрипливо, както често става, когато нервите са опънати.

В бързината си Хърмайъни го беше отминала. При звука на глас, внезапно раздрал атмосферата там, откъдето не можеше да се очаква, тя напусна земната твърд във вертикално направление и се приземи кисела и ядосана.

— Бих искала да не изскачате така от храстите — остро отбеляза тя.

Отис беше прекалено развълнуван да навлиза в дебрите на етикецията.

— Какво стана? — попита той.

— Прехапах си езика.

— Имам предвид — обясни той, като цъкна със своя, — когато се видяхте с баща си.

Хърмайъни овладя чувствата си. Езикът още я болеше, но си беше спомнила, че този човек е издател, който вярва в рекламните колонки по всички неделни вестници.

— О, да — заяви тя.

Отговорът не задоволи Отис. Стори му се твърде мъгляв, а той копнееше, или както би се изразил литературен неделен вестник — лелееше за яснота.

— Какво значи това „О, да“? Какво каза той?

Хърмайъни се беше овладяла. Продължаваше да не одобрява практиката на спонсора си да изскача иззад храсти и да дудне във врата ѝ като рог в мъгла, но реши да остави миналото зад гърба си.

— Всичко е наред, господин Пейнтър — обясни тя с мила усмивка към Отис. — Татко изтегли иска.

Отис се разтърси от силни чувства.

— *Наистина?*

— Да.

— Ура! — извика Отис и в този момент прегърна Хърмайъни и започна да я целува.

Последното нещо, което искаме да направим, е да хвърляме обвинения върху издателите — крайно почтена категория мъже, и затова бързаме да заявим, че подобно поведение е съвсем нетипично за тези прекрасни хора. Статистиката сочи, че броят на писателките, целувани от издатели, е толкова нищожен, че може да се пренебрегне. Реакцията на Отис беше истинско изключение и ако Ходър и Стофтън я бяха видели, нямаше да я одобрят. Също и Джонатан Кейп. А смятам, че и Хайнеман, Макмилан, Бен, Голанч и Хърбърт Дженкинс биха се отвратили от гледката.

В защита на Отис могат да се изтъкнат някои съображения. На първо място, облекчението му беше толкова силно, а щастието — тъй дълбоко, че просто трябваше да целуне нещо. На второ — Хърмайъни беше рядко красива (не че това би повлияло на възгледите на Фейбър и Фейбър) и му се беше усмихнала много мило. И най-сетне, не можем да мерим мъже, живели на левия бряг на Сена, със същата мярка, която прилагаме към онези, чийто дом е в Лондон. Ако Еър и Спотисуд наемеха апартамент на Рю Жакоб, на две крачки от булевард Сен Мишел, биха се учудили колко бързо щяха да забравят уроците, научени в майчиния скут.

За жалост никой от тези аргументи не беше известен на Бил Оукшот, когато тъкмо зави иззад ъгъла. В лицето на Отис Пейнтър той видя поредния развратник, прехвъркващ от цветче на цветче да смуче нектар, а вече сме запознати с предразсъдъците му срещу развратниците. Спомняме си, че импулсът му при вида на такъв бе да изтръгне главата му из корен и да го изкорми с голи ръце и точно с тези процедури наум той се приближи към прегърнатата двойка. Сграбчи Отис за яката на сакото, откъсна го от клинча и тъкмо щеше да започне да изтръгва главата му, когато Хърмайъни нададе жален писък:

— Не го убивай, Бил! Това е издателят ми. — А като забележа колебанието му, добави: — Ще публикува следващите ми три романа и ще ми даде двайсет процента, които ще нараснат на двайсет и пет, когато се продадат три хиляди бройки.

Това се оказа достатъчно. Колкото и да беше бесен, Бил все още можеше да разсъждава, а здравият разум му подсказа, че издатели от тази рядка порода трябва по-скоро да се ухажват, отколкото да се кормят. Литературната кариера на Хърмайъни му беше толкова

присърце, колкото и на нея, и знаеше, че няма да си прости, ако я провали, като изтърбуши човека, способен да планира договори в такива широки мащаби. Пусна Отис, който заднешком се оттегли до едно дърво, немощно опря гръб на ствола му и остана там да си почиства задъхано очилата.

Бил също се задъхваше. Дъхът му излизаше с гръмки свистения, когато с няколко дълги крачки стигна до Хърмайъни и я сграбчи за китките. В момента в поведението му нямаше и помен от смачканата плахост, която го характеризираше при предишния им разговор във вестибюла. Оттогава Уилям Оукшот, вече окачил на пояса си една победа над тиранина, беше станал нов човек и човекът, в когото се беше превърнал, беше някаква смес от световния шампион Джеймс Кагни и хунския вожд Атила. Чувстваше се силен, властен и в най-добра форма за изпробване на Системата Икнъм. Отис Пейнтър, който се звереше към него през очилата си, вече възстановени на мястото им, го оприличи на парижкия полицейски инспектор, който веднъж го арестува на Бала на изкуствата.

Хърмайъни също бе впечатлена. В момента я раздрусваха и тя откри, че процесът, макар и физически неприятен, поражда у нея тръпка на екстаз.

Подобно на всички красиви момичета, Хърмайъни Босток открай време бе обграждана със страхопочитание от страна на противния пол. Години наред се беше движила в свят на мъже, които покорно се свиваха пред нея и се сгърчваха като индиго, ако им заговореше троснато, и беше свикнала с мъжкото обожание. Дори когато прие предложението на Понго, тайничко бе копняла за нещо по-грубо и силно с гаден поглед и душа на втори помощник-капитан на пиратски кораб. А го откри на последното място, където очакваше, че може да съществува. Винаги беше обичала Бил, но по някакъв небрежен, почти презрителен начин, като гледаше на него, както веднъж бе споменала пред баща си, като на овца. А сега овцата захвърли овчата кожа и се разкри като вълк, и то от най-зъбатите.

Нищо чудно, че Хърмайъни Босток, докато Бил я раздрусваше, а след това притискаше към гърдите си и обсипваше с целувки вдигнатото ѝ лице, реши, че той е мъжът, когото бе очаквала от деня, когато за първи прочете „Пътят на орела“.

— Спътнице моя! — рече Бил и продължи през зъби: — Хърмайъни!

— Да, Бил?

— Ще се омъжиш за мен.

— Да, Бил.

— И никакво хък-мък, ясно ли е?

— Да, Бил.

— Да не съм видял задявки с разни Понговци и какви ли не.

— Няма, Бил.

— Добре — отсече властният мъжага. Обърна се към Отис, който наблюдаваше сцената с носталгия, защото му напомни за доброто старо, щастливо време на левия бряг на Сена. — Значи ти ще издадеш книгите ѝ, така ли?

— Да — страстно потвърди Отис. Не искаше да бъде допусната и най-малката грешка по въпроса. — Всичките.

— И ще ѝ дадеш дващсет процента, нарастващи до дващсет и пет след продажбата на три хиляди бройки?

— Да.

— А защо не ѝ дадеш веднага дващсет и пет процента? — запита Бил и Отис се съгласи, че това наистина ще е доста по-добре. Тъкмо смятал сам да го предложи.

— Чудесно — отсъди Бил. — Е, добре, елате и двамата да пием чай.

Хърмайъни със съжаление поклати глава.

— Не мога, миличък. Трябва да се върна в Лондон. Мама ме чака в апартамента от един часа и сигурно недоумява какво е станало с мен. Ще трябва да летя като вятър. Да ви закарам ли до Лондон, господин Пейнтър?

Отис потрепери.

— Предпочитам да се прибера с влака.

— Много е бавен.

— Точно такъв ми харесва.

— Много добре. Довиждане, миличък.

— Довиждане — отвърна Бил. — Утре ще дойда в Лондон.

— Прекрасно. Ела да ме изпратиш до колата. Оставих я пред къщата.

Отис остана да подпира дървото. Чувстваше се обезсилен, но много щастлив. След малко двуместната кола с Хърмайъни зад волана зави със свистене иззад ъгъла и профуча край него със скорост, която го накара да притвори очи и да си каже: „Всемогъщият Бог помогна на Отис Пейнтър.“ Когато ги отвори, видя, че към него се приближава Бил.

— А защо не трийсет? — запита Бил.

— Моля?

— Процента. За книгите й. Не дващсет и пет.

— О, а, да. Ами, да, разбира се — запелтечи Отис. — Трийсет май е по-добре.

— Не бива да се скъпиш.

— Точно така. Не бива.

— И рекламата. Надявам се, че вярваш в обилната реклама?

— О, да, разбира се.

— Чудесно. Тя все се оплакваше, че последните й издатели не искат да рекламират книгите й.

— Горкичката.

— Баламосваха я с щуротии, че най-важна била устната реклама от читател на читател.

— Щури хора.

— Нали възнамеряваш да рекламираш нашироко?

— Във всички литературни неделни вестници.

— А в литературните седмичници?

— И в тях. Мислех и за хора-сандвичи и плакати по стените.

Бил не беше допускал, че ще може да погледне на това човече с обич, но сега го направи. Все още го смяташе за развратник, но развратниците със сърца заслужаваха известно снизхождение.

— Чудесно — рече той. — Плакати по стените? Да, чудесно.

— Разбира се — вметна Отис, — всичко това струва пари.

— Които няма да са хвърлени на вятъра — изтъкна Бил.

— Естествено — съгласи се Отис. — Не оставайте с впечатлението, че се огъвам. Но започва да ми се струва, че ще се наложи да намеря отнякъде допълнителен капитал. В чорапчето ми е останало съвсем малко. Не бихте ли желали да вложите хиляда лири в бизнеса ми?

— Прекрасна идея. А защо не две хиляди?

— Или пък три? Вижте, а защо не пет? Хубава, кръгла сума.

— Нима пет е кръгло число?

— Кръгло е!

— Добре — капитулира Бил. — Тогава пет.

Отис отново притвори очи, този път в мълчалив екстаз. Естествено, и той бе имал своите мечти. Някъде на този свят, беше си повтарял той, трябва да има завеяни ангели в човешки облик, които ще пожелаят да вложат пари в разнебитена издателска фирмичка. Но никога не беше допускар, че ще срещне такъв, а още по-малко — че ако го срещне, подобен ангел би бил толкова завеян, че да стигне до пет хиляди.

Като отвори очи, видя, че е сам. Благодетелят му или бе литнал обратно към небето, или бе завил зад ъгъла към терасата. Грабна велосипеда иззад дървото и се метна на седлото като радостен професионален състезател. А когато по средата на пътя претърпя поредното нещастно падане, само се усмихна весело като човек, добродушно признаващ, че има защо да му се смеят.

Животът изглеждаше прекрасен за Отис Пейнтър. В старото време на левия бряг бе положил големи усилия да развие доста внушителен песимизъм, но сега от глава до пети бълбукаше от оптимизъм.

Ако Пипа^[1] случайно беше минала наблизо с песен, че Бог е на небето и всичко му е наред на света, Отис щеше да ѝ стисне ръката и да ѝ каже, че много добре я разбира.

Бил не беше отлетял на небето. След като се раздели с Отис, той тръгна към терасата, а след няколко минути там се появи и лорд Икнъм с гъвкавата походка на човек, чиято дрямка на открито го е освежила. При вида на Бил забърза с протегнатата ръка.

— Хиляди поздравления, драги ми приятелю.

Бил зяпна. Това му се стори чисто ясновидство.

— Откъде, за Бога, знаете?

Лорд Икнъм обясни, че екстазът в изражението на младия му приятел бил достатъчен да му разкрие истината.

— Но в интерес на истината — заяви той, — чух новината от един мой познат, когото току-що срещнах да кара велосипед по пътя. Като казвам да кара велосипед, имам предвид, че лежеше в канавката, риташе с крака във въздуха и се кикотеше. Очевидно е бил свидетел на процедурата и много хвали техниката ти. Препуснал си към нея и си я сграбчил за китките, а?

— Да.

— Пораздрусал си я?

— Да.

— После си я притиснал до гърдите си и си обсипал с целувки вирнатото ѝ лице?

— Да.

— С резултат, който можеше да се очаква. Казах ти, че Системата Икнъм няма грешка. Като се сблъска с нея, и най-гордата красавица се разтапя и полага подпис над пунктираната линия. Несъмнено, сега си малко тъжен, че си пропуснал толкова години в плахо обожание.

— Има нещо такова.

— Плахото обожание вкарва влюбения в задънена улица. Побъбрих си тази сутрин с госпожица Бийн и тя ми довери, че навремето имала доста неприятности със старшина Потър, породени от плахостта му. Твърди, че в ранните дни на ухажването си имал навика да я извежда, да дъвче мустака си и да ѝ говори за положението в Китай, без никакви действия по същество. Тъй че една вечер тя му

казала: „Хайде, момче, заеми се с тая работа“, и той се заел. След това всичко минало по мед и масло.

— Чудесно — откликна разсеяно Бил. Мислеше си за Хърмайъни. — Потър? — продължи той, когато умът му се върна на земята. — Това ме подсеща нещо. Не носите ли случайно сурова пържола у себе си?

Лорд Икнъм пребърка джобовете си.

— Май съм я забравил вкъщи. Защо? Гладен ли си?

— Преди малко Елси Бийн беше тук и търсеше сурови пържоли. Трябвали й за Потър. Някой го е цапнал по окото.

— Тъй ли? И кой?

— Не разбрах. Разказът й беше объркан. Май спомена нещо за Понго, но би ли цапнал Понго полицай по окото?

— Струва ми се малко вероятно.

— Сигурно не съм чул добре името. Но това е положението. Някой е цапнал Потър и на старшината му е дошло до гуша. Разбирате ли, днес следобед са го блъснали в езерото с патиците, а сега на всичкото отгоре го удрят по окото, и той е решил, че повече не може да пази законността. Елси ми каза, че ще зареже полицията и ще купи кръчма. Беше страшно въодушевена.

Лорд Икнъм пое дълбоко дъх на удовлетворение. Изглеждаше доволен от себе си и кой би го упрекнал? На човек, чиято мисия в живота е да пръска радост и светлина и да събира млади хора, положително може да се прости известно самодоволство, когато щастливите крайове започнат да ваят като дъжд наоколо и младите да се събират на стада.

— Прекрасна новина, Бил Оукшот — рече той. — Това е... Как беше онзи твой прекрасен израз? А, да, „чудесно“!... Това е чудесно. При теб всичко е наред. При Понго всичко е наред. А сега и при божествената Бийн всичко е наред. Напомня ми на финалния гърч на музикална комедия. — Млъкна и изгледа събеседника си с известна изненада. — Да не носиш вълнено зимно бельо? — запита той.

— Аз ли? Не. Защо?

— Не спираш да се гърчиш, сякаш те сърби кожата.

Бил се изчерви.

— Ами всъщност — призна той — много ми е трудно да стоя на едно място. След всичко, което се случи... Знаете как е.

— Наистина знам. И аз съм обитавал Аркадия. Ще ти се да идеш на дълга, бърза разходка, за да изпуснеш парата. Трябва, разбира се. Тръгвай.

— Не възразявате ли, че ви оставям сам?

— Е, разбира се, неприятно ми е да изгубя компанията ти, но по-добре временна раздяла, отколкото да се пръснеш по шевовете.

Бил изчезна зад ъгъла като отвързано куче, набиращо скорост с всяка измината крачка. Скоростта му беше толкова добра, а погълнатостта — толкова всепоглъщаща, че едва когато се озова на пътя на два километра от къщата, се сети, че е забравил да предупреди лорд Икнъм за пристигането на майор Планк.

Спря, поспори със себе си дали е разумно да се върне, реши, че вече е твърде късно и продължи. Скоро и лорд Икнъм, и майор Планк изчезнаха от мислите му, които отново бяха превзети от сватбени камбани и медени месеци.

Нещата се развиха така, че щяха да направят връщането на Бил ненужно, защото почти веднага след тръгването му майор Планк излезе от къщата, като бършеше маслото от устните си.

— Здравсти, Кретъо — каза той, като видя лорд Икнъм. — Закъсна за кифличките. Довърших ги. Прекрасни бяха. — Прибра кърпичката в джоба си. — Учуден си да ме видиш тук, нали? Реши, че си ме замотал, а? Е, стана така, че малко след като ти си тръгна от кръчмата, онова охранено момиче зад бара ми снесе новината, че състезанието на сладките бебета е отменено. Тъй че дойдох.

Лорд Икнъм беше трепнал леко при вида на стария си приятел, но когато заговори, гласът му беше спокоен и равен както винаги.

— Отменено ли е? Защо?

— Епидемия от шарка. Хиляди болни.

— Ясно. И ти ме изобличи?

— Това е точната дума.

— Мутрата заинтригува ли се?

— Много.

— Естествено, това би трябвало да се очаква. Какъв безскрупулен старец си, Бимбо.

Майор Планк се наежи.

— Безскрупулен друг път! Просто взех необходимите мерки да опазя репутацията си. И какво искаш да кажеш с това „старец“? Аз съм цяла година по-млад от теб. Представата ми за „старец“ е Мутрата. Бях шокиран, като видях колко е остарял. Прилича на онзи от Библията, Метусалем, дето живял хиляди години и ял трева.

— Метусалем не е ял трева.

— Ял е.

— Не е близвал трева в живота си. Бъркаш го с Навуходносор.

— Тъй ли? Е, няма значение, принципът е същият. А сега предполагам, че ще се изсулиш. Най-добре щеше да е да си беше стегнал багажа още когато ти казах първия път. Все пак в известен

смисъл извади късмет. Няма да налетиш на Мутрата. Той е в онази стая и провежда военен трибунал.

— Какво провежда?

— Военен трибунал. Тук всичко гърми и трещи. Тъкмо когато привършвах кифличките, един полицай с бушон на окото нахлу в гостната в компанията на висок, тънък, русоляв младеж в едната ръка и дяволски красиво момиче с червен жакет в другата и заяви, че момичето го блъснало в езерото с патиците, а докато се опитвал да я окошари, русолявият младеж го цапнал по окото. А Мутрата ги заведе в онази стая и се зае със случая. Доколкото разбрах, той е магистрат или нещо такова, тъй че е овластен да раздава правосъдие. Жал ми е за младата двойка. Положението ѝ хич не е розово.

Лорд Икнъм замислено засука мустак.

— Остави ме, Бимбо — рече той. — Искам да бъда сам.

— Защо?

— Трябва да мисля.

— А, да мислиш? Тогава ще се върна да похапна ягоди — примири се майор Планк със загубата на съученика си.

Отиде обратно в гостната, а лорд Икнъм, останал сам, не загуби време в прегледа на средства и начини, който би му бил наложен от присъствието на майора. Известно време се разхожда напред-назад със сключени на гърба ръце и съсредоточен израз в очите. Напрегнатостта му показваше, че не щади подвижния си ум.

Най-сетне стана ясно, че е родил нещо. Лицето му се проясни. Устните под тънките мустачки се извиха в доволна усмивка.

Прекося терасата и влезе в стаята с колекцията.

Когато влезе, там се намираше само сър Ейлмър. И на неговото лице грееше доволна усмивка.

За първи път тази вечер сър Ейлмър се чувстваше весел като колизеумски лъв, който след изтощителен ден, в който всичко бе вървяло наопаки, неочаквано го бяха дарили с няколко християнски мъченици и бе успял да се справи превъзходно с тях. В тежки моменти нищо не ободрява повече един магистрат от налагането на тежка присъда на двойка престъпници. Би било прекалено да кажем, че погледна лорд Икнъм любезно, но все пак не го ухапа.

— Ха — рече той. — Ти си значи?

Лорд Икнъм запази непринудеността си.

— А, Мутро — заговори той. — Разбрах, че си се видял с Бимбо Планк. Как ти се стори? Той мисли, че много си остарял. Къде е Сали?

— Кой?

— Бимбо ми каза, че тя и племенникът ми Понго са тук с теб.

Сър Ейлмър трепна.

— Познаваш ли момичето?

— Тя ми е почетна племенница.

Блага топлина пропи организма на сър Ейлмър, сякаш бе глътнал от тонизиращия сироп на доктор Смайди. Беше по-добре, отколкото се бе надявал.

— О, нима? — реагира той. — Тогава може би ще ти е интересно да научиш, че току-що й дадох трийсет дни без право на замяна с парична глоба, а на племенника ти също. Потър ги заключи в килера, докато му промият окото, а след няколко минути ще ги заведе в ареста.

— Тежка присъда.

— Единствената възможна. Един от най-срамните случаи, с които съм се сблъсквал. Бутнала Потър в езерото с патиците.

— Е, какво може да очаква полицаи, който умишлено застава досами водата на езера с патици? Момичетата са си момичета.

— Не и докато аз заемам съдийския стол.

— А какво стана с качеството милосърдие? Пада като топъл дъжд от небесата над долната земя.

— По дяволите милосърдието.

— Дано Шекспир не те чуе. Значи няма да размислиш?

— Не, няма. А сега ще обсъдим въпроса с идването ти тук под чуждо име.

Лорд Икнъм кимна.

— Да, надявах се, че ще смогнеш да ми отделиш една минутка да ти кажа за него. Но преди да започна, бих искал присъствието на свидетел.

Лорд Икнъм отиде до вратата, извика: „Бимбо“ — и майор Планк излезе от гостната, дъвчещ ягоди.

— Бимбо, би ли дошъл за момент? Трябваш ми за свидетел. Ще ти разкажа история, която ще те шокира.

— Нали не е за младежа в Калкута? Защото съм я чувал.

Лорд Икнъм го успокои.

— Като казах „шокира“, имах предвид, че ще отврати чувството ти за морал, а не, че руменината на срама ще избие по загорелите ти бузки. От началото ли да започна?

— Идеята изглежда разумна.

— Много добре. Имало едно време едно американско момиче на име Ванситарт, което дошло в Лондон и си накупило куп дрънкулки от улица Бонд, с цел да си ги занесе в Америка и да се кипри с тях. Дотук ясно ли е?

— Напълно.

— Какво... — започна сър Ейлмър, но лорд Икнъм му отправи суров поглед.

— Мутро — рече той, — ако ме прекъсваш, ще те сгъна ей там на оня стол и ще получиш шест от най-сочните. Не се съмнявам, че Бимбо с радост ще те държи наведен.

— Ще бъда очарован. Също като в доброто старо време.

— Добре. Тогава продължавам. Докъде бях стигнал?

— До американката. Закупила си бижута на улица Бонд.

— Точно така. Но след като ги купила, се сетила, че при пристигането си в Ню Йорк ще трябва да плати огромно мито на правителството на Съединените щати. Тази мисъл я отвратила.

— Не я упреквам.

— Тъй че по своя невинен момичешки начин решила да ги внесе контрабанда.

— Напълно правилно. Не плащай и пени на мръсниците, това казвам аз.

— Но как да осъществи този контрабанден проект?

— Това винаги е уловката.

— Помислила малко — продължи лорд Икнъм и прекъсна майор Планк от застрашителното му намерение да се впусне в дълга и предълга история как навремето се опитал да прекара малко пури през пристанището на Саутхамптън — и я осенила идея. Имала приятелка, която била млада скулпторка. Отишла при нея, накарала я да направи бюст от глина, да скрие бижутата в главата му и така да ги пренесе в Америка спокойно и безопасно. Решила, че когато митническите власти видят глинен бюст, просто ще се прозинат, ще си кажат: „Хм, глинен бюст“ — и ще го пропуснат.

— Много умно.

— Речено-сторено. Но... и тук искам да се хванеш за стола, Бимбо... за нещастие младата скулпторка по същото време изработвала бюст на Мутрата.

Майор Планк видимо се смая. Втренчи се в сър Ейлмър и внимателно и критично заизучава чертите му.

— За какво му е притрябвал на Мутрата собствен бюст?

— Да го подари на селския клуб.

— Божичко!

— По време на сеансите — продължи лорд Икнъм — Мутрата и младата скулпторка, естествено, си приказвали и в хода на тези разговори тя била достатъчно непредпазлива да му покаже бюста, където били скрити бижутата, и да му каже, че ще го остави в къща на няколко километра оттук до деня на отпътуването на госпожица Ванситарт. И Мутрата... Не ми е приятно да ти казвам, Бимбо.

— Продължавай.

— Едва ли ще повярваш, но вчера Мутрата отишъл в дома ми, влязъл и задигнал бюста.

— Онзи с бижутата?

— Онзи с бижутата.

Дори заплахата от шест силни не можа да накара сър Ейлмър да замълчи при такова обвинение.

— Това е долна лъжа!

Лорд Икнъм вдигна вежди.

— Няма нищо да спечелиш с тия тръшкания, Мутра. Да не смяташ, че ще повдигна подобно обвинение, ако не мога да го докажа? Да, Бимбо, влязъл в дома ми, пуснал го моят иконом...

— Не съм влизал. Той не ме пусна.

— Ти го казваш. Разказът на Когс е твърде различен. Твърди, че те е пуснал и че си вилнял ненаблюдаван из цялата къща. И нещо повече, когато си си тръгвал, е забелязал подозрителна подутина под сакото ти. Честно, Мутра, на твое място не бих се инатил да пледирам невинност. По-мъжко ще е да си признаеш всичко и да се оставиш на милостта на съда.

— Много по-мъжко — съгласи се майор Планк. — По-почтено.

— Казах ти, че мога да докажа обвинението си и сега ще го направя. Бимбо, имаш хубави, големи крака. Направи ми услугата да отидеш при онзи шкаф и да сриташ вратата.

— Веднага! — зарадва се майор Планк.

Доближи се до шкафа и го ритна с монументалната си обувка. Красотата и големината на краката му не бяха преувеличени. Крехката врата се разби с трясък на парчета.

— Аха! — възкликна той, като надникна вътре.

— Виждаш ли глинен бюст?

— Точно така. Глинен бюст, един брой.

— Дай го насам.

Сър Ейлмър гледаше със зяпнала уста бюста като човек, хипнотизиран от змия на пътя си. Напразно търсеше някакво обяснение за присъствието му. Обяснението можеше да даде жена му, но тя беше в Лондон.

— Как, по дяволите, е попаднал тук? — изхриптя той.

Лорд Икнъм саркастично се усмихна.

— Стига, Мутро! Бива си го, нали, Бимбо?

— Страшен е.

— Строши му главата.

— Дадено! — рече майор Планк и го направи. Лорд Икнъм се наведе и вдигна от развалините кожата торбичка. Пред опулените очи на сър Ейлмър той развърза каишката и изсипа на масичката драгоценен поток.

Очите на майор Планк също се опулиха.

— Това трябва да е един от най-сполучливите ти удари — възкликна той и с нескрито възхищение погледна сър Ейлмър.

Лорд Икнъм върна скъпоценностите в торбичката и я сложи в джоба си.

— Такива ми ти работи — отбеляза той. — Мутро, преди малко ме попита защо съм дошъл под чуждо име. Защото се надявах, че ако успея да вляза в къщата, бих могъл да реша въпроса без скандал. Знаех, че скоро ще се кандидатираш за Парламента и че един скандал ще съсипе перспективите ти, затова възприех благотворителния възглед, че си се поддал на внезапно изкушение. Що се отнася до мен, готов съм да потуля работата. Нямам желание да бъда лош с теб, след като се добрах до нечестно придобитата ти плячка и мога да я върна на собственичката ѝ. Всички разбираме тия неудържими изкушения, нали, Бимбо?

— О, да.

— Няма защо да говорим повече по въпроса, нали?

— Нито думичка.

— Нали няма да кажеш на никого?

— Като се изключат едно-две приятелчета в клуба, няма да обеля зъб.

— Тогава можем да забравим тази долнопробна случка. Естествено, чудовищната присъда, която си наложил на племенника ми и на Сали Пейнтър трябва да се отмени. Съгласен си, нали, Мутро? — повиши тон лорд Икнъм, защото видя, че домакинът му е разсеян.

Сър Ейлмър повтори превъплъщението си в пронизан с харпун кит.

— Какво? — немощно издума той.

Лорд Икнъм повтори и сър Ейлмър, макар и очевидно срещащ затруднения в говора, отвърна: „Да, разбира се.“

— Така си и мислех — топло откликна лорд Икнъм. — Трийсет дни без право на замяна за нещо, което е просто момичешка, а в случая на Понго — момчешка палавост. Това напомня за най-тежките ексцесии на някой режим. Мутро, лошото на вас, бившите губернатори, е, че свиквате да юркате нашите тъмнокожи братя и губите срама и мяра. Тогава веднага да идем да уведомим старшина

Потър да свали букаите от китките на младата двойка. До колкото си спомням, те са в килера.

Той хвана сър Ейلمър под ръка и го изведе от стаята. Когато тръгнаха през вестибюла, майор Планк го чу най-любезно да увещава домакина си да се вземе в ръце, да отвори чиста страница, да започне нов живот и с истинска решимост да остане честен и почтен в бъдеще. Трябва само малко воля, говореше лорд Икнъм.

Известно време, след като излязоха, майор Планк остана на мястото си, разглеждайки африканските антики с оцъкления поглед на човек, чийто мозък е в пълна почивка. След това постепенно го налегна усещането за нещо недовършено, усещането, което толкова често беше изпитвал в бразилската джунгла, че някъде наблизо има да се върши работа и че трябва да я свърши именно той.

След това се сети. Ягодите! Върна се в гостната да ги довърши.

[1] В поемата на лорд Тенисън „Минава Пипа“ се казва, че „Бог е на небето и всичко е наред със света“. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.